

Giới thiệu Cô Gái Của Những Con Mưa

Cô Gái Của Những Con Mưa là tựa truyện teen mới nhất nói về Trương Lệ Vũ (nó): 17 tuổi, một cô gái xinh đẹp, mái tóc đen dài óng ả, học giỏi, dịu dàng nhưng khi tức giận là một con người lạnh lùng và độc ác, là con gái nuôi của một gia đình danh giá (ba mẹ của Uyên ấy).

- Huỳnh Bá Long (hắn): 17 tuổi, một chàng hot boy đẹp trai, học giỏi nhưng lại quá lạnh lùng. Hắn là con trai độc nhất của một gia đình danh giá sở hữu một tập đoàn vô cùng lớn mạnh.

- Lâm Phương Uyên (nhỏ): 17 tuổi, là bạn thân của nó, một cô thiên kim tiểu thư xinh đẹp, dịu dàng nhưng đôi lúc cũng là "cọp cái".

- Hoàng Minh Đức (anh): 17 tuổi, là bạn thân của hắn, một chàng hot boy luôn thu hút mọi người bởi nụ cười tỏa nắng. Là con trai của một tập đoàn nổi tiếng.

* Tóm tắt nội dung truyện online: Một câu chuyện cũng có thể nói là đầy rẫy những nỗi đau nhưng cũng có thể nói là toàn những sắc màu của hạnh phúc. Đôi lúc tình yêu có thể vượt qua tất cả nhưng cũng có lúc là không. Một tình yêu liệu đã đi qua nhiều năm nhưng vẫn có thể giữ lại chứ?

Một tình yêu bắt đầu từ lúc hắn còn là một đứa nhóc nhưng tình yêu ấy thật sự sâu đậm và liệu rằng tình yêu ấy có thể có một cái kết tốt đẹp? Một câu chuyện kể về một cô nàng rất yêu mưa và một chàng trai đã cố tình đóng băng trái tim mình để chờ đợi một cô gái đã không biết tung tích.

Có rất nhiều chuyện dở khóc dở cười xảy ra với cặp đôi tính tình trái ngược nhau này. Nhưng liệu có phải từ những điều trái ngược ấy đã đưa họ đến bên nhau và người con gái mà hắn vẫn đang chờ đợi là ai?

Các bạn hãy tìm câu trả lời ở từng chương của câu chuyện này nhé! MONG CÁC BẠN ỦNG HỘ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Của Những Con Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Cuộc Gặp Gỡ Đáng Ghét

Trên một đồng cỏ xanh mát hiện đang có hai đứa trẻ đang vui đùa cùng nhau. Bé trai đang chạy để lại đằng sau một bé gái vô cùng xinh xắn đuổi theo gọi í ới: - Anh Bi ơi, chờ em với.

- Em chạy nhanh lên, đến bắt anh đây này.

Đứa bé gái chạy lên vấp phải một cục đá nhỏ và ngã. Đứa bé trai chạy đến hỏi:

- Em có làm sao không?

- Huhu, đau quá, anh Bi ơi.

- Đau, để anh coi.

- Tại anh Bi hết đây.

- Sao tại anh?

- Tại anh chọc em không hà.

- Thôi, để anh công em, chịu không?

- Hìhì, anh Bi công em.

Bé trai nhéo mũi bé gái, nói:

- Em giỏi lắm.

- Em đau thiệt mà.

Bé trai công bé gái đi trên cánh đồng cỏ lộng gió, vừa đi cả hai vừa nói chuyện rôm rả.

- Em còn đau không?
- Em hết đau rồi.
- Vậy xuống đi bộ cùng anh nha!
- Không, em không chịu đâu, em muốn được anh Bi công cơ.
- Được, vậy anh sẽ công em đi hết cả cuộc đời này.
- Hìhì, vui quá đi. Em yêu anh Bi nhất, sau này lớn lên nhất định em sẽ lấy anh Bi làm chồng.
- Em nói đấy nhé, anh sẽ đợi.

...

Bé gái đang tung tăng trên đường về nhà. Đột nhiên, bé thấy có rất nhiều người đang quay quanh nhà mình. Bé chạy đến và hiện ra trước mắt bé giờ đây là ngôi nhà đang chìm ngập trong biển lửa, bé nghe đâu loáng thoáng tất cả mọi người đều chưa được đưa ra ngoài. Nước mắt bắt đầu rơi trên khuôn mặt non nớt, bé muốn chạy vào đám lửa ấy để cứu ba mẹ, bé muốn cứu những người thân thương nhất. Bé bị những người xung quanh ngăn lại, bé cố vùng vẫy nhưng chẳng thể thoát ra được. Bé quỳ xuống đất và khóc nức lên:

- Ba mẹ ơi. Huhu, ba mẹ ơi.

Trời đột nhiên đổ một cơn mưa xuống và rồi bé ngất đi, tất cả mọi người xung quanh đều biến mất chỉ còn lại bé ở đấy trong nỗi sợ hãi và cô đơn. Bé chìm trong bóng tối, bé khóc thật nhiều, thật nhiều nhưng chẳng có ai đến an ủi bé, bé cứ thế ngồi khóc thật nhiều và thật lâu...

- Áaaaaaa.

Nó ngồi bật dậy, mồ hôi đầm đìa trên khuôn mặt. Nó dựa lưng vào thành giường và cố trấn an bản thân mình, giấc mơ ấy đã theo nó 10 năm rồi. Nó nằm xuống nhưng chẳng thể nào ngủ được, nó lại ngồi dậy và dựa lưng vào thành giường. Kết quả lại có thêm một đêm không ngủ.

...

6.00 a.m

Nhỏ bước xuống cầu thang với đầu tóc bù xù, khuôn mặt bơ phờ. Nhỏ nhìn vào nhà bếp thấy nó đang loay hoay trong đấy thì hỏi:

- Mà làm gì sáng sớm thế?
- Nấu đồ ăn sáng. - Nó quay lại và suýt nữa đánh rơi luôn cả cái đĩa đang cầm trên tay. - Mà làm gì mà sáng sớm nhìn thấy ghê vậy?
- Haizz, có gì đâu. - Nhỏ ngồi vào bàn ăn.
- Ừm, thôi ăn sáng đi rồi đến trường. Hôm nay là ngày đầu tiên ấy.
- Ừm, tao biết rồi.

Nói rồi cả hai cô nàng cùng ngồi vào bàn và ăn sáng. Ăn xong cả hai lại cùng nhau lên thay quần áo và chuẩn bị đi học. Nó làm xong trước nên ngồi dưới phòng khách lấy một cuốn tiểu thuyết ra đọc. Khoảng 15' sau, Uyên mới bước xuống. Nó hỏi:

- Mà làm gì mà lâu thế?
- Tao phải làm cho mình thật đẹp trong ngày đầu tiên đến trường chứ.
- Ok, tao biết rồi. Tao biết chị Uyên nhà ta rất chú ý đến ấn tượng đầu tiên. - Nó quay ra sau đặt hai tay lên vai Uyên cười nói. - Còn bây giờ thì chúng ta đi học nếu không sẽ trễ đấy.
- Ừm. - Nhỏ cũng cười rồi bước đi.

Nó cùng Uyên đi ra xe, khi cả hai đã yên vị thì chiếc xe bắt đầu lăn bánh. Vừa đi cả hai vừa cười đùa, nói chuyện rôm rả nhưng xe chạy được một khoảng thì...

- RẦM.
- Ồ, có chuyện gì vậy. - Nhỏ ngơ ngác.
- Ừm, xuống xe xem thử.

- Ừm

Cả hai cô nàng cùng bước xuống xe và...chiếc xe của hai cô và một chiếc xe khác đã đâm vào nhau. Hai chàng trai bước đến chỗ hai cô gái đang đứng, một trong hai người nở một nụ cười vô cùng đẹp rồi nói:

- Hai cô em có bị gì không?

- Xin lỗi, có thể chúng ta bằng tuổi nhau đấy nên đừng nói "cô em", có khi chúng tôi còn lớn hơn các anh nữa đấy. - Uyên cực kỳ ghét những tên con trai như thế này.

- À, cô em đây cũng mạnh miệng dữ. - Tên đó nói.

- Tôi nói bỏ chữ "cô em" - Uyên gằn từng chữ.

- À, bỏ thì bỏ, cô em à quên cô làm gì àm dữ thế? - Anh nói.

- Không phải làm dữ mà là anh sai. - Nhỏ lại tiếp tục.

- À, thế à. Còn bây giờ cô tính bồi thường làm sao với xe của tui tui.

- Không đền, anh phải đền xe cho tôi thì đúng. Các anh đã đâm vào xe của tui tui còn gì.

- Cô xem lại coi anh đâm vào ai à nha.

- Rõ ràng là các người.

- Thôi, Uyên. Chúng ta bỏ đi. - Nó nói.

- Không thể bỏ qua được. Rõ ràng là những người này sai mà.

- Cô ăn nói cho đàng hoàng nha. - Anh nói.

- Thôi, Đức. - Người từ nãy đến giờ im lặng đột nhiên lên tiếng.

- Uyên, chúng ta đi. Sắp trễ học rồi. - Nó nói rồi quay qua chỗ tụi hấn - Tôi xin lỗi nhưng hiện tại chúng tôi đang rất gấp.

- Không sao, tôi sẽ đòi nợ cô sau. - Hấn nói.

- Tôi cũng rất mong xem anh sẽ đòi nợ bằng cách nào nhưng bây giờ thì không phải lúc.

Nó nói rồi kéo Uyên lên xe. Chiếc xe bắt đầu lăn bánh rồi khuất dạng. Anh quay sang hấn hỏi:

- Này Long, bọn họ sai mà.

- Kệ, từ từ sẽ đòi nợ sau.

- Ý mày là gì?

- Lên xe, đi học.

- Ê, thằng kia. Mày chưa trả lời câu hỏi của tao mà.

- Lên xe.

- Ừm

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Của Những Con Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Lớp 11A1

Nó cùng Uyên lên phòng hiệu trưởng, nó khẽ đưa tay gõ cửa.

- Mời vào. – Một giọng nói hiền hòa từ trong vọng ra.

Nó và Uyên bước vào, thầy hiệu trưởng lại cất giọng ôn hòa:

- Hai em là học sinh mới phải không?

- Dạ vâng. – Nó nói.

- Em nào là Trương Lệ Vũ?

- Dạ, là em.

- Em là học sinh nhận được học bổng phải không?

- Dạ.

- Thầy rất ấn tượng với bài làm của em đấy?

- Dạ, em cảm ơn thầy, thầy đã quá khen em rồi mà thầy có thể cho em hỏi là lớp của tụi em là lớp nào không ạ?

- À, lớp của các em là lớp 11A1, các em cứ đi theo cô giáo chủ nhiệm là được.

- Dạ.

Đúng lúc ấy, từ phía cửa bước vào một cô giáo xinh đẹp, cô khẽ nói:

- Dạ, thầy. Đây là hai học sinh mới ạ?

- Đúng vậy. Bây giờ cô dẫn hai em lên lớp đi.

- Dạ.

Cả ba cô trò bước ra khỏi phòng hiệu trưởng, cô giáo trẻ quay qua mỉm cười nói:

- Cô tên là Thủy, Trần Lệ Thủy. Các em có thể gọi cô là cô Thủy.

- Dạ.

- À mà cô vẫn chưa biết tên của các em.

- Em là Lâm Phương Uyên.

- Dạ, em là Trương Lệ Vũ.

- Lệ Vũ? Nước mắt của mưa sao?

- Dạ, đại loại là thế đấy cô à.

- Tên em là mưa, vậy em có thích mưa không?

- Em rất thích mưa cô à, vì khi ngắm mưa hay hòa mình vào mưa thì em luôn có một cảm giác bình yên đến lạ thường.

- À, thế à. Thôi, đến lớp rồi, chúng ta sẽ trò chuyện với nhau sau nhé!

- Dạ vâng ạ.

Cô Thủy bước vào lớp còn nó và Uyên thì đứng bên ngoài. Cô bước đến bục giảng, giọng lớp trưởng dội lên như bom tấn:

- Cả lớp nghiêm.

- Chúng em chào cô ạ. – Cả lớp đồng thanh.

- Cô mời các em ngồi xuống. – Cô Thủy nhẹ nhàng. – Hôm nay, cô sẽ giới thiệu với các em hai học sinh mới.

- Ai vậy cô? hay nữ vậy cô? – Cả lớp bắt đầu nhao nhao.

- Các em trật tự nào. – Cô quay qua chỗ nó và nhỏ nói. – Mời hai em vào. – Nó cùng Uyên bước vào lớp, đứng kế bên cô.
 - Hai em giới thiệu bản thân đi.
 - Chào các bạn, mình tên là Lâm Phương Uyên. Mong các bạn ủng hộ. – Uyên cười tươi cộng với cái nháy mắt tinh nghịch đã làm xao xuyến bao trái tim
 - Chào các bạn, còn mình tên là Trương Lệ Vũ. Mong các bạn sẽ ủng hộ mình. – Nó nở một nụ cười nhẹ nhàng để lộ chiếc răng khểnh rất duyên.
 - Lệ Vũ? – Một cô nàng cất tiếng.
 - Ừm
 - Bạn là học sinh nhận học bổng phải không?
 - Ừm, đúng vậy.
 - Wow, đúng là người vừa đẹp vừa tài. – Cô bạn ấy tiếp tục.
 - Cảm ơn bạn đã quá khen.
 - Nhưng hồng nhan thì bạc mệnh đấy.
 - Mình nghĩ chắc là không đâu vì mình sống rất vui vẻ mà, không đến nỗi bạc mệnh đâu mà mình thấy bạn cũng xinh đẹp ấy mà.
 - Ý bạn là gì? – Cô nàng bắt đầu nổi cáu.
 - Mình đâu có ý gì đâu, chỉ khen bạn đẹp thôi mà.
 - Bạn...hãy nhớ đấy.
 - Dĩ nhiên là mình phải nhớ bạn rồi. À, mà mình vẫn chưa biết tên bạn ấy nhỉ?
 - Bạn ấy tên là Khánh, Nguyễn Lan Khánh. – Một chàng trai vui vẻ giới thiệu.
 - Cảm ơn bạn rất nhiều.
 - Mà hai em muốn ngồi ở đâu. – Cô Thủy lên tiếng.
 - Dạ, tụi em muốn ngồi ở hai bàn trống ấy. – Cả nó và nhỏ đều đồng thanh chỉ tay về hai bàn phía cuối dãy. Tất cả đều nhìn tụi nó bằng ánh mắt ngạc nhiên và có phần gì đó lo sợ.
 - Hai em chắc chứ?
 - Vâng ạ.
 - Được, hai em cứ ngồi ở đấy.
 - Dạ, vậy bây giờ em có thể về chỗ chứ thưa cô? – Uyên nói.
 - Được.
- Cả hai cô nàng đều bước đến chỗ ngồi, vừa ngồi xuống Uyên đã quay lại nói với nó:
- Lúc này, mày làm hay lắm
 - Có gì đâu. – Nó cười tươi.
 - Quá giỏi nữa là đằng khác ấy.
 - Ừm, thôi tao ngủ đây. Lúc tối chẳng ngủ được nên bây giờ buồn ngủ quá.
 - Ừm, ngủ đi. – Uyên nói rồi quay lên.
- Nó gục mặt xuống bàn và bắt đầu chìm vào giấc ngủ. Trong lúc ngủ nó nghe tiếng cô Thủy đang nói với một giọng nam lạnh mà nó rất quen.
- Sao hai em đến trễ thế?

- Dạ, tại tụi em gặp tai nạn thừa cô.

- Ừm, thôi các em về chỗ đi.

Hắn cùng anh bước đến chỗ ngồi, hắn thả chiếc cặp roi tự do trên mặt bàn rồi ngồi bắt chéo chân với khuôn mặt u ám, hắn quay qua hỏi một bạn ngồi kế bên:

- Tên?

- Vũ. – Bạn ấy có vẻ sợ hãi.

- Đầy đủ.

- Trương Lê Vũ.

- Ừm.

Hắn quay qua nó thấy nó ngủ úp mặt xuống bàn nên chẳng thấy được mặt, hắn đưa tay khê gõ bàn của nó...không động tĩnh, gõ lần hai...vẫn không động tĩnh, gõ lần ba...kết quả vẫn thế. Hắn tức giận đưa chân đạp thẳng vào chân nó:

- Á. – Nó khê rên.

- Dậy. – Hắn nói.

Nó ngóc đầu dậy, đưa tay dụi mắt rồi quay qua hắn định làm một trận thì...

- Là anh. – Nó ngạc nhiên.

- Thì ra là cô. – Hắn cũng thoáng ngạc nhiên.

- Ừm – Nó chỉ “ừm” rồi định gục mặt xuống bàn tiếp tục ngủ nhưng đột nhiên có một cuốn tập chặn ngang mặt.

- Chưa nói xong, ai cho cô ngủ. – Hắn khá ngạc nhiên khi nó là người đầu tiên không có bất cứ một động tĩnh gì trước hắn, nó thò ơ đến quá đáng.

- Còn chuyện gì để nói? – Nó nói.

- Ai cho cô ngồi ở đây?

- Cô Thủy.

- Ừm, rồi bây giờ cô tính sẽ bồi thường xe cho tôi như thế nào?

- Không bồi thường.

- Tại sao?

- Không phải lỗi của tôi.

- Thế cô nghĩ sao khi đột nhiên tôi đang chạy trên đường thì đột nhiên có một chiếc xe chạy đến và đâm thẳng vào xe tôi.

- Thế à, thế anh muốn bao nhiêu tiền.

- Không muốn tiền.

- Thế muốn gì?

- Chưa nghĩ ra.

- Thế thì từ từ tính còn bây giờ cho tôi ngủ được rồi chứ?

- Được rồi.

Hắn vừa dứt lời thì nó liền gục mặt xuống bàn ngủ, nó đã mệt lắm rồi. Hắn lắc đầu, khê nói:

“Rất giống heo.”

Hắn nói rồi cũng gục mặt xuống bàn ngủ luôn. Còn về phần nhỏ và anh ở trên thì chẳng im lặng tí nào khi...cả hai cứ chỉ chéo mắt.

- Này, cô kia. Ai cho cô ngồi ở đây hả?
- Đây là bàn chung chứ không phải bàn của riêng, nếu anh thích ngồi một mình thì đi mà mua một cái bàn để ngồi đi.
- Cô đúng là cái đồ đánh đá.
- Anh vừa nói cái gì?
- Đánh đá đấy, nghe chưa?
- Có giỏi thì nhắc lại lần nữa.
- Cô là đồ đánh đá.
- Đánh đá này. – Nhỏ giờ chân đá thẳng một cái vào chân anh.
- Á. Cô đúng là cái đồ cọp cái.
- Anh muốn chết à?
- Chưa đâu.
- Thế thì im lặng.
- Tôi có miệng thì tôi nói.
- À, thế à. – Uyên định đưa tay đánh một cái vào bụng Đức cho anh im cái miệng thì đã bị anh dùng tay gạt ra.
- Người ta nói quân tử động khẩu không động thủ đấy nhé! – Đức châm chọc.

Thế là, trong lớp 11A1 có hai bàn dây cuối kỳ lạ. Bàn trên hiện đang có một chàng trai và một cô gái chí chèo với nhau làm rần rần cả cái lớp còn bàn dưới có cũng có một chàng trai và một cô gái nhưng nó im lặng hơn nhiều, không có bất kỳ một tiếng động nào khi cả hai đều đã chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Của Những Con Mưa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Đèn Xe

Tùng...Tùng...Tùng...

- Vũ, dậy dậy đi. Ra chơi rồi. – Nhỏ lay lay vai nó.
- – Không có động tĩnh.
- Vũ, dậy đi. – Nhỏ tiếp tục.
- – Vẫn không có động tĩnh.
- TRƯỞNG LỆ VŨ. – Uyên hét lên với một chất giọng cực đại.
- Ô, trời sập à? – Nó ngay lập tức ngồi bật dậy.
- Trời sập cái đầu mày í.
- Chứ làm gì mà mày hét lên dữ vậy.
- Ra chơi rồi, đi xuống căn tin với tao.
- Ồ.
- Đúng là đồ cọp cái, hét lên như muốn ăn thịt người ta. – Một giọng nói chen vào.

- Anh muốn ăn đập à? – Uyên quay qua Đúc.
- Dĩ nhiên là không, chỉ quan tâm cô chút thôi. – Anh cười nói.
- Quan tâm kiểu như anh thì tôi không thèm.
- Ê này, con gái là phải dịu dàng nghe chưa?
- Dịu dàng được với ai chứ không được với anh.
- Cô nói gì kỳ vậy, tôi cũng là con người mà.
- Chứ ai nói anh là thú vật.
- Nếu tôi là thú vật thì cô cũng chẳng hơn đâu.
- Chắc anh hơn tôi à.

Hai người cứ đứng cãi qua cãi lại mà đã bỏ quên hai đứa bạn thân của mình. Nó nhìn Uyên mà phải lắc đầu chịu thua, quá dữ dằn. Nó khẽ mỉm cười, hần thấy vậy cũng đờ người một vài giây rồi lấy lại vẻ bình thường. Hần quay qua chỗ nó nói:

- Bây giờ cô tính đến xe cho tôi như thế nào?
- Tôi chưa từng nói đây là lỗi của tôi.
- Cô có cần tôi đi thu thập chứng cứ rồi đưa ra trước mặt cô không?
- Nếu có cứ việc đưa ra.
- Được. – Hần nói rồi móc ra chiếc điện thoại. Hần nhấn gọi rồi sau vài giây đầu dây bên kia lên tiếng:
- Alo, thưa cậu chủ.
- Quán gia Lâm, ông đưa qua hình ảnh tai nạn lúc sáng cho tôi.
- Vâng thưa cậu chủ. – Không đợi đầu dây bên đây lên tiếng, ông đã ngắt máy.
- Cô đợi một lát, tôi sẽ đưa chứng cứ cho cô xem.
- Tại sao tôi phải đợi?
- Được, cô có thể không đợi. Bây giờ cô có thể đi nhưng một lát phải quay lại đây.
- Được.

Nó bước đến chỗ nhỏ và anh đang cãi nhau kéo nhỏ đi. Nhỏ dù không biết chuyện gì nhưng vẫn ngoan ngoãn đi theo. Nó lúi nhúi vô căn tin rồi đẩy nhỏ vào đây. Sau 5', nhỏ trở ra với một đồng hồ ăn trên tay. Cả hai ngồi vào bàn ăn. Vừa ăn nhỏ vừa hỏi:

- Lúc này, mày với hần nói chuyện gì vậy?
- Đền xe.
- Hần muốn bao nhiêu tiền.
- Không muốn tiền.
- Thế muốn gì?
- Không biết, hần chưa nói.
- À, thế à.
- Tao cũng không biết là ai đụng ai.
- Tao cũng chẳng biết mà hình như là mình đụng người ta đấy.
- Chắc vậy.

- Ừm.

Tùng...Tùng...Tùng...

Nó và nhỏ bước lên lớp. Nhỏ bước đến chỗ ngồi và lại tiếp tục diễn màn hai của vở kịch cãi nhau. Hai người cứ chỉ chóc với nhau mãi, thế mà chẳng ai chịu nhường ai. Cả lớp cứ rần rần mãi vì hai con người tính tình trái ngược nhau này. Còn nó đến chỗ ngồi và yên vị, hần quay qua đưa ra trước mặt chiếc điện thoại có một tấm hình, hần nói:

- Đây là bằng chứng.

- Ừm. Thế muốn gì? – Nó nhìn lướt qua tấm ảnh rồi nói.

- Tôi muốn cô dọn về nhà tôi ở?

- Haaaaaa? – Nó hét lên. Cả lớp đồng loạt nhìn về phía nó, cô giáo hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

- Dạ, không có chuyện gì đâu cô. – Hần đứng lên nói rồi kéo nó ngồi xuống.

- Ừm. – Cô quay lại với bài giảng.

- Cô dọn đến nhà tôi làm việc để trừ nợ.

- Tại sao? Tôi có thể đền cho anh bằng tiền mà.

- Nhưng tôi không thích.

- Tại sao tôi phải nghe lời anh?

- Tại cô là người làm hư xe tôi, khiến tôi phải vứt đi chiếc xe đó.

- Anh có thể sửa lại xài tiếp mà.

- Không thích.

- Phun phí. Thế tại sao lại là tôi, sao anh không kêu Uyên đi?

- Không thích, tôi chỉ muốn cô dọn đến nhà tôi.

- Tôi không dọn.

- Được, vậy tôi hỏi cô có phải cô là con gái nuôi của tập đoàn “The Love”.

- Đúng vậy, thì đã sao.

- Cô có tin là tôi có thể khiến công ty ba mẹ cô phá sản chỉ trong một tuần không?

- Tại sao tôi phải tin anh?

- Vì tôi là con trai tập đoàn “The Dream”.

- The Dream?

- Ừm. Thế cô có thể tin tôi rồi chứ, chỉ trong vòng một tuần thôi.

- Được, tôi sẽ chuyển đến nhà anh ở.

- Tốt.

- Anh muốn tôi ở đó trong bao lâu?

- Chưa biết.

- Cái gì?

- Đến khi nào tôi chán cô.

- Anh...
- Sao? Cô có ý kiến gì à?
- Không, bao giờ chuyển đến.
- Chiều nay.
- Thế làm sao tôi có thể nói với ba mẹ tôi.
- Tôi sẽ lo.
- Ừm.

Nó lại tiếp tục gục xuống bàn và ngủ, không quan tâm đến những gì xung quanh. Hấn nhìn nó khẽ nhếch môi một cái thật nhẹ. Hấn trầm nghĩ:

“ Có chuyện vui rồi. ”

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Của Những Con Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Chuyển Nhà

Nó đang nằm nghe nhạc đọc sách trên phòng thì có tiếng mẹ gọi vọng lên tiếng mẹ gọi vọng lẻ từ dưới nhà:

- Vũ, xuống ăn cơm đi con.
- Dạ. – Nó ngồi dậy đi xuống lầu thì có tiếng chuông cửa reo. Mẹ nó định đi ra mở cửa thì nó nói:
- Mẹ, để con mở cửa cho. Mẹ làm tiếp đi.
- Ừm.

Nó đi ra cổng, mở cửa và thoáng ngạc nhiên khi nhìn thấy hấn. Nó nói:

- Sao anh lại biết nhà tôi?
- Không khó để điều tra nhà một ai đó.
- À, thế xin hỏi bốn đại thiếu gia sao lại tới đây?
- Dẫn cô đi.
- Đi đâu?
- Về nhà tôi.
- Tại sao tôi phải đi?
- Thế cô muốn công ty ba mẹ cô phá sản à!
- Anh...
- Thôi, cô cứ đứng đó đi. Tôi vào trước.

Nó tức giận nghiêng răng khèn khệ:

- Anh giỏi lắm. Nhưng ba mẹ tôi sẽ dễ dàng để tôi đi đến nhà anh ở đâu.

Nó đóng cổng lại rồi vào nhà, nó như đứng chết trân tại chỗ khi thấy ba mẹ nó và hấn đang nói đùa rất vui vẻ với nhau. Hấn cứ liên tục vâng vâng dạ dạ

khiến nó phải khiếp sợ, hần lễ phép như thế từ lúc nào. Thấy nó vào, mẹ nó nói:

- Con định đứng đó làm tượng luôn à, đến đây ngồi đi.
- Dạ. – Nó bước đến ngồi xuống cạnh Uyên.
- Sao không nói với ba mẹ là con sẽ đến công ty của cậu Long đây làm việc?
- Dạ????
- Không phải sao?

Nó nhìn qua hần thấy hần đang cười một nụ cười rất ư là gian xảo rồi đưa tay lên cô rẹt ngang một đường. Nó thấy vậy tròn mắt nhìn hần. Mẹ nó nói:

- Có chuyện gì vậy con?
- Dạ, không ạ. Con định một lát nữa sẽ nói với ba mẹ.
- À, ra thế.

Uyên nhìn nó khó hiểu nhưng vẫn im lặng. Mẹ nó tiếp:

- Thôi, cậu Long vào ăn cơm cùng nhà chúng tôi luôn.
- Thôi không cần đâu bác à.
- Cậu đừng có ngại, cậu vào ăn cơm cùng gia đình chúng tôi luôn rồi hãy đi.
- Dạ, nếu bác đã nói thế thì cháu sẽ ở lại dùng cơm nhưng bác có thể cho Lệ Vũ đi cùng cháu trong ngày hôm nay được không ạ?
- Cái gì? – Nó hét lên.
- Ấy, Lệ Vũ. Con làm gì mà hét lên thế?
- Dạ...
- Được không bác. – Hần nói.
- Dĩ nhiên là được.
- Cháu cảm ơn.
- Ấy mẹ à, từ từ cũng được mà. – Nó vội từ chối.
- Cái con này, đi làm cho người ta mà ăn nói gì kỳ vậy. Hôm nay đi đề quen việc luôn.
- Nhưng mẹ à...
- Không nhưng nhị gì nữa cả. Thôi bây giờ chúng ta cùng vào ăn cơm thôi.
- Dạ.

Hần đứng lên đi theo mẹ nó, trước khi bước vào trong phòng bếp hần không quên tặng cho nó một cái mỉm cười gian tà và cái lè lưỡi. Nó tức giận dậm chân nói:

- Tức quá hà.

Nói rồi nó cũng vào trong ăn trưa cùng mọi người. Khi ngồi xuống nó không quên đá vào chân hần một cái đau điếng. Hần cũng chẳng vừa gì khi giờ chân đá lại nó một cái. Thế là trong lúc ăn, bên dưới bàn ăn vui vẻ có hai cái chân cứ đá qua đá lại mãi. Nó nhìn hần bằng một ánh mắt hình viên đạn, bây giờ nó không muốn ăn cơm mà chỉ muốn ăn tươi nuốt sống hần. Còn hần thì cứ nhìn nó bằng một ánh mắt ẩn nét cười như muốn nói với nó rằng:

“Trương Lệ Vũ, cô thua rồi.”

Sau khi ăn trưa xong, nó lên phòng dọn quần áo. Nhỏ cũng đi theo phụ, nhỏ hỏi:

- Có phải có chuyện gì không?
- Không có gì đâu.

- Mày định lừa ai.
- Không có gì đâu mà.
- Mày không lừa được tao đâu, tao là chị em cũng là bạn thân của mày đấy.
- Tao đã nói là không có gì mà.
- Có phải liên quan đến chuyện tai nạn lúc sáng không?
- Không phải.
- Được, vậy tao đi hỏi hấn.
- Đừng.
- Thế nói mau. Chuyện gì?
- Thôi được, tao kể. Chuyện là...
- Cái gì? Hấn ta muốn mày đến đó để trả nợ sao?
- Ừm.
- Để tao đi nói chuyện với hấn.
- Thôi, mày muốn công ty của ba mẹ bị phá sản sao?
- Nhưng...
- Không sao đâu, hấn sẽ không dám làm gì tao đâu.
- Ừm, nhưng mày nhớ cẩn thận đấy.
- Ừm.

Nó xách vali đi xuống lầu. Nó đến ôm lấy mẹ, ôm lấy ba rồi ôm lấy Uyên để chào tạm biệt. Nó cùng hấn đi ra xe. Sau khi hành lý đã được đặt lên xe, nó quay qua hấn nói:

- Sao anh lại đến nói với mẹ tôi như thế?
- Nếu không nói thế thì cô đã không đi theo tôi.
- Anh giỏi lắm.
- Không cần khen.
- Nhưng...
- Nhưng cái gì?
- Là đồ ngốc. – Nó đập thẳng một cái vào chân hấn rồi bay thẳng lên xe. Nó cầm lấy cái cửa xe thật chặt.
- Ya, cái cô này. – Hấn tức giận đi đến bên cái cửa xe giật mạnh một cái khiến nó mất thăng bằng và...té dè lên nó.
- Đây, tên lợi dụng. Anh bỏ cái tay anh ra khỏi người tôi ngay.
- Cô xem lại coi ai là người lợi dụng, cô đang dè lên tôi đó.
- Xi... - Nó lồm cồm bò dậy.
- Mau lên xe.
- Ồ.

Nó lên xe và bắt đầu cuộc cãi vã, hai người cứ liên tục chỉ chóc với nhau, chẳng ai chịu nhường nhịn ai cả. Bác tài xế lắc đầu nhìn hai người cãi nhau như hai đứa con nít, bác thầm nghĩ:

- Cậu chủ từ lúc nào đã biết cãi nhau với người khác, chắc cũng lâu lắm rồi mới thấy được cậu chủ nói nhiều và cười đấy, từ lúc chuyện ấy xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Của Những Con Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Ngôi Nhà Mới

Sau khoảng 15' ngồi trên xe hán, chiếc xe sang trọng của hán dừng trước một cánh cổng rất to, cánh cổng rất đơn giản, toàn cánh cổng được sơn một màu trắng. Bác tài xế bước xuống xe đến đây bấm bấm cái gì đó mà nó cũng chẳng biết thì cánh cổng được mở ra. Bác lái xe chạy qua một khu vườn rất lớn, toàn khu vườn là những cây hoa hồng thật đẹp, hình như nó có đủ màu thì phải. Nào là hoa hồng phấn, hoa hồng vàng, hoa hồng nhung và còn có cả hoa hồng xanh. Nó rất thích hoa hồng xanh vì theo như nó được biết thì hoa hồng xanh là đại diện cho tình yêu vĩnh cửu. Giữa những cánh hoa hồng rực rỡ ấy là một chiếc xích đu gỗ. Chiếc xích đu ấy cứ y như là trong cổ tích vậy. Dọc hai bên đường đi là hàng nha đam xanh mát, những cây nha đam to trông thật dễ thương.

Nó lo mải mê ngắm nhìn khu vườn mà quên mất đã vào trong tự bao giờ. Hán quay qua nhìn nó, hán như bị sét đánh. Nó quả thật rất giống cô bé mà hán vẫn ngày đêm nhớ về, nó rất giống, quả thật rất giống. Hán nhớ lúc nhỏ, lần đầu tiên mà bé đến nhà hán chơi cũng đã như nó bây giờ. Bé chỉ lo ngắm nhìn khu vườn mà quên hết tất cả mọi thứ xung quanh mình, hán nhớ lúc đó hán đã nói:

- Sao em cứ lo nhìn khu vườn không vậy? Chẳng quan tâm gì tới anh cả, anh giận đấy.
- Tùy anh. – Bé đứng dưng.
- Anh giận thiệt đấy.
- Dạ.
- Em... - Hán tức giận bỏ đến chiếc xích đu ngồi. Ngay lập tức, cô bé chạy đến ngồi kế bên hán, nũng nịu:
- Anh Bi, anh chơi với em đi.
- Hứ, em thích hoa hồng hơn anh mà. – Hán vẫn còn giận.
- Anh Bi, em xin lỗi.
- Hứ.
- Anh Bi...
- Hứ.
- Hứ...Hứ...

Hán quay qua nhìn thấy bé đang khóc, hán bối rối:

- Bé ngoan, sao lại khóc.
- Anh Bi không chịu chơi với em.
- Anh Bi xin lỗi, anh sẽ chơi với em mà.
- Anh nói thiệt chứ.
- Ừm với điều kiện là em phải nín khóc. – Hán khẽ đưa tay lên lau những giọt nước mắt trên mắt bé. Hán không thích nhìn thấy bé khóc vì khi thấy bé khóc hán rất đau.
- Anh hứa nhé!
- Ừm.

Hán liền nắm lấy tay bé chạy đi chơi. Tiếng cười của hai người làm rộn rã cả một khu vườn, giòn tan trong nắng sớm, hòa với tiếng hót của chim.

...

Quay về với thực tại, hắn giật mình thoát khỏi dòng hồi tưởng. Hắn gọi nó:

- Cô ngắm xong chưa? Tới nơi rồi.

- À.

Nó bước xuống xe, chạy lon ton theo hắn. Đi được một đoạn, nó bỗng nhớ thiếu thiếu gì đó, nó quay qua hỏi hắn:

- Hành lí tôi đâu?

- Đồ của cô sao hỏi tôi.

- Chẳng phải...

- Đồ của mình thì phải tự xách đi.

- Anh...

- Tôi sao?

- Là cái đồ không phải đàn ông.

- Men chính gốc.

- Đàn ông con trai gì àm chẳng có chút ga lăng gì cả.

- Tôi là vậy đó.

- Hừ.

Cuối cùng nó cũng phải quay lại lấy hành lí của mình. Nó tắm rửa hắn. Nó vác cái đồng hành lí ấy đến trước cửa nhà hắn. Giờ đây, nó vô cùng mệt, nó bỏ hành lí xuống đứng thở. Nó ngược lên nhìn ngôi nhà. Ôi không, nhà gì mà to thế mà còn đẹp nữa chứ! Đẹp còn hơn nhà của ba mẹ nuôi nó. Nhà chỉ có hai tầng nhưng nó rất đẹp, toàn ngôi nhà được sơn trên màu xanh nhạt là chủ yếu. Nó thầm nghĩ nhà to thế này chắc đến lúc quét dọn sẽ mệt lắm. Đang thả hồn theo mây đột nhiên có một giọng nói đáng ghét vang lên:

- Tính đứng đó luôn à.

- Này, anh có thể xách phụ tui mấy cái vali không? – Nó vừa bước lên thềm nhà vừa nói.

- Không, ai biểu mang cho lấm vào thì tự xử.

- Hừ.

Nó tắm rửa hắn:

“Huỳnh Bá Long, anh là cái đồ âm binh, đồ trời đánh.”

Nó lo rửa hắn mà không để ý đến cái bậc thềm, nó vấp phải và...ngã.

- Áaaaaaa... Ủa, sao té mà không đau gì hết vậy, bộ nhà hắn làm bằng chất liệu đặc biệt hay sao? – Nó nói.

- Ya, cô ngồi dậy được chưa thế? – Một giọng nói từ dưới cất lên. Nó nhìn xuống và... Ôi má ơi, nó đang nằm đè lên hắn. – Ngồi dậy mau.

- Từ từ. – Nó vừa đứng dậy vừa nói.

- Đưa hành lí đây.

- Chỉ?

- Xách giùm cho.

- Hìhì, cảm ơn nhiều.

Hắn đem hành lí của nó lên phòng. Phòng nó và phòng hắn nằm kế bên nhau.

- Cô thu dọn đồ đạc đi ghen. Xong rồi dọn dẹp toàn bộ nhà, sau đó nấu bữa ăn tối cho tôi.

- Hà???

- Hà cái gì?

- Anh kêu tôi dọn cái nhà này hả? Sao dọn nổi.

- Đó là chuyện của cô.

- Tôi không làm.

- Cô nên nhớ là cô đang nợ tôi đó.

- Anh...

- Thôi, tôi đi đây, nhớ là nấu bữa tối nữa đó.

- Hừ.

Chỉ còn một mình nó ở trong phòng, nó hét lên:

- Trương Bá Long, anh được lắm.

Hắn ở dưới nhà nghe mà khề mỉm cười. Hắn khề nói:

- Tất nhiên rồi, ngốc ạ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Của Những Con Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Dọn Dẹp Nhà

Nó nhìn đồng hành lí mà chẳng biết nên bắt đầu từ đâu. Nó đem theo tất cả những ba vali. Một vali quần áo, còn hai vali còn lại đựng toàn là sách vở, đã vậy nó còn xách thêm mấy túi đựng gấu bông...

Nó nhìn quanh căn phòng mà hẳn dành cho nó. Một căn phòng với màu chủ đạo là hồng, tường được sơn màu hồng nhạt, một chiếc giường cũng màu hồng nốt được đặt ở giữa phòng. Bên trái là một chiếc bàn học khá to, kế bên là một kệ sách to đùng, nó nghĩ kệ sách này chắc sẽ chứa được hết những cuốn sách yêu quý của nó đây. Bên phải là một tủ quần áo to. Căn phòng này còn có cả ban công, những chậu hoa hồng dây treo lơ lửng đang khoe sắc hồng rực rỡ, phía dưới là những chậu nha đam, chúng không to như ở dưới khu vườn trước nhà nhưng chúng lại rất đáng yêu và dễ thương.

Nó chợt nhớ đến vấn đề quan trọng là phải dọn dẹp nhà cửa, thế là nó bắt tay vào việc. Đầu tiên là phòng nó... Hai tiếng sau, nó đã thu dọn xong đồng hành lí. Tất cả những quyển sách được nó nhét kín cả kệ. Những chú gấu bông được nó xếp gọn gàng trên giường, quần áo đã được móc lên treo trong tủ quần áo.

Tiếp theo, nó quyết định sẽ dọn dẹp hết tầng trên rồi mới xuống tầng dưới... Một tiếng sau, nó đã dọn xong tầng trên. Nó ngồi thở:

- Cái tầng gì mà muốn bự hơn cái nhà mình nữa.

Nó tiếp tục công việc của mình ở tầng dưới. Bắt đầu từ nhà bếp rồi đến phòng khách, nhà vệ sinh,... Sau khoảng bốn tiếng đồng hồ sau, nó đã dọn hết tất cả tầng dưới. Nó ngồi trên ghế sofa thở:

- Trời ơi, mệt muốn chết. Cái nhà gì đâu mà bự quá xá.

Nó nhìn lên đồng hồ, cũng đã chiều rồi. Nó đi dạo quanh khu vườn hoa hồng. Nó ngồi trên chiếc xích đu cổ tích đưa qua đưa lại, vừa đưa nó vừa hót líu lo. Đột nhiên, một con đâu ở tim đột ngột kéo đến. Nó đau thắt, tay nắm lấy phần áo bên ngực trái, nó ngã khụy xuống đất, tim nó vẫn rất đau như có hàng ngàn mũi kim đâm vào. Một lúc sau thì không còn cảm giác đau đớn đó nữa, mồ hôi trên mặt nó nhễ nhại. Nó ngồi lên xích đu thở một lúc:

- Chắc chỉ do lúc nãy làm việc nhiều quá thôi.

Nó khề nói để trấn an bản thân rồi bước vào nhà. Nó bước đến ban công phòng mình đứng dựa người vào lan can. Một giọt...hai giọt...ba giọt và hàng

ngàn giọt nước rơi xuống từ những đám mây. Mưa... trời đang mưa... một cơn mưa đến bất chợt... một cơn mưa không nhỏ mà cũng chẳng lớn, không có bất cứ một ngọn gió nào cả, chỉ có những hạt mưa đang rơi. Nó đưa tay ra đón lấy những hạt mưa, những hạt mưa rơi lã chã trên tay nó, một cảm giác lạnh lạnh nơi bàn tay và một cảm giác nhẹ nhàng, bình yên bất chợt đến với nó. Nó rất thích mưa vì khi ngắm mưa rơi, nó như được thả hồn thả hồn vào cơn mưa mà bay đến một nơi bình yên nhất, một nơi không có những nỗi đau. Nó cứ đứng đưa tay hứng những giọt nước mưa thì giọng nói lạnh lùng cất lên sau lưng:

- Mưa đẹp lắm đúng không?

- Ừm.

- Nhưng tôi rất ghét mưa.

- Tại sao?

- Vì chính trong một ngày mưa, tôi đã mất đi người mà tôi yêu nhất.

- Thế à?

- Ừm.

- ...

- ...

Cả hai đều im lặng, hai con người dù đang ở kề bên nhau nhưng lại đang có hai tâm trạng khác nhau. Hấn thì đang nhớ đến bé, còn nó thì đang nghĩ đến hấn, nó đang nghĩ đến những gì mà hấn nói – người hấn yêu nhất ư.

- À, mà này. – Hấn nói.

- Gì? – Nó nói nhẹ.

- Cô dọn dẹp nhà cửa xong chưa mà đứng đây ngắm mưa rơi.

- Thế theo anh là dọn chưa?

- Chưa.

- Mời anh đi kiểm tra thử.

- Được.

Nói rồi, hấn cùng nó đi kiểm tra nhà cửa. Hấn đưa tay quệt một đường ngang thành cửa sổ, hằm lòng nói:

- Tốt lắm.

- Hừ.

- Cô nấu cơm tôi chưa?

- Chưa. Mới 5h mà.

- Cô đi nấu đi là vừa đấy.

- Nấu chi sớm thế.

- À không, tôi chỉ sợ cô nấu không kịp thôi.

- Bộ hôm nay nhà anh có khách à.

- Không, tại tôi sợ cô lè mề nấu cơm đến khuya mà chưa có cơm ăn nên tôi kêu cô nấu sớm để tôi còn có cơm mà ăn.

- Tôi làm gì lè mề.

- Ai biết được.

- Ày, anh...

- Tôi sao?

- Đúng là cái đồ đáng ghét.
- Tôi chỉ có ý tốt nhắc cô thôi mà, tôi sợ bỏ đói cái bụng của mình thôi.
- Hừ, được. Vậy để tôi đi nấu com, com canh nguội ngắt lạnh lẽo là chuyện của anh đấy.
- Hừ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Của Những Con Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Bữa Ăn Tối

Nó đi vào bếp và bắt đầu cái sự nghiệp nấu ăn của mình. Nó mở tủ lạnh ra mà phải hét dựng cả lên:

- Này, anh kêu tôi nấu com mà không có vật liệu làm sao nấu được?
- Thì đi mua.
- Bây giờ chợ đâu còn để mua.
- Siêu thị.
- Mắc lăm, hay chúng ta ăn mì gói đi ha. – Nó tranh thủ để có thể thành thạo.
- Không, tôi muốn ăn com. Với lại tiền tôi chứ không phải tiền cô.
- Tôi không nấu.
- Cô nên nhớ là cô đang nợ tôi đấy.
- Anh...
- Mau lên, chúng ta đi siêu thị mua đồ. – Hấn đi ra cửa.
- Hừ. Cái đồ trời đánh. – Nó không đi mà đứng chửi hấn.
- Mau lên, cô lè mề quá đấy. – Hấn quay lại nói.
- Từ từ.
- Nhanh lên.

Nó chạy theo hấn, ra đến cửa. Giờ đây, trước mặt nó là một chiếc ô tô màu trắng, không còn là chiếc màu đen hôm bữa nữa. Chiếc này hình như là xe thể thao thì phải, nó quay qua hấn hỏi:

- Xe ai vậy?
- CỐP. – Hấn cốc đầu nó một cái.
- Ày da, anh làm gì vậy? – Nó ôm đầu kêu.
- Cô nghĩ sao vậy, dĩ nhiên là xe của tôi.
- Xe của anh??? Chiếc hôm bữa đâu?
- Bỏ rồi.
- Sao anh phun phỉ thế? Xe còn tốt mà.

- Nhưng bị trầy.
- Bị trầy thì chỉ cần sơn lại là được, cần chi mà phải bỏ nguyên chiếc xe thế.
- Không còn hoàn hảo.
- Tôi hết nói nói với anh nữa rồi.
- Thì ai bảo cô nói.
- Hừ.
- Còn bây giờ có đi không?
- Đi.

Hắn và nó bước vào xe, và thế là trên xe lại có một cuộc cãi vã nữa mà cái lý do thì không thể nào củ chuối hơn được nữa. Bác tài xế chốc chốc lại nhìn hai đứa trẻ đang ngồi cãi nhau qua kính chiếu hậu, mỉm cười lắc đầu cho cô cậu thanh niên lớn rồi mà cứ y như là con nít.

Xe dừng lại trước cửa siêu thị, nó và hắn bước vào. Nó lấy một cái xe đẩy rồi đến quầy bán thực phẩm. Nhìn qua một lượt rồi nói:

- Anh muốn ăn gì?
- Những món tôi muốn ăn cô chưa chắc đã làm được.
- Anh... gọi lắm. Thế tôi tự chọn rồi tự mua.
- Ừm.

Nó mua một miếng sườn heo, mấy quả trứng, một ít hến rồi đến quầy bán rau củ chọn một vài quả ớt chuông, cà chua, cải xà lách,... Nó mua một đồng toàn là rau củ khiến hắn kinh hồn mà hỏi:

- Cô muốn ăn kiêng à? Ồm lắm rồi.
- Không. Tôi hài lòng về vóc dáng của mình rồi.
- Thế sao mua nhiều rau củ thế?
- Một lát anh sẽ biết. À, mà nhà anh còn gia vị không?
- Gia vị?
- Ừm.
- Là gì?
- Há???
- Tôi hỏi gia vị là gì?
- Anh không biết thiệt hả?
- Là muối, đường, nước mắm, nước tương,...
- Tôi không biết mà theo như tôi được biết thì nhà bếp đó đã không được sử dụng mấy năm rồi.
- Há??? Vậy hằng ngày anh ăn ở đâu.
- Ở nhà.
- Ai nấu?
- Nhà hàng.
- Ôi trời. Để đi mua.

Sau khoảng 15' sau, cuối cùng nó và hắn cũng ra khỏi được cái siêu thị. Nó và hắn lại yên vị trên xe và cãi nhau. Nó và hắn cứ đấu võ mồm với nhau mãi mà chẳng biết đã đến nhà tự lúc nào. Bác tài xế nói:

- Thưa cậu chủ, tới nhà rồi ạ.

- Ừm, được rồi. Bác về nghỉ đi.

Nó xách đồ vào nhà bếp và bắt đầu trở tời nấu nướng. 30' sau, nó bày tất cả các món ăn trên bàn. Các món đều được trang trí rất đẹp mắt và trông rất ngon miệng. Hắn ngồi xuống bàn nhìn rồi chỉ vào một đĩa nói:

- Món gì?

- Sườn xào chua ngọt.

- Món này?

- Canh rau mồng tơi.

- Món này?

- Trứng gà chiên hén.

- Món này?

- Salad rau.

- Tất cả tôi đều không biết.

- Dĩ nhiên, món ăn gia đình mà. Làm sao anh biết được.

- Ăn được không?

- Ăn vô chét đó. Không ăn thì để tôi ăn, đỡ hao.

- Hừ.

- Ăn đi.

Hắn gấp một miếng sườn bỏ vào miệng và lại gấp miếng thứ hai. Nó thấy vậy bật cười hỏi:

- Ngon không?

- Ngon.

- Vậy ăn đi.

....

Nó thả cho thân mình rơi tự do trên chiếc giường, lúc này nó ăn đến hai bát cơm còn hắn thì đến bốn bát. Nó nghĩ lại mà vẫn thấy mắc cười. Nó nằm một hồi rồi cũng ngủ thiếp đi, một ngày mệt mỏi rồi. Ngày mai còn phải đi học nữa. Haizz, quá sức mệt mỏi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Của Những Con Mưa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Một Ngày Mới

5.45 a.m

Reng... Reng... Reng...

Chiếc đồng hồ báo thức hình con mèo hồng reo ỏi kéo nó khỏi giấc mộng hồng. Nó bước xuống giường đi vào nhà vệ sinh làm VSCN. 5' sau, nó trở ra với một khuôn mặt rạng ngời sức sống. Có lẽ vì hôm qua mệt mỏi quá mà đêm đến lại ngủ ngon rất ngon nên hôm nay mới tràn đầy sức sống như thế này. Nó đi xuống nhà và chuẩn bị bữa sáng.

6.00 a.m

Nó đã bày tròn bộ các món ăn ra bàn. Nó nhìn lại đồng hồ đã 6h rồi mà sau hân vẫn chưa dậy nhỉ? Nó đành đi lên phòng hân gọi. Nó bước từng bước thật nhẹ nhàng, khuôn mặt trông thật bình tĩnh nhưng trong lòng nó thì đang thấp thỏm lo lắng. Vì đây là lần đầu tiên nó đi đánh thức một thằng con trai, thường ngày ở nhà nó chỉ đánh thức Uyên mà thôi. Phòng của hân đối diện với phòng của nó, nó khẽ đưa tay gõ nhẹ cửa:

- Anh dậy chưa?

- ... - Không có bất cứ một tiếng động gì cả.

- Này, anh dậy chưa? Tôi có nấu đồ ăn sáng rồi đấy.

- ... - Vẫn không có bất kì một tiếng động gì cả. Nó nghĩ chắc hân chưa dậy nên đẩy nhẹ cửa bước vào và...

- Áaaaaa – Đồng loạt có hai tiếng hét vang lên.

- Cô làm gì vậy? – Hân gắt.

- Tôi mới là người nên hỏi anh đang làm gì đấy? Sao chỉ quần một cái khăn thể hả? – Nó quay lưng lại nói chuyện với hân.

- Này, cô nên nhớ đây là nhà tôi đấy nhé. Ai cho cô tự tiện vào phòng tôi như thế?

- Tại tôi kêu anh hoài không thấy nên mới vào thôi.

- Này, cô làm gì mà cứ quay mặt lại hoài thế? – Hân nắm lấy tay nó kéo lại khiến nó ngã nhào vào ngực hân.

- Ồ. – Nó ngượng không nói lên lời.

- Này, cô bị cái gì thế?

- Tôi...tôi có bị gì đâu.

- Sao mặt mày đỏ lừ thế?

- Ai biết. Thôi, tôi đi xuống nhà trước, anh xuống sau nha. – Nó nói rồi nhanh chân chuồn nhanh.

- Ồ, cái cô này. – Hân chỉ biết ngơ ngác. – Mà cô ta cũng rất dễ thương đấy chứ.

5' sau, hân bước xuống nhà. Nó đã ngồi trong nhà bếp từ lâu, hân bước đến thấy mặt nó vẫn còn đỏ nên đưa tay gờ trán nó:

- Đầu có nóng đâu mà sao mặt đỏ chót thế.

- Anh...anh...ăn sáng đi.

- Ồ.

- Sáng nay cô nấu món gì vậy?

- Anh nhìn mà không biết à?

- Không. – Nó như muốn té ghế với câu trả lời này của hân.

- Bánh mì trứng ốp la.

- Là gì?

- Trứng chiên ăn với bánh mì, biết chưa?

- À, mà cũng không biết. Ăn được không?

- Ăn vô chết đó, hỏi hoài có câu vô duyên. Anh làm như tôi bỏ thuốc độc giết anh vậy.

- Ai biết được, lỡ có người muốn giết người thì sao.

- Hừ, còn bây giờ là anh ăn hay muốn ngồi nói rồi về học.

- Thì ăn được chưa?

- Được.

Xong bữa sáng, nó và hấn lên phòng thay quần áo. Quần áo đã đâu vào đó, nó bước xuống nhà thì đã thấy hấn ngồi ở đó đọc báo, nó hỏi:

- Anh không đi học hả? Còn ngồi đó đọc báo thành thói.

- Chờ cô.

- Này, anh nói câu đủ chủ ngữ vị ngữ được không?

- Không.

- Lý do?

- Không thích.

- Sao không thích?

- Mỗi miệng, dư hoi.

- Hơ.

- Bây giờ, cô đi học không?

- Đi.

- Còn không lẹ lên. Lẽ mề quá rồi đấy.

- Từ từ. – Nó lon ton chạy theo hấn ra xe.

Nó và hấn đã yên vị trên xe và...bắt đầu cãi nhau. Bác tài xế cũng phải lắc đầu chịu thua, bác nghĩ từ lúc có cô gái này mà cậu chủ đã chịu nói nhiều hơn rồi. Bác xem hấn như con trai mình nên rất thương yêu hấn, bác mong hấn có thể vượt qua nỗi đau để mở cửa trái tim cho một người con gái khác.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Của Những Con Mưa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: “ Cô Bướng Bỉnh, Tôi Cũng Có Cách Trị Được Cô.”

Sau một hồi cãi nhau vật vã, đã gần đến trường, nó nói với bác tài xế:

- Bác cho cháu xuống ở đây nhá!

- Không được dừng. – Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

- Bác đừng quan tâm đến anh ta, bác cho cháu xuống đi. – Nó phớt lờ hấn.

- Tôi nói không được dừng. – Hấn nói.

- Bác ơi, cho cháu xuống đi mà. – Nó van nài.

- Tôi nói không được là không được. – Hấn kiên quyết.

- Này, nãy giờ tôi nhìn anh lăm rồi nha! – Nó tức giận.

- Làm gì? – Hấn như không có chuyện gì.

- Sao anh cứ nhảy vào phá đám tôi hoài vậy? Để cho tôi xuống coi.

- Chưa tới trường.

- Nhưng tôi muốn xuống ở đây.
- Nhưng tôi không cho.
- Sao anh vô lý thế?
- Thế tại sao cô lại muốn xuống xe?
- Tại... tại...
- Tại sao?
- Tại... tại tôi không muốn đi vào chung với anh.
- Sao cô cứ sống dựa vào thiên hạ thế?
- Đúng, tôi sống dựa vào thiên hạ đấy. Mặc kệ tôi. – Nó giận – Bác ơi, cho cháu xuống đi.
- Xin lỗi cô nhưng cậu chủ không cho phép. – Bác tài xế nói.
- Tại sao anh lại đáng ghét như thế hả? – Nó quay qua hất tức giận nói.
- Quá khen. Tôi nhất định sẽ bắt cô đối diện với thiên hạ. – Hấn cười đều.
- Hơ, anh...anh... - Nó tức giận không quan tâm đến hấn nữa mà ngồi trút giận lên... cái xe (tội nghiệp cái xe quá)

...

Chiếc xe đồ kịch trước cổng trường, nó liền nhanh chân chạy xuống xe. Hấn cũng xuống xe và sai bước đi. Hấn đi một khoảng khá xa mà vẫn không thấy nó đâu, chẳng phải nó xuống xe trước hấn sau, nhưng hấn là người đi trước mà, hấn lạ lòng dừng chân lại không đi tiếp và...

- Á... Sao đang đi đột nhiên anh dừng lại vậy? – Nó vừa xoa cục u trên trán vì đập vào lưng hấn vừa nói.
- Sao cô cứ đi sau lưng tôi thế?
- Tại tôi thích thế.
- Đi lên đi ngang hàng với tôi.
- Không.
- Lý do? Hay là cô muốn làm osin của tôi.
- Dù gì bây giờ trông tôi chẳng khác nào người hầu. – Nó lăm nhảm.
- Cô nói cái gì? – Hấn trừng mắt.
- Đâu, đâu có gì đâu.
- Thế thì đi lên đi chung hàng với tôi.
- Từ từ, làm gì mà thấy ghê thế. – Nó xụ xuống.

Rồi nó cũng đành phải tuân theo lời hấn, nó đi bên hấn như hai người yêu nhau. Nó rất không thích phải đi như thế này, xung quanh nó, ai ai cũng nhìn nó bằng ánh mắt ghen tị, còn có một số cô nàng thì nhìn nó bằng một ánh mắt hình viên đạn như muốn ăn tươi nuốt sống nó vậy. Còn các chàng trai đứng đó thì nhìn hấn bằng một ánh mắt vô cùng bức tức và ghen tị vì hấn được đi bên người đẹp, hot girl mới của trường, họ cứ tưởng có cơ hội rồi chứ, ai ngờ lại bị hấn cướp mất (ai bảo không đẹp trai làm chi).

...

Nó và hấn bước vào lớp dưới ánh mắt ngạc nhiên và ghen tị của mọi người. Các anh chàng cô nàng ở trong lớp cũng như các anh chàng cô nàng ở dưới sân trường, tất cả đều mang tâm trạng không tốt chút nào. Về phần nó, nó vô cùng không thoải mái trước ánh mắt của mọi người, nó cảm thấy mất tự nhiên vô cùng khi cứ phải hứng chịu ánh mắt soi mói từ mọi người. Nó quay qua hấn và bất ngờ khi nó thấy hấn điềm tĩnh vô cùng khi không hề có bất kỳ một biểu hiện nào của sự tức giận hay mất tự nhiên trên khuôn mặt hấn. Nó nghĩ chắc hấn đã phải chịu chuyện này nhiều nên đã quen rồi.

Nó và hấn bước đến chỗ ngồi và yên vị. Uyên liền quay xuống chọc nó:

- Cứ tưởng mày đi trả nợ cực khổ lắm, ai ngờ sướng muốn chết.

- Sướng cái gì mà sướng.
- Trời, còn gì mà không sướng. Hằng ngày được đi bên trai đẹp như thế cơ mà. – Uyên tiếp tục.
- Tao sẵn sàng nhường cho mày nếu mày thích.
- Thôi, tao không dám đâu. – Uyên quay lên.

Còn về phần hấn cũng đang bị sự tra hỏi của Đức:

- Sao cô ta đi chung với mày thế?
- Cô ta đang ở nhà tao.
- Háaaaaa? – Đức hét lên. – Mày nói cô ta đang ở nhà mày hả?
- Ừm. – Hấn điềm nhiên.
- Sao cô ta lại ở nhà mày?
- Tao yêu cầu cô ta đền xe bằng cách đó.
- Tao không ngờ mày lại là loại người đó.
- Sao?
- Dám dụ dỗ con gái nhà lành.
- CỐP.
- Ui da, mày làm gì mà đánh tao.
- Nói tầm phào. Tao mà đi dụ dỗ con gái nhà lành, có mày ớ.
- Hừ. – Đức tức giận quay lên.

Reng...Reng...Reng...

Buổi học đã bắt đầu, tất cả các học sinh đều nhanh chân chạy vào lớp để bắt đầu cho tiết học đầu tiên. Và lớp nó cũng vậy. Tiết đầu là tiết của cô Hóa – một người được gọi là cô giáo ác quỷ. Cô bước vào lớp, vẫn là tà áo dài xanh dịu dàng nhưng không hề dịu dàng. Giọng chàng lớp trưởng dội lên như bom tấn:

- Cả lớp nghiêm.
- Mời các em ngồi. – Giọng cô ôn hòa nói, cô còn khuyến mãi cho cả lớp một nụ cười nhẹ nhàng khiến cả lớp phải khiếp sợ vì thường đầu tiết mà như thế này thì đến một lát sẽ khô.

Tất cả mọi người đều im lặng để tập trung nghe cô giảng bài và nó cũng vậy nhưng... Một lúc sau, hấn thấy một cuốn tập qua chỗ nó, nói:

- Chép bài cho tôi.
- Tại sao tôi lại phải chép bài cho anh? – Nó hỏi.
- Tại cô đang nợ tôi.
- Chẳng phải tôi đến nhà anh ở trả nợ cho anh rồi sao?
- Đúng, đó là lúc trước. Còn bây giờ tôi thấy chưa đủ.
- Này, anh đừng có quá đáng nha! – Nó hét lên.
- Lê Vũ, có chuyện gì vậy em. – Cô hỏi.
- Dạ, dạ... - Nó không biết nói với cô làm sao.
- Tôi hỏi tại sao em lại làm ồn trong lớp? – Cô gằn từng chữ.

- Dạ, tại...

- Thôi được, em lên đây giải bài này cho tôi.

- Dạ.

Cô cầm cục phấn viết lên bảng một đề bài, nó nhìn mà phải toát mồ hôi hột. Đây là dạng bài nâng cao mà. May cho nó là nó đã có chuẩn bị bài từ ngày hôm qua nên hôm nay dạng này nó cũng giải ra nhưng...

- Thiếu rồi. – Cô nói.

- Dạ, thiếu gì thưa cô. – Nó hỏi.

- Dấu chấm kết bài. Ra về em ở lại làm vệ sinh lớp cho tôi.

- Dạ.

- Em về chỗ đi.

- Dạ. – Nó lùi thui bước về chỗ.

Nó ngồi xuống chỗ, mặt nó đen thui. Nó quay qua liếc hần nói:

- Tất cả là tại anh đấy.

- Sao tại tôi? Ai bảo cô không nghe lời tôi chỉ.

- Anh, anh...

- Rồi bây giờ có chịu chép bài cho tôi không?

- Không.

- À, vậy là cô muốn tiếp tục đôi co rồi cô lại phải lên bảng giải một bài khác và ngày hôm nay cô lại phải dọn hết cái sân trường luôn.

- Anh... - Nó tức giận.

- Chép mau.

- Gìm.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Của Những Con Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: “ Cô Bướng Bỉnh, Tôi Cũng Có Cách Trị Được Cô.” – Phần 2

Reng...Reng...Reng...

Giờ ra chơi đã đến, cái giờ mà nó yêu thích nhất, cái giờ mà nó mong chờ nhất, cái giờ mà sẽ giải thoát được nó khỏi cái tên mà theo nó nghĩ là toàn xấu: “xấu xa, xấu tính, xấu trai” (có mình nó nghĩ là xấu trai thôi, haizz). Nó hớn hờ chạy lên chỗ Uyên, kéo nhỏ xuống căn tin. Nhưng đi được một quãng, cả hai cô nàng đều thấy có cái gì đó kì kì. Cả hai người quay lại nhìn và chút nữa là hét lên...

- Đây, sao hai anh cứ đi theo tụi tôi hoài vậy? – Uyên hét lên.

- Đây, cô coi lại đi à nha! Chỉ là vô tình thôi, nhiều khi người đi theo tụi tôi là mấy người đó. – Đức cãi lại.

- Vô tình. Hờ hờ, trên đời này có chuyện trùng hợp tới mức này à. – Nhỏ tiếp tục.

- Sao không có được. Đường này là của chung đấy, nó chưa từng là của bất cứ ai cả. Bộ cô bỏ tiền ra xây nó hay mà cấm cản tụi tôi đi hả? – Anh cũng

chẳng vừa gì.

- Ủa, vậy nó cũng đâu phải là của anh đâu mà anh cấm cản tui đi.

- Cô... - Đức cứng miệng.

- Tôi sao... - Uyên hất mặt.

- Đứng chắt bà chắt.

- Anh có giỏi thì nói lại lần nữa.

- Đồ bà chắt, đồ bà chắt, đồ bà chắt... Lêu lêu... - Đức nói rồi bỏ chạy.

- Này, tên kia. Đứng lại đó ngay cho tôi. - Uyên cũng vội vã đuổi theo.

- Ngu ha đứng. Đứng lại cho bị đánh à. - Đức vừa chạy vừa nói.

- Đứng lại đó cho tôi. - Uyên hét lên trong tức giận.

Thế là trong sân trường giờ ra chơi có hai con người dù đã lớn nhưng vẫn cứ như là trẻ con. Hai người cứ rượt nhau chạy khắp sân trường. Cứ một người thì liên tục chọc ghẹo còn một người thì tức giận đuổi theo, vừa đuổi vừa hét làm rần rần cả sân trường. Hai con người ấy cứ tiếp tục bỏ lại đống hai con người đang đứng ôm bụng cười nức nẻ...

Nó vô tình ngoái đầu dậy và thấy vẻ mặt đang cười của hắn. Nó như đứng yên tại chỗ, một nụ cười thật thật, một gương mặt đẹp trai đến hoàn hảo, một mái tóc ngắn óng mượt cứ liên tục theo gió mà lắc lư, tất cả gọi cho nó nhớ đến một ai đó rất đỗi quen thuộc nhưng nó chẳng nhớ ra là ai. Nó cứ đứng nhìn hắn...

- E hèm. - Hắn đột nhiên lên tiếng.

- Hơ. - Nó giật mình.

- Tôi biết tôi đẹp trai nhưng cô đâu cần nhìn đến mức độ đó. - Hắn nở một nụ cười đều.

- Hờ hờ, anh nghĩ sao vậy? Anh đẹp trai với ai chứ không phải với tôi nhá!

- Ai biết được?

- Không bao giờ.

- Thôi, đi vô căn tin ngồi. - Hắn đổi chủ đề đột ngột.

- Ừm.

Nó cùng hắn bước vào căn tin. Nó chọn một bàn gần cửa sổ và ngồi xuống. Hắn cũng đến ngồi đối diện với nó, nó ngạc nhiên hỏi:

- Sao anh ngồi đây?

- Thích.

- Nhưng đây là bàn của tôi mà.

- Bàn này cô mua hồi nào? Nó có tên của cô từ lúc nào thế?

- Nhưng tôi ngồi ở đây trước mà.

- Nhưng đây cũng là của chung nên tôi có quyền ngồi ở đây.

- Hờ. Vậy cũng được à.

- Tất nhiên, chuyện gì chẳng được.

- Hừ.

- Trời ơi, mệt quá. - Một giọng nói đột nhiên xen vào. Đó là Uyên, nhòai ngồi xuống cạnh nó thở hổn hển. Nó nhìn bộ dạng của nhỏ, khẽ cười rồi hỏi:

- Sao? Bất được không?

- Không biết hắn ăn cái gì mà chạy nhanh quá trời. – Uyên nói trong sự mệt mỏi.
- Đó là bởi vì chân ngắn, dĩ nhiên không chạy lại chân dài rồi. Haha... - Một giọng nói nữa vang lên. Đó là Đức. Anh ngồi xuống đối diện với Uyên.
- Anh, giỏi lắm. – Uyên tức giận.
- Cảm ơn đã quá khen. – Đức nói.
- Hừ. – Uyên giận dữ.
- Đây, cô đi mua đồ ăn đi. – Hắn nói.
- Tại sao tôi lại phải mua? Sao anh không tự đi đi. – Nó nói.
- Tôi không muốn đi.
- Thế à? Thế thì nhin.
- Nhưng tôi không muốn nhin.
- Thế thì đi mua.
- Đây, hay cô có muốn chiều nay đi bộ về nhà không?
- Không.
- Thế à? Vậy là cô quên rồi, cô đang ở nhà tôi đây.
- Được, để tôi đi mua.
- Lẹ lẹ nha. – Hắn ghẹo.
- Hừ. – Nó giận.
- Đây, cô cũng đi mua chung với bạn cô đi. Cô mua cho tôi ăn với. – Đức nói.
- Không. Muốn gì thì đi. – Uyên nói.
- À. Chút... - Đức hôn vào má Uyên một cái.
- Đây, anh làm gì vậy hả? – Nhỏ hét lên.
- Vậy cô có muốn tôi hôn thêm một cái nữa không? Rồi tôi sẵn đây tuyên bố với mọi người cô là bạn gái của tôi luôn. – Đức cười đều.
- Tôi không tin. – Uyên bướng.
- Thế à? – Đức thủ sẵn thế chuẩn bị hôn nhỏ thêm một cái nữa.
- Được, để tôi đi mua. – Uyên nói rồi đứng dậy bước đi.
- Haha. Mà hay lắm. – Hắn nói.
- Haha, mà cũng vậy. – Đức nói.
- Cô bướng bình, tôi cũng có cách trị được cô. Haha. – Cả Đức và hắn cũng nhau đồng thanh.

Cả hai chàng trai đều phá lên cười vui vẻ, còn hai cô gái thì đang tức ảnh ạch. Đúng là có một sự trái ngược nè nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Của Những Con Mưa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Làm Vệ Sinh Lớp Học

Sau năm tiết học vất vả, cuối cùng cũng đã đến giờ về. Mọi người mừng rỡ cầm cặp ra về, chỉ có mặt nó là buồn hiu buồn hiu. Nó tiến đến chỗ cuối lớp cầm cây chổi lên chuẩn bị quét quét dọn dọn thì Uyên đi đến, nở một nụ cười thật tươi hỏi:

- Bạn hiền, bạn có cần mình giúp gì không?

- Thiệt hả? Có chứ, có chứ. – Nó mừng rỡ.

“Đáng lẽ ra nó phải từ chối chứ!” – Uyên nghĩ.

- A, đột nhiên tao nhớ ra là có chuyện bạn. Tao không phụ mày được. Tao về trước đây. Bye. – Uyên nói rồi vội vã cầm cặp chạy vù đi.

- O, cái con này. Bạn bè mà vậy đó hả? – Nó hét lên.

Cuối cùng, nó cũng đánh cầm cây chổi mà quét quét. Trong lớp chẳng còn ai, chỉ còn mình nó ở đó. Nó quét xong sàn nhà lại xóa bảng. Khi tất cả mọi chuyện đã đầu vào đấy, nó ngồi xuống bục giảng ngồi nghỉ một chút. Đột nhiên ở phía cửa xuất hiện một chàng trai đứng dựa vào thành cửa nhìn nó một nụ cười nhếch môi hỏi:

- Cô xong chưa?

- Rồi.

- Vậy về?

- Ừm. – Nó đứng dậy định tiến đến cầm lấy cái cặp để chuẩn bị ra về thì...

- Áaaaa – Nó hét lên sợ hãi.

- Cô sao vậy? – Hắn quay lại hỏi.

- Chuột...chuột...chuột kia. Áaaaaa. – Nó sợ hãi chạy lùi lại phía sau nhưng con chuột vẫn không có ý định buông tha cho nó. Chuột ta cứ chạy theo nó khiến nó sợ hãi mà cứ liên tục chạy.

- Áaaaaa. TRÁNH RA...TRÁNH RA...TRÁNH XA TA RA... - Nó hét ngày càng lớn nhưng chuột ta vẫn không có ý bỏ cuộc.

Hắn bước đến cầm lấy đuôi con chuột đem thả ra cửa sổ. Nó đứng bất động tại chỗ, nó thở hổn hển. Một dòng ký ức đau thương ủa về trong nó.

...

12 năm trước

Khi đó nó chỉ là một cô nhóc 5 tuổi. Nó bị một nhóm người bắt cóc. Họ nhốt nó trong một căn phòng tối đen không có bất kì một ánh sáng nào cả. Nó sợ lắm, sợ lắm, nó liên tục đập cửa kêu:

- Chú ơi, thả cháu ra. Chú ơi, thả cháu ra. Cháu sợ lắm, chú ơi.

Nhưng đáp lại nó chỉ là một khoảng không im lặng, không có bất kì một tiếng động nào cả. Trước mặt nó vẫn chỉ là một màu tối đen như mực. Xung quanh nó chỉ là tiếng của những con chuột, những con gián. Chúng liên tục bò lên người nó, bò khắp nơi...

...

Trở về với hiện tại

Nó vẫn cứ đứng bất động tại chỗ. Người nó run lên bần bật. Hắn bước đến nói với nó:

- Xong rồi. Về thôi.

- ... - Đáp lại hắn chỉ là sự im lặng.

- Nè, cô bị làm sao vậy? – Hắn vỗ vai nó khiến nó giật mình mà hét lên:

- Áaaaaa

- Nè, cô vừa thôi nha! Làm gì mà hét lên thế hả? – Hắn bực mình.

- Sợ quá...sợ quá...chuột...chuột... - Nó lảo nhảo trong vô thức. Nó ngồi bệt xuống, nước mắt giàn giụa khắp mặt, mồ hôi nhễ nhại.

- Cô làm sao vậy? – Hấn hỏi trong lo lắng.

- Sợ quá...sợ quá... - Nó không trả lời câu hỏi của hấn.

Thấy nó như vậy, hấn tiến đến ôm nó vào lòng, nói:

- Cô đừng sợ, không sao rồi. Không còn gì nữa, có tôi đi mà. – Hấn trấn an nó.

Một phút, hai phút, ba phút lặng lẽ trôi qua... Lúc này nó mới thoát ra được ký ức, nó giật mình và lại hét lên...

- Aaaaaa.

- Có chuyện gì nữa vậy? – Hấn hỏi.

- Anh còn dám nói, sao anh lại ôm tôi thế hả? – Nó nói mà gần như là hét vào mặt hấn.

- Đây, là do cô chứ bộ.

- Do tôi, anh đúng là cái đồ lợi dụng, cái đồ lưu manh, cái đồ đáng ghét... - Nó hét lên.

- Đây, này. Sao cô thích hét quá vậy hả? Cô cho tôi xin đi, cái lỗ tai của tôi.

- Kệ tôi, tôi hỏi sao anh lại ôm tôi thế hả?

- Thôi, về. Tới rồi. – Hấn không trả lời câu hỏi của nó mà đánh trống lảng sang một bên rồi đứng dậy bỏ đi một mạch.

- Ồ. – Nó ngơ ngác. – Đây, này, đợi tôi với. – Nó cầm cặp chạy theo hấn.

Ở một góc nào đó, có một người đang tức. Đã không phá được nó lại còn tạo cơ hội cho hấn và nó nữa chứ.

...

Trên xe, nó cứ liên tục hỏi hấn tại sao lại ôm nó khiến hấn nhức đầu mà hét lên:

- Đây, cô ngồi im không được à? Ôn ào quá đấy.

- Ồ, tôi đang hỏi anh đấy. – Nó cãi.

- Tôi nói chẳng có gì cả.

- Không, tôi không tin.

- Không tin là quyền của cô. Chỉ có nhiều đó.

- Hừ. Không nói thì thôi. – Nó bịt môi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Của Những Con Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Đại Tỷ Lớp 11A1

Thấm thoát thời gian trôi qua nhanh, mới đây nó đã đến nhà hấn được một tháng rồi. Một tháng này là một tháng toàn những sự bức mình đối với nó. Hằng ngày, nó và hấn cứ như là không hợp khẩu với nhau vậy, cứ cãi nhau suốt thôi. Hấn cứ bắt nó làm đủ thứ việc, cứ coi nó như là người hầu của hấn vậy. Nó bức mình vô cùng, mà nó cũng không biết hấn bắt nó ở đây đến bao giờ nữa. Haizz, quá sức là bức mình!

Còn về cặp đôi kia thì đã có nhiều sự chuyển biến. Đức và Uyên cũng không còn cãi nhau thường xuyên như lúc trước nữa. Dường như họ đã tìm thấy được ưu điểm của nhau rồi thì phải, cứ nói chuyện là hợp ý nhau vô cùng. Không những thế, nhỏ còn suốt ngày khen anh trước mặt nó, nào là anh cũng dễ thương, học giỏi, đẹp trai, lại còn nhà giàu, vân vân và vân vân khiến nó muốn chóng mặt luôn. Còn Đức cũng chẳng thua kém gì, cứ khen nhỏ suốt, nào là nhỏ xinh đẹp, hiền lành dễ thương lại còn học giỏi nữa, vân vân... khiến hấn cũng phải bó tay.

...

Hôm nay, sáng vẫn như hằng ngày nó nấu bữa sáng cho hấn. Nó đã rút kinh nghiệm từ những lần trước, không lên phòng gọi hấn nữa mà nếu thấy lâu quá mà hấn vẫn chưa xuống thì nó sẽ lấy điện thoại nhắn tin cho hấn. Và hôm nay cũng vậy, nó cầm điện thoại nhắn tin cho hấn:

“Này, anh không xuống ăn sáng hả? ”

“Từ từ, làm gì mà gấp thế. ”

Hấn từ trên lầu đi xuống. Hấn bước đến bàn ăn và yên vị, hấn nói với giọng bức mình:

- Này, cô rảnh quá ha. Ở chung nhà mà không đi lên được à, làm gì mà nhắn tin cho hao tiền.

- Đi lên nhìn anh hả?

- Này, cô vẫn còn nhớ chuyện lần đó hả? Lần đó là do cô không chịu gõ cửa vào chứ bộ.

- Hơ, tự nhiên bây giờ đổ tội cho tôi.

- Rõ ràng là lỗi của cô.

- Này, tại hôm đó tôi gõ cửa mà anh không mở chứ bộ.

- Gõ một lần không được, không biết gõ hai lần à.

- Anh...

- Tôi sao?

- Tôi không nói với anh nữa, ăn sáng đi.

- Cái không lại. – Hấn nở một nụ cười đều.

- Anh... - Nó nghiêng răng khèn khẹt.

Nó ăn trong sự tức giận, còn hấn thì há hê. Hấn và nó sau khi đã đầu vào đấy, thì lại tiếp tục cùng nhau đến trường.

...

Nó và hấn bước vào lớp, nó đang bước đi thì đột nhiên có một bàn chân chắn ngang chân khiến nó suýt ngã. Rất may là nó nhanh tay lẹ chân chứ thôi là phải nằm ôm đất mẹ rồi. Nó tức giận quay lại xem đứa nào dám gạt chân nó nhưng khi quay lại thì cái mặt của Lan Khánh hiện ra ngay trước mặt. Thấy nó quay lại nhìn, Lan Khánh nở một nụ cười giả tạo, nói với giọng vô cùng hối lỗi:

- A, xin lỗi bạn. Tại lúc nãy mình thấy một con nhện nên định giơ chân ra đá nó, ai ngờ bạn lại đi ngang.

- A, đó là chân bạn đấy hả? Lúc nãy mình cứ nghĩ đó là một đồng rác nào đó đấy chứ, mình định quay lại nhặt đem vứt vào sọt rác ấy chứ. – Nó nói với giọng vô (số) tội.

- Bạn... - Lan Khánh tức giận.

- Ấy, sao bạn lại tức giận thế? Nhìn mặt bạn tức giận lên trong xấu quá đấy! Bạn đừng tức giận nữa nha, sẽ không có ai yêu đâu. Với lại tức giận nhiều mau già lắm, còn giảm tuổi thọ nữa. – Nó nói.

- Bạn... bạn... hãy nhớ đó.

- O, chẳng phải mình đã nói với bạn rồi còn gì? Mặt mình mình không nhớ thì ai nhớ. – Nó nói rồi bỏ đi để lại đó là sự tức giận của Lan Khánh.

- Trương Lệ Vũ, mày hãy chờ đấy? – Lan Khánh nghiêng răng trào trạo.

Nó bước đến chỗ ngồi vào yên vị, Uyên quay xuống nhìn nó cười:

- Lệ Vũ ơi Lệ Vũ, tài năng của mày lại tăng lên rồi.

- Tất nhiên. – Nó cười.

- Quả thật, lúc nãy mày làm quá tốt luôn đó.

- Haha, dĩ nhiên rồi.

- Mày đúng là không hổ danh bạn của tao. Mày đã làm cho con đại tỷ của lớp 11A1 phải bẽ mặt rồi đó.

- Haha, cảm ơn mày đã quá khen.

- Haha. – Uyên nói rồi quay lên.

Reng...Reng...Reng...

Cô Thủy bước vào. Cô nói với giọng ôn hòa:

- Chào các em, hôm nay cô sẽ giới thiệu với các em hai học sinh mới của lớp chúng ta...

....

* Chào các bạn! Mình là Mun! Đây là trang blog của mình (Mun Luong Blog): <http://munluong.blogspot.com/> . Ở trang web của mình có đầy đủ các truyện ngắn, truyện dài của mình cùng với các truyện mình sưu tầm được trên mạng. Mình mong các bạn ghé thăm và ủng hộ mình trong thời gian sắp tới. CAM ƠN CÁC BẠN RẤT NHIỀU.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Của Những Con Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Học Sinh Mới

Reng...Reng...Reng...

Cô Thủy bước vào. Cô nói với giọng ôn hòa:

- Chào các em, hôm nay cô sẽ giới thiệu với các em hai học sinh mới của lớp chúng ta có hai học sinh mới.

- Học sinh mới hả cô? Trai hay gái vậy cô? – Cả lớp bắt đầu nhao nhao.

- Các em trật tự đi. – Cô Thủy nói khuyến mãi một nụ cười dịu dàng khiến cả lớp rầm rập nghe theo. – Hai em vào đi.

Từ phía cửa bước vào một chàng trai và một cô gái. Cả hai người đều có thể nói là những hot boy và hot girl, hoàn hảo đến mức tuyệt vời. Chàng trai mang trên mình một vẻ đẹp lãng tử cùng với nụ cười tỏa nắng trên môi khiến bao cô nàng đang có mặt lúc bấy giờ sắp ngất. Còn về cô gái, cô không mang trên mình một vẻ đẹp dịu dàng như Uyên và nó mà cô mang trên mình một vẻ đẹp có thể nói là vô cùng sắc sảo. Nó nhận thấy dù cô gái này luôn nở nụ cười nhưng ánh mắt cô ta luôn toát lên một vẻ rất buồn.

Cô Thủy lên tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ của nó và sự chìm đắm trong mộng mị của các cô nàng chàng trai khác:

- Hai em có thể giới thiệu bản thân mình chứ? – Cô nở một nụ cười nhẹ nhàng.

- Dạ được. – Chàng trai nói – Chào các bạn, mình tên là Bảo – Lê Duy Bảo. Mong các bạn ủng hộ.

- Chào các bạn, mình tên là Ngọc – Trần Ánh Ngọc. Mong các bạn góp ý nếu mình có làm gì sai. – Cô gái nói.

- Tốt, vậy bây giờ hai em muốn ngồi ở đâu? – Cô Thủy nói.

- Dạ, em muốn ngồi cạnh bạn Lê Vũ. – Bảo nói.

- Dạ, em muốn ngồi cạnh bạn Minh Đức. – Ngọc nói.

- Há???? - Ở dưới lớp có hai con người hét lên. Đó là Đức và nó.

Cô Thủy nhìn nó và Đức khiến hai người im bật rồi quay lại nói:

- Nhưng hai bạn đó đã có người ngồi cùng rồi.

- Dạ không sao, em có thể ngồi kế bạn ấy nhưng là bên bên cũng được mà. – Bảo nói.

- Ừm, cũng được. Còn Ngọc thì sao? – Cô Thủy hỏi.
- Thôi, em ngồi đâu cũng được. – Ngọc nói.
- Ừm, vậy thôi em ngồi kế Bảo luôn đi.
- Dạ cũng được.
- Ừm, thôi các em về chỗ đi. – Cô Thủy nói.
- Dạ. – Cả Bảo và Ngọc đều đồng thanh.

Nói rồi cả hai người đều bước đến chỗ ngồi của mình. Khi đã yên vị, Ngọc lấy tập sách ra và bắt đầu tiết học đầu tiên như mọi người nhưng Bảo thì không như vậy. Bảo quay qua nó, cười nói:

- Lê Vũ, chào bạn!
- Ồ, chào bạn! – Nó nói mà có gì đó khó hiểu.
- Bạn không nhớ mình sao? Mình buồn đấy. – Bảo nói.
- Thật sự là mình không nhớ bạn là ai.
- Mình là Lê Duy Bảo đấy.
- Chuyện đó thì mình biết rồi.
- Bạn thân thời thơ ấu của bạn đấy.
- Xin lỗi, nhưng mình vẫn không nhớ bạn là ai.
- Vũ không nhớ à, lúc nhỏ mình thân nhau lắm đấy. Tụi mình vui vẻ lắm cho đến khi gia đình của bạn gặp... - Bảo đang nói thì bị nó lấy tay bịt miệng lại.

....

Ký ức ngày xưa

Ở sân sau của một ngôi nhà xinh đẹp hiện đang có một bé trai và một bé gái rượt đuổi nhau chạy khắp vườn.

- Vũ đứng lại đó, nhất định Bảo sẽ bắt được Vũ. – Thăng nhóc hét lên.
 - Lêu lêu, ngu ha đứng. Đứng lại cho bị bắt à. – Cô nhóc vừa cười vừa nói.
 - Mau đứng lại đó.
 - Không... Lêu lêu, có giỏi thì đến đây mà bắt Vũ đi.
- Tiếng cười của cả hai vang vọng khắp cả khu vườn xinh đẹp cùng với bầu trời trong xanh, mây trắng bồng bênh cho đến khi bé gái té ngã xuống.
- Huhu, đau quá đi. – Bé gái khóc rân lên.
 - Vũ có sao không? – Bé trai nói với vẻ lo lắng.
 - Huhu, đau quá đi. Tại Bảo hét cả đấy, tại Bảo rượt Vũ.
 - Thôi, cho Bảo xin lỗi. Bây giờ Bảo công Vũ vào nhà cho mẹ thoa thuốc nha!
 - Thoa thuốc có đau không?

- Sẽ không đau mà nó sẽ còn làm cho vết thương của Vũ không còn đau nữa đấy.
- Được, vậy mau vào thoa thuốc thôi.
- Ừm. – Thăng nhóc công bé gái vào nhà. Vừa đi cả hai lại cùng đùa giỡn khiến những tiếng cười lại vang vọng khắp cả bầu trời xanh ngắt.

...

Trở về với hiện tại, nó ngồi nghe Bảo kể mà đã dần dần nhớ ra được điều gì đó. Nó mừng rỡ:

- A, vóc dáng này, khuôn mặt này, mái tóc này và cả nụ cười này nữa.

- Cuối cùng bạn Vũ cũng nhớ ra rồi. – Bảo giả vờ giận.

- Hehe.

Từ này cho đến giờ chỉ có hấn là ngồi im lặng. Hấn lặng lẽ liếc ngang liếc dọc Bảo, dò xét Bảo cẩn thận từ đầu cho đến chân. Khuôn mặt hấn đen như than, cả người toát ra sát khí nồng nặc khi mà liếc Bảo đang ngồi nói chuyện với nó một cách vô tư.

Còn về nhỏ và anh thì chẳng có một tí khả quan nào khi đột nhiên xuất hiện một cô nàng Ánh Ngọc. Ánh Ngọc cứ liên tiếp bắt chuyện với Đức khiến nhỏ tức giận vô cùng nhưng nhỏ lại cố nói với bản thân rằng mình chẳng là gì của Đức cả, chẳng có gì để mà tức giận. Nhỏ đã thế thì Đức cũng chẳng hơn gì, anh khó hiểu vô cùng, cô nàng này là ai. Sao lại cứ đeo lấy anh thế này, anh và cô ta có quen nhau từ lúc nào đâu. Anh nhìn qua Uyên thấy khuôn mặt u ám của nhỏ, anh rất muốn giải thích cho nhỏ nghe nhưng anh lại tự nói với bản thân mình anh chẳng là gì của nhỏ cả, lấy tư cách gì để mà giải thích.

Thế là trong sự xuất hiện của hai nhân vật mới, cả lớp lại chìm vào trong sự ảm đạm của nó khi lại có quá nhiều nguồn sát khí bốc lên từ những bàn cuối cùng của lớp. Hiện tại, trong đây chỉ có Ánh Ngọc, nó và Bảo là đang vui vẻ còn những người khác thì tâm trạng chẳng tốt chút nào mà cái lí do thì chỉ vì hai nhân vật mới này đây.

....

* Chào các bạn! Mình là Mun! Đây là trang blog của mình (Mun Luong Blog): <http://munluong.blogspot.com/> . Ở trang blog của mình có đầy đủ các truyện ngắn, truyện dài của mình cùng với các truyện mình sưu tầm được trên mạng. Mình mong các bạn sẽ ghé thăm và ủng hộ mình trong thời gian sắp tới. CẢM ƠN CÁC BẠN RẤT NHIỀU.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Của Những Con Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Tức Giận

Reng...Reng...Reng...

Giờ ra chơi đã đến, nó cùng Bảo vui vẻ xuống căn tin. Nó cứ lo mãi mê nói chuyện cùng Bảo, cùng ôn lại những kỷ niệm ngày xưa mà nó không để ý rằng đằng sau lưng mình có một ánh mắt sắc đá nhìn Bảo như muốn ăn tươi nuốt sống. Đột nhiên, nó quay lại nói với Uyên:

- Uyên, mày muốn ăn gì? Tao mua.

- Không muốn ăn gì cả. – Uyên nói với giọng đầy sức sát khí.

- O, chuyện lạ. Nay Uyên nhà ta không muốn ăn.

- Không có tâm trạng để ăn.

- Hơ hơ, không ăn thì thôi. – Nó quay lại nhìn cái căn tin và lại quay lại nói:

- Đúng là không muốn ăn thiệt.

- Sao vậy? – Bảo ngờ ngác hỏi.

- Bảo nhìn xem, đông như vậy, chen vào mua được cũng chẳng còn có sức để mà ăn.

- À, ra là vậy. – Bảo nói. – Để cho mình.

- Bảo làm bằng cách nào?

- Bí mật, rồi Vũ sẽ thấy.

Nói rồi, Bảo tiến đến chỗ mọi người đang chen nhau hô to:

- Mấy bạn cho mình mua với.

Lập tức tất cả mọi người đều quay lại nhìn Bảo. Và cũng ngay lập tức tất cả mọi người đều chia thành hai hàng tạo thành một lối đi chính giữa để cho Bảo đi vào (thật ra là như thế này, tại mấy cô nàng thấy Bảo đẹp trai nên mới né ra còn về mấy chàng trai thì... bị mấy nàng kéo ra. Đơn giản thế thôi). Bảo đi vào mua một đồng thức ăn rồi quay ra nở một nụ cười với mọi người:

- Cảm ơn mọi người. – Bảo nói rồi quay lại chỗ mọi người. Không khí ở đây lại được trở về như cũ, vẫn ồn ào và chen chúc như cách đây vài phút.

Bảo bước đến chỗ nó, bỏ thức ăn xuống bàn rồi nói:

- Vũ thấy Bảo hay không?

- Rõ ràng là Bảo ăn gian.

- Minh ăn gian hồi nào?

- Rõ ràng là Bảo lấy cái nhan sắc nghiêng thành đồ nước của Bảo ra để dụ dỗ mọi người.

- Cái đó không phải gọi là ăn gian mà là mỹ nhân kế.

- Hơ hơ, vậy cũng được nữa à.

- Tất nhiên.

Và nó và Bảo lại phá lên cười. Hai người cứ mãi vui vẻ mà không để ý đến không khí u ám hiện đang bao trùm ở đây. Sắc mặt của Uyên, Đức và cả hấn đang đen như than. Đức và Uyên thì đang bức mình chuyện của Ánh Ngọc, cô ta cứ đeo riết lấy Đức mãi, lúc này khó khăn lắm Đức mới thoát ra được khỏi cô ta. Thật là phiền phức! Còn hấn thì đang tức giận vì nó cứ lo quan tâm đến Bảo mà chẳng để ý đến hấn. Hấn nghiêng răng khèn khẹt nhìn Bảo, hấn thầm nghĩ:

“Lê Duy Bảo, mi giỏi lắm. Hãy đợi đấy, mi sẽ biết tay ta.”

- Này, cô đi mua đồ ăn cho tôi. – Hấn nói.

- Mua gì, ở đây cả đồng.

- Nhưng tôi không muốn ăn cái nào cả.

- Thì kệ anh, anh muốn ăn gì thì tự đi mà mua.

- Nhưng tôi không thích.

- Thì nhin.

- Tôi muốn cô mua cho tôi.

- Tôi không mua.

- Hôm nay cô dám cãi lời tôi à.

- Tôi đâu phải osin của anh.

- Cô... tôi tính với cô sau.

- Tôi sẽ đợi.

- Hừ. – Cả hai đều đồng thanh rồi quay mặt đi mỗi người một nơi khiến Bảo nhìn ngơ ngác trước cuộc đối thoại của hấn và nó. Chẳng hiểu gì cả.

Ra về

Nó xếp tập vào cặp, Bảo nói:

- Vũ, để mình đưa bạn về.

- Thôi, được rồi. Cảm ơn bạn. Mình có xe rồi.

- Ồ, vậy thôi tạm biệt bạn.

- Ừm, tạm biệt. – Nó nói rồi chạy đi.

Nó chạy ra xe và yên vị. Hấn hỏi:

- Cô làm gì àm lâu thế?
- Kệ tôi.
- Đây, hôm nay cô gan lắm.
- Sao?
- Hôm nay cô dám bỏ mặt tôi mà chỉ nói chuyện với tên Bảo đó.
- Thì có sao đâu?
- Sao lại không sao? Tôi không cho phép cô bỏ mặt tôi.
- Ồ, hay. Bộ anh ghen à?
- Ài...ai thèm ghen. – Mặt hắn đột nhiên đỏ như quả cà chua.
- Quá đúng, cái mặt này là chắc chắn ghen.
- Làm gì có.
- Rõ ràng là vậy rồi.
- Cô nói có tâm phào, tôi nói không có là không có. Chỉ là tôi không muốn bị cô bỏ mặt thôi.
- À, ra thế. Ai mà biết được.
- Chứ cô nghĩ gì?
- Không cần anh phải biết.
- Hừ.

Chiếc xe lăn bánh chở nó và hắn đi. Trên lầu, có một người đang nhìn theo và rồi nở một nụ cười gian xảo. Đằng xa cũng có một người đang nhìn con người ấy và cầm điện thoại bấm bấm một cái gì đó.

....

* Chào các bạn, mình là Mun. Đây là trang blog của mình: <http://munluong.blogspot.com/> (Mun Luong Blog). Ở trang blog của mình có đầy đủ các truyện ngắn, truyện dài và truyện mình sưu tầm được nữa. Mời các bạn ghé qua trang blog của mình.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Của Những Con Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Tai Nạn Hay Là Một Sự Sắp Đặt

Thời gian thấm thoát trôi qua, đã một tháng trôi qua kể từ ngày lớp 11A1 nhận thêm hai học sinh mới (Duy Bảo và Ánh Ngọc). Hiện tại tình cảm của các thành viên trong nhóm nó đều rất tốt, chỉ có nó và hắn vẫn vậy, vẫn cãi nhau suốt ngày. Hắn và nó cứ cãi nhau mà cái lí do thì không thể nào củ chuối hơn được nữa. Không những thế, từ ngày có Duy Bảo về, hắn càng vô cớ gây sự hơn nữa khiến nó bức mình vô cùng.

Về phần nhỏ và anh thì đã có nhiều chuyển biến, nó nhận thấy rằng có vẻ Uyên và Đức đã thích nhau rồi thì phải, hai người cứ ngồi nhìn nhau mãi nhưng nó cũng phát hiện ra một điều rằng Ánh Ngọc có vẻ căm ghét Uyên, cô ta cứ dùng một ánh mắt đầy căm hận nhìn Uyên như thể muốn ăn tươi nuốt sống Uyên vậy. Nhìn Uyên như thế nhưng khi nhìn Đức thì cô ta lại dùng một ánh mắt dịu dàng, âu yếm như một người vợ nhìn người chồng mà mình yêu vậy. Thế nhưng cô ta lại cố gắng hòa nhập vào nhóm của nó, cô ta cứ liên tục bám theo sau Đức và vui vẻ cười đùa với mọi người, trong đó có cả Uyên.

Hôm nay vẫn như mọi ngày, nó vẫn đến lớp cùng hắn, vẫn cãi nhau như thường ngày. Nó bước vào lớp thấy Uyên và Đức đã ngồi đó từ bao giờ, nó bước đến chỗ Uyên:

- Uyên, tao với mày đi xuống căn tin đi.

- Ủm – Uyên nói.
- Máy bạn xuống căn tin à? Cho mình đi với. – Ánh Ngọc đột nhiên chạy đến nói.
- Ủm. Cũng được. – Nó nói.
- Thế cho tụi này đi với. – Đức nói.
- Được được, ai muốn đi chung thì đi. – Nó nói.

Tụi nó cùng nhau đi xuống căn tin. Nó bước đến bàn ăn ngồi xuống và hỏi:

- Có ai muốn ăn gì không?
- Hừ, sao tự nhiên hôm nay sáng sớm xuống đi ăn vậy? – Đức hỏi.
- À, thật ra là tại sáng nay dậy trễ nên chưa có ăn sáng. Bây giờ tính ăn. – Nó cười hề hề.
- À, ra vậy. – Đức nói. – Vậy kêu 6 tô hủ tiếu đi, dù gì sáng cũng chưa ăn.
- Ủm. Ok – Nó cười.
- Để mình đi kêu với bạn nha! – Ánh Ngọc đột nhiên lên tiếng.
- Ờ, được. – Nó ngạc nhiên nhưng vẫn cứ xem như là chẳng có chuyện gì xảy ra.

Nói rồi, nó và Ngọc bước vào. Sau khoảng 2 phút sau, nó bùng ra sáu tô hủ tiếu. Ánh Ngọc đặt từng tô xuống trước mặt mọi người, cứ tưởng mọi chuyện chẳng có gì nhưng khi đặt tô hủ tiếu nóng hổi xuống trước mặt Uyên thì Ngọc lại đẩy tô hủ tiếu vào mình Uyên:

- Áaaaaa – Nhỏ hét lên rồi ngất đi.
- Uyên, Uyên. – Đức hét lên rồi chạy đến chỗ nhỏ.

Cả đám hốt hoảng. Cả căn tin nhốn nháo cả lên, ai ai cũng đều thắc mắc về sự việc đang xảy ra. Đức cứ liên tục lay người Uyên. Hắn nói mà gần như hét lên:

- Gọi cấp cứu ngay, nhanh lên.

Mọi người giật thoát cả người vì giọng nói lạnh lùng và đầy quyền lực ấy. Hắn quay qua nói với Đức:

- Bình tĩnh lại Đức. Bây giờ không phải là lúc để xúc động, phải nhanh chóng đưa Uyên vào cấp cứu.
- Đúng rồi, bây giờ không phải lúc, phải đưa Uyên đến bệnh viện ngay.

Đức nói rồi bế Uyên chạy đi. Bọn hắn cũng chạy theo. Trước khi đi, hắn thoáng thấy trên môi Ánh Ngọc nở một nụ cười khê như thể đây không phải là một tai nạn mà là một sự sắp đặt từ trước. Đức đưa Uyên ra đến cổng thì cũng vừa đến lúc xe cấp cứu đến. Ngồi trên xe, Đức nắm chặt lấy tay Uyên và liên tục nói với Uyên đang trong tình trạng hôn mê:

- Uyên, em nhất định phải không sao?

...

Uyên đã được đưa vào phòng cấp cứu đã hơn 20 phút rồi. Các bác sĩ và y tá cứ liên tục chạy ra, chạy vào khiến tất cả mọi người lo lắng vô cùng. Từ lúc đầu cho đến tận bây giờ, Đức không nói gì cả, anh cứ ngồi một chỗ vào liên tục cầu nguyện cho Uyên. Còn về Ánh Ngọc thì cứ ngồi khóc nức nở mãi:

- Tất cả là tại tôi. Tại tôi mà Uyên mới bị như thế này. Tất cả là tại tôi.
- Không phải lỗi của cô đâu, đây chỉ là một tai nạn thôi. Không ai muốn cả. – Duy Bảo an ủi. Bảo khê khàng bước đến đưa cho Ngọc một chiếc khăn tay – Sẽ chẳng có gì đâu.

Hắn nhìn tất cả mọi người khê thờ dài một cái rồi quay qua người từ nãy cho đến giờ vẫn luôn im lặng, không hề có bất kì một tiếng động hay hành động nào cả. Hắn nói:

- Lệ Vũ, sao từ nãy đến giờ trông cô im lặng thế
- – Không có kì một sự động tĩnh hay trả lời nào từ nó. Hắn quay qua thấy những giọt nước mắt đang lăn dài trên má nó. Hắn nói:

- Lệ Vũ, cô sao vậy?
- ...
- Lệ Vũ.
- Uyên... Uyên sẽ không sao chứ?
- Uyên chắc chắn sẽ không sao đâu. – Hấn nhẹ nhàng.
- Chắc chắn sẽ không sao thật chứ? – Nó nói mà những giọt nước mắt vẫn cứ đang rơi.
- Chắc chắn. – Hấn nhẹ nhàng bước đến ôm nó vào lòng.
- Uyên là người thân duy nhất còn lại của tôi, nếu có chuyện gì thì tôi phải làm sao? – Nó gục vào ngực hấn khóc nức nở.
- Cô đừng nghĩ bậy bạ, sẽ không sao đâu. Dù sao thì cô vẫn còn có tôi, dù ở bất kì đâu, bất kì chuyện gì xảy ra thì tôi vẫn sẽ luôn ở bên cô...

....

* Chào các bạn, mình là Mun. Đây là địa chỉ trang blog của mình: <http://munluong.blogspot.com/> Mời các bạn ghé qua để đọc những truyện ngắn, truyện dài cùng những truyện mà mình sưu tầm được. Cảm ơn các bạn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Của Những Con Mưa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Vị Hôn Thê

6.00 a.m

Mặt trời đang từ từ nhô lên từ phía đằng Đông tỏa những ánh nắng ban mai xuống nơi nhân gian kì diệu này. Ngoài vườn, những chú chim nhảy nhót trên cành cây xanh mướt hòa mình vào nắng dịu êm cùng với những bông hoa hồng nhung xinh đẹp vẫn mang trên mình những giọt sương được những tia nắng ban mai chiếu vào làm chúng rực rỡ những sắc màu.

Trong căn phòng trắng toát, một cô gái xinh đẹp đang ngủ và một chàng trai đang kê đầu lên thành giường ngủ ngon lành nhưng tay của hai người vẫn đang nắm chặt lấy nhau. Cô gái nheo nheo đôi mắt của mình rồi từ từ mở mắt ra, Uyên nhìn quanh căn phòng nửa lạ nửa quen này. Nhỏ cảm thấy có một cảm giác âm ỉ ở tay mình, Uyên quay lại nhìn thì thấy Đức đang ngủ, nhỏ định với tay lấy chiếc áo khoác lên Đức nhưng một cảm giác đau nhói ngay bụng làm nhỏ khựng lại kêu lên khe khẽ khiến cho ai đó tỉnh giấc.

- Ừm, Uyên. Cô tỉnh rồi à. – Đức hỏi.
- Ừm – Uyên đáp.
- Để tôi đi báo với bác sĩ và mọi người.
- Ừm.
- Anh nói rồi bước đi. Sau khoảng 10' sau, anh quay lại với túi nó và một ông bác sĩ già. Ông bác sĩ bước đến hỏi hỏi Uyên gì đó rồi bước đi. Ánh Ngọc lặng lẽ đi đến, nói:
- Uyên, xin lỗi bạn. Tất cả là do tôi. – Ánh Ngọc vừa khóc vừa nói.
- Ừm, không sao. Chỉ là tai nạn thôi mà. – Uyên cố gắng nở một nụ cười nói.
- Đúng rồi đó, Ánh Ngọc. Chỉ là tai nạn thôi, bạn không cần áy náy đâu. – Đức nói.
- Ừm, cảm ơn hai người đã tha lỗi cho tôi. – Ánh Ngọc nói.

Uyên nghe câu nói của Đức mà tức giận đến xanh mặt, rõ ràng là anh biết cô ta cố ý mà cũng có thể tin cô ta như thế, không lẽ nào Đức thích cô ta rồi. Uyên nhìn qua Đức rồi tức giận trước thái độ quan tâm của Đức đối với Ánh Ngọc, anh cứ cười nói vui vẻ, đã vậy lại để cho Ánh Ngọc nắm tay nắm

chân nữa chứ.

Nó thấy giữa Ánh Ngọc và Đức có một cái gì đó rất kì lạ, dù Đức đã từng nói là không biết cô ta nhưng đúng là thái độ của Ánh Ngọc đối với Đức là rất kì lạ. Cô ta cứ gần như là xem Đức là của mình vậy, nói chuyện một cách rất thân mật và cả những cử chỉ thân mật nữa. Nó hỏi:

- Ánh Ngọc, hình như mình thấy cậu và Đức có vẻ rất hợp nhau về cách nói chuyện đấy.

- Thật vậy hả? – Ánh Ngọc vui mừng nói.

- Tất nhiên. – Nó nói.

- Mình cũng thấy vậy đó. Đúng là ba mẹ mình và ba mẹ Đức đã không sai. – Ánh Ngọc nói một cách rất vui vẻ.

- Ba mẹ mình và ba mẹ Đức?

- Đúng vậy. Ba mẹ mình và ba mẹ Đức là bạn thuở nhỏ thời đại học.

- À, ra vậy. Vậy chắc hai cậu không có hôn ước với nhau chứ?

- À, hình như có. Trước khi có tụi mình, ba mẹ Đức và cả ba mẹ mình đã nói là sau này sẽ để hai đứa mình kết hôn với nhau cũng có thể nói là tụi mình có hôn ước trước đó.

Ánh Ngọc nói mà không hay biết rằng mình đã nói gì. Khi nhận ra đã là quá trễ, Ánh Ngọc đã nói ra hết. Cả căn phòng im lặng trước câu nói của Ánh Ngọc. Đức như nghe tai mình lùm bùm, Ánh Ngọc là vị hôn thê của anh, không thể nào. Cả Uyên và Đức đều không thể nào tin được chuyện này, những giọt nước mắt của nhỏ như muốn rơi xuống. Uyên cố kìm nén bản thân mình để những giọt nước mắt kia không rơi xuống trước mặt Đức và Ánh Ngọc. Ánh Ngọc quay qua nhìn Đức:

- Đức...

- – Đáp lại Ánh Ngọc chỉ là sự im lặng.

- Thôi, mình nghĩ cũng nên để cho Uyên nghỉ. Hay chúng ta về trước đi. – Duy Bảo nói khi thấy không khí trong căn phòng càng ngày lại càng trở nên không được tốt.

- Ừm, thôi tụi tôi về. – Hấn từ nãy đến giờ mới chịu lên tiếng.

Duy Bảo bước đến đưa Ánh Ngọc về. Lúc bước ra cửa, hấn thấy được nụ cười đắc thắng thoáng qua trên gương mặt của Ánh Ngọc dù bị Duy Bảo che gần hết nhưng hấn vẫn chắc chắn đó là một nụ cười. Hấn biết đó là một sự sắp đặt của Ánh Ngọc để mong có thể cướp được trái tim của Đức nhưng có lẽ cô ta đã lầm rồi, Đức không phải là người hay thay đổi. Hấn quay qua nhìn nó, nói:

- Uyên tỉnh lại rồi, cô yên tâm rồi chứ?

- Ừm – Nó đáp gọn.

- Sao lúc nãy cô không nói gì?

- Có gì để nói đâu.

- Cô lo cho Uyên lắm cơ mà.

- Lo thì lo mà biết nói gì?

- Haizz, tôi không nói chuyện với cô nữa.

- Ai bảo anh nói đâu.

- Ê, cô nói vậy mà được hả?

- Sao không được? – Nó quay qua nghiêng cái mặt lên nhìn hấn.

- Cô nở nói như thế với người thấy cô buồn rồi an ủi cô à.

- Anh an ủi tôi à? – Nó hỏi.

- O, tôi...tôi làm gì có. Thôi, đi về. – Hấn ngượng chín cả mặt rồi nhanh chóng bỏ đi ra xe.

Nó nhìn theo hấn khẽ mỉm cười, thầm nghĩ: “ Anh cũng đáng yêu ra phết đấy, Bá Long à. ”. Nó chạy theo hấn, miệng liên tục gọi:

- Này, chờ tôi với.

Hắn vẫn bước đi nhưng cổ tình bước chậm lại để chờ một người...

.....

* Chào các bạn! Mình là Mun, đây là trang blog của mình: <http://munluong.blogspot.com/> (Mun Luong Blog). Trang blog của mình có đầy đủ các truyện ngắn, truyện dài và cả những truyện mình sưu tầm được. Mời các bạn ghé qua và đọc!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Của Những Con Mưa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Tổ Tình

Quay lại với phòng của Uyên. Giờ đây, trong phòng chỉ còn lại Đức và Uyên. Uyên tức giận cầm cái chăn kéo lên che kín hết cả người giả vờ ngủ. Đức bước đến cầm lấy đĩa trái cây, nói:

- Cô ăn trái cây không? Tôi gọt rồi này..

- Không, không cần, không ăn.

- Ăn đi, trái cây tốt cho sức khỏe lắm đấy. – Đức cầm lấy một miếng đưa ra trước mặt Uyên.

- Không ăn. – Uyên kiên quyết.

- Ăn đi, ngon lắm đấy.

- Tôi đã nói là không ăn cơ mà, sao anh cứ lì thế? – Uyên quát.

- Cô sao vậy?

- Không sao cả.

- Tôi làm gì sai à?

- Anh không làm sai gì cả. Anh đừng chăm sóc tôi nữa, đi lo cho Ánh Ngọc của anh đi.

- Sao tôi lại phải lo cho Ánh Ngọc?

- Tại anh thích cô ta với lại cô ta là vợ hôn thê của anh.

- Ai nói với cô là cô ta là vợ hôn thê của tôi thì tôi sẽ thích cô ta?

- Không cần ai nói cả, rõ ràng là vậy.

- Tôi không thích Ánh Ngọc, người tôi thích là một người khác.

- Anh nói dối, anh có giỏi thì nói anh thích ai đi.

- Được, tôi nói. Tôi thích cô. Cô làm bạn gái của tôi được chứ. – Đức nói.

Cả không gian chìm vào im lặng hoàn toàn. Không ai trong cả hai người lên tiếng cả, chỉ lặng lẽ nhìn nhau. Uyên có nghe lắm không. Đức nói thích cô đấy...

....

7.00 a.m *Tại bệnh viện.*

Thẩm thoát mới đây mà Uyên đã ở bệnh viện ba ngày rồi. Hôm nay là ngày mà nhỏ xuất viện. Hôm nay, nó, hắn và cả...Đức đều đến để giúp nhỏ. Uyên đang loay hoay để thu dọn đồ đạc của mình nhưng tâm hồn thì cứ như đang lơ lửng trên mây vậy, quên đủ thứ chuyện. Không ai biết được nhỏ hôm nay bị gì mà lơ mơ đến thế trừ Đức.

Nhỏ đang suy nghĩ về những gì mà Đức đã nói. Đức nói thích nhỏ, nhỏ cũng chẳng biết đó là sự thật hay chỉ là nhỏ đang mơ hay đơn giản là Đức chỉ lừa nhỏ, Uyên không biết phải làm gì hơn là chỉ có thể im lặng. Nhỏ quả thật đang rất rối rắm, nhỏ không biết làm gì cả khi Đức lại nói thích nhỏ trong khi anh đã có một người hôn thê là Ánh Ngọc rồi.

- Uyên, xong rồi. Chúng ta về thôi. – Nó bước đến nói với nhỏ.

- À, ừm. – Nhỏ giật mình nói.

- Mà sao vậy?

- À, không có gì.

- Vậy thì tốt.

- Mà đi dạo với tao được chứ?

- Nhưng mà vừa mới khỏe lại mà.

- Không sao đâu.

- Ừm, thôi cũng được.

Nó nói rồi bước đến chỗ hần và Đức đang đứng, nói:

- Hai anh về trước đi, tôi với Uyên đi dạo một chút đã.

- Ừm. – Hần nói.

- Uyên, chúng ta đi thôi. – Nó quay lại chỗ Uyên đang đứng.

- Ừm.

Nó cùng Uyên bước đi. Giờ đây trong căn phòng chỉ còn lại hần và Đức. Hần quay qua nhìn ánh mắt Đức, nói:

- Người ta đi rồi, không cần nhìn nữa?

- Ờ, ừm. – Đức giật mình.

- Mà có muốn nói với tao gì không?

- Nói gì?

- Mà và Uyên.

- Mà biết rồi à?

- Ừm.

- Tao tỏ tình với nhỏ rồi.

- Nhỏ nói sao?

- Không nói gì cả, chỉ im lặng nhìn tao.

- Vậy thì tốt.

- Tốt cái gì?

- Nhỏ vẫn chưa từ chối mà, Uyên chỉ đang suy nghĩ có nghĩa là rất có thể Uyên sẽ nhận lời mà.

- Ừm nhưng điều là tao lo nhất đó chính là Ánh Ngọc, tao sợ Uyên sẽ vì Ánh Ngọc mà...

- Mà đừng nghĩ vậy, mà tao hỏi mày một câu. Mày có yêu Ánh Ngọc không?

- Không, tao không hề yêu Ánh Ngọc.

- Vậy mà yêu Uyên nhiều đến bao nhiêu?

- Tao cũng không biết nữa.
- Thế mày hãy hỏi trái tim của mình vì trong những lúc như thế này chỉ có trái tim mới có câu trả lời thỏa đáng nhất.
- Hỏi trái tim mình?
- Ừm. Thôi, mày bớt ừ dột dùm tao. Tao quen nhìn mày tươi rồi.
- Cái thằng này. – Đức đánh vào vai hấn một cái, cười nói.
- Thôi, về.
- Ừm.

...

Nó và Uyên đang đi dạo trên bờ sông lộng gió. Gió thổi qua nhẹ nhàng giúp mái tóc dài của hai cô nàng xinh đẹp tung bay trong gió khiến bao chàng trai có mặt ở đó đều phải ngất ngây trước vẻ đẹp của hai cô nàng. Trong khi mái tóc cứ đang vui vẻ với gió trời thì những người chủ của nó chẳng giống vậy chút nào, mặt Uyên cứ đầy ắp những tâm sự. Uyên bước đến dựa mình vào lan can để gió thổi vào người mong có thể xoa dịu được tâm sự trong lòng nhỏ. Nó bước đến, đứng sát Uyên, hỏi:

- Mày có chuyện gì à?
- Mày nghĩ sao khi một người đã có hôn ước lại đi tỏ tình với một người khác?
- Có hôn ước cũng chưa chắc người đó đã yêu người ta. Đức tỏ tình với mày đúng không?
- Ừm.
- Mày trả lời chưa?
- Vẫn chưa, tao không biết phải trả lời như thế nào.
- Mày có thích Đức không?
- Tao cũng không biết nhưng tao cảm thấy rất khó chịu khi Ánh Ngọc ở bên Đức và cả khi tao biết họ có hôn ước.
- Mày đã hỏi trái tim của mình chưa?
- Hỏi trái tim của mình?
- Đúng vậy, những lúc như thế này chỉ có trái tim mới có câu trả lời thỏa đáng nhất... (Hai người này nói giống nhau thật)

...

Đã khuya, khi tất cả mọi người đều đã ngủ say thì ở trong một căn phòng có một cô gái xinh đẹp vẫn chưa ngủ. Nhỏ cứ trở mình qua lại mà chẳng thể nào ngủ được, câu nói của nó cứ liên tục xuất hiện trong đầu nhỏ, chỉ có trái tim mới có câu trả lời thỏa đáng nhất ư, nhỏ quả thật không hiểu. Và cũng ở một nơi khác, cũng có một chàng trai cũng gặp trường hợp tương tự như vậy, anh cũng đang suy nghĩ về những gì mà hấn nói...

....

* Chào các bạn! Mình là Mun, đây là trang web của mình : munluong.blogspot.com (Mun Luong Blog). Trong trang blog của mình có đầy đủ các truyện ngắn, truyện dài của mình và cả các truyện mình sưu tầm được. Mời các bạn ghé qua.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Của Những Con Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Đi Cắm Trại

6.00 a.m

Reng...Reng...Reng...

Chiếc điện thoại reo ồm ồm kéo nhỏ thoát khỏi giấc mộng hồng. Nhỏ với tay qua lấy chiếc điện, kể cái điện thoại vào lỗ tai rồi cất một giọng thăm thưng

- Alo

- Alo, Uyên. Chuẩn bị đồ đi, 10h tao qua đón mày. Tụi mình đi cắm trại, tao đã xin trường nghỉ rồi.

- Há???? – Uyên ngồi bật dậy.

- Đi cắm trại, chuẩn bị đi.

Không đợi nhỏ trả lời, đầu dây bên kia đã ngắt máy. Nhỏ vẫn ngồi ngơ ngẩn, tức giận hết:

- Lệ Vũ, người giỏi lắm. Hãy đợi đấy, ta sẽ trả thù... Làm sao đây?

...

Nó đi xuống lầu trong tâm trạng vô cùng vui vẻ. Nó vừa nấu đồ ăn sáng vừa hát một bài hát tiếng anh làm rộn ràng cả căn nhà vốn tĩnh mịch của hân. Hân bước xuống lầu đã nghe thấy giọng hát nhẹ nhàng có thể đem lại cho bất cứ người nghe nào một cảm giác dễ chịu. Hân khẽ mỉm cười rồi bước vào bếp:

- E hèm

- O, anh xuống rồi à. – Nó hỏi.

- Ủm – Hân kéo ghế và ngồi xuống.

- Anh ăn đi rồi chuẩn bị đi cắm trại. – Nó nói.

- Ủm, cô đã thông báo cho mọi người chưa?

- Tất nhiên là rồi.

- Vậy ăn đi. – Hân gấp một miếng thịt bỏ vào chén của nó nói.

Nó giật mình trước thái độ bất thường của hân hôm nay nhưng vẫn vui vẻ mà ăn. Nó cũng gấp lại cho hân một miếng thịt rồi mỉm cười ăn...

...

8.00 a.m

Nó, hân, Duy Bảo, Ánh Ngọc và còn có cả Đức đều đã có mặt trước nhà Uyên. Uyên bước ra và cầm theo một balo đồ. Nhỏ chạy đến chỗ nó, lấy tay bẹo một cái vào má nó, nói:

- Mày giỏi lắm! Đi chơi mà không báo trước làm tao chuẩn bị muốn không kịp.

- Thì bây giờ mày cũng ổn rồi đó thôi. – Nó trả lời khiến cả đám bật cười.

- Hừ. – Uyên tức giận.

- Thôi, chúng ta đi thôi.

- Ủm – Tất cả mọi người đều đồng thanh.

Nhỏ khẽ quay mặt qua nhìn Đức. Hai cặp mắt chạm vào nhau, nhỏ vội vàng quay mặt đi rồi vội vàng chạy theo nó bỏ lại Đức đứng đó trong một nỗi buồn man mác. Ánh Ngọc nhìn theo anh và nhỏ, khẽ thoáng một nét buồn rồi chuyển sang là một sự tức giận...

Tất cả bọn nó lên xe đến nơi cắm trại. Và điểm đến của tụi nó chính là một ngọn núi xinh đẹp. Tụi nó bắt đầu bắt tay vào công việc của mình. Bọn con trai thì đóng lều còn bọn con gái thì đi kiếm củi và chuẩn bị thức ăn.

Đức làm mà Ánh Ngọc cứ ở bên, cô ta cứ liên tục leo đèo theo anh, hết lau mồ hôi đến đưa nước khiến cho ai đó khẽ buồn. Nét buồn hiện rõ trên gương mặt của nhỏ rồi nhỏ lại cố trấn an bản thân mình bằng một dòng suy nghĩ: “ Họ là vợ chồng hôn ước với nhau cơ mà. ”

Còn ở một nơi khác, nó đang nấu ăn. Duy Bảo ở bên nó, hết phụ cái này lại đến cái kia, hết lau mồ hôi cho nó lại đến hỏi nó có khát nước không. Sự quan tâm của Duy Bảo làm cho hân tức đến muốn ọc cả máu. Hân thầm rủa Duy Bảo: “ Sao tên Duy Bảo nhà người không biến đi cho trời xanh? ”. Hân đến và cứ liên tục... phá đám. Đại loại là:

- Vũ, cái này để mình làm cho, cậu cũng mệt rồi. – Duy Bảo nói.
- Cảm ơn cậu nhưng... - Nó nói chưa hết câu thì bị ngắt lời.
- Cứ để cô ta làm đi, làm biếng riết lại thành heo. – Hấn nói.
- Không cần đâu, mình làm được mà. – Nó quay qua nói với Duy Bảo làm anh chàng buồn rười rượi.

Hay một lần khác lại như thế này:

- Vũ, cậu uống ly nước đi này. – Duy Bảo đưa ra trước mặt nó một ly nước.
- Cảm ơn cậu. – Nó đón lấy ly nước.
- Mới làm chút đã mệt, như vậy thì sau này làm được gì? – Hấn nói.
- Cảm ơn cậu nhưng mình hết khát rồi. – Nó tức giận lườm hấn nói với Duy Bảo.

Và...có cả hàng chục lần như thế xảy ra đối với nó, hấn và cả Duy Bảo. Còn anh, nhỏ và cả Ánh Ngọc thì vẫn vậy. Tất cả đều làm cho chiến cắm trại này gần như trở nên xám xịt...

....

Tối, vừa ăn cơm xong, Uyên nhận được một tin nhắn từ Ánh Ngọc:

“Bạn ra chỗ thác nước gặp mình nha!”

Uyên thấy rất kỳ lạ nhưng nhỏ vẫn đi. Nhỏ biết chỉ có hôm nay mới có thể giải quyết tất cả mọi thứ, để tất cả không phải xoay vòng trong đau khổ nữa...

....

* Chào các bạn! Mình là Mun, đây là trang blog của mình: <http://munluong.blogspot.com/> (Mun Luong Blog). Trang blog của mình có đầy đủ các truyện ngắn, truyện dài và cả những truyện mình sưu tầm được. Mời các bạn ghé đọc.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Của Những Con Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Nhỏ vén lều để bước ra suối. Nhỏ biết lần này đi có thể nguy hiểm nhưng nhỏ vẫn đi vì nhỏ cũng biết rằng chỉ có lần này mới có thể kết thúc hết tất cả. Nhỏ bước vội ra suối mà không biết được sau lưng đang có những ánh mắt đang nhìn theo rồi cũng đi chuyển theo từng bước chân của nhỏ...

Uyên bước đến suối thì đã thấy Ánh Ngọc đứng đấy. Nhỏ hít một hơi thật sâu rồi bước đến chỗ Ánh Ngọc. Nhỏ đứng đối diện với Ánh Ngọc, cất giọng hỏi:

- Bạn kêu mình ra đây có chuyện gì?
- Bạn thật sự không biết. – Ánh Ngọc hỏi.
- Mình nghĩ có gì thì bạn cứ nói thẳng. – Nhỏ nói.
- Bạn nghĩ mình còn gì để nói. – Ánh Ngọc nói.
- ... - Uyên im lặng không trả lời.
- Mình biết Đức đã tỏ tình với bạn. – Ánh Ngọc nói.
- ... - Uyên vẫn im lặng.

- Bạn vẫn chưa trả lời.
 - ...
 - Minh xin bạn đừng nhận lời của anh ấy, được không?
 - ...
 - Minh rất yêu Đức, mình chỉ muốn anh ấy được ở bên mình. Minh xin bạn đấy, đừng cướp anh ấy khỏi mình. – Ánh Ngọc cầu xin.
 - Bạn thật sự yêu anh ấy đến vậy sao? – Uyên nói.
 - Minh yêu anh ấy nhiều lắm. Minh xin bạn đó, đừng cướp anh ấy khỏi mình. – Ánh Ngọc nắm lấy cánh tay nhỏ khóc nức nở.
 - Ánh Ngọc...
 - Minh xin bạn đó, được không?
 - Không, tình yêu không thể gượng ép được. – Một giọng nói cất lên từ phía sau, không phải nhỏ mà là Đức. Chính Đức đã trả lời cho câu hỏi của Ánh Ngọc dành cho nhỏ.
 - Đức... - Ánh Ngọc bất ngờ trước sự xuất hiện của tụi nó ở đây. Cô tức giận quay qua nhìn Uyên, lắc đầu chậm chậm nói – Ra vậy, đây chỉ là một cái bẫy. Tôi lầm cô rồi, tôi cứ ngỡ cô là một người tốt. Tôi lầm cô rồi.
 - Ánh Ngọc, cô nghe tôi nói đi. – Nhỏ nói.
 - Tại sao tôi phải nghe cô nói? Cô là một thứ lừa đảo, tôi hận cô. – Ánh Ngọc hét lên rồi chạy đến bóp lấy cổ của Uyên.
- Tất cả mọi người đều hốt hoảng trước hành động của Ánh Ngọc. Nó muốn chạy đến để đẩy Ánh Ngọc ra nhìn hấn lại ngăn nó lại, hấn không để nó đến chỗ Ánh Ngọc. Nó nhìn hấn, hấn khẽ lắc đầu khiến nó cũng đành bình tĩnh đứng đó nhìn. Duy Bảo nhìn theo hướng của Ánh Ngọc và Uyên đang đứng. Bảo cố gắng nhẹ nhàng lùi lại đằng sau lưng Ánh Ngọc. Khi tất cả mọi người đang cố gắng bình tĩnh để có thể cứu được cả Uyên và Ánh Ngọc thì Đức lại chẳng bình tĩnh được, anh hét lên:
- Ánh Ngọc, cô làm gì vậy?
 - Em làm gì, anh không biết sao? – Ánh Ngọc nói trong nước mắt.
 - Cô buông ra ngay. Từ đầu tôi đã nói với cô rồi tôi không yêu cô, người tôi yêu là Uyên. – Đức nói.
 - Đúng, anh không yêu em nhưng nếu không có cô ta thì anh sẽ yêu em. – Ánh Ngọc nói.
 - Không, tôi vẫn sẽ không yêu cô. – Đức kiên quyết.
 - Em không tin. – Ánh Ngọc gào lên. Cô quay qua nhìn nhỏ đang khó thở trong tay mình – Tất cả là tại cô.
 - Ừm... Ừm... Ánh Ngọc... hãy... bình tĩnh... lại đi. – Giọng nói của nhỏ rời rạc ra vì đang thiếu khí.
 - Đức là của tôi, tại sao cô lại có thể cướp anh ấy chứ? – Ánh Ngọc hét lên.
 - Ánh Ngọc...
 - Hôm nay, tôi bắt cô phải chết. – Ánh Ngọc hét lên rồi xiết chặt tay hơn.
- Duy Bảo nhanh chóng nhảy tới và đẩy được Uyên ra khỏi Ánh Ngọc. Duy Bảo ôm chặt lấy Ánh Ngọc đang gần như mất hết lý trí trong lòng mình và cứ ngỡ Uyên đã được an toàn nhưng... nhỏ lại đang ngã xuống thác. Nhỏ như đang thấy mình rơi trong không trung, tâm trí nhỏ trống rỗng, nhỏ biết chỉ cần nhỏ chết thì Ánh Ngọc sẽ hạnh phúc, vậy cứ để nhỏ chết đi là được, nhỏ cũng chẳng bận tâm gì. Nhỏ khẽ nở một nụ cười thỏa mãn rồi nhắm đôi mắt lại nhưng... một bàn tay đã nắm lấy cánh tay nhỏ. Đức hét lên:
- Uyên, nắm chặt lấy tay anh.
 - Đức... - Mắt nhỏ nghiền nghiền nước mắt.
 - Nhanh lên, nắm chặt lấy tay anh. – Đức hét lên lần nữa.
 - Đức, anh đừng yêu em nữa. Anh hãy mở lòng với Ánh Ngọc đi.
 - Không, anh không yêu cô ta. Anh chỉ yêu em và yêu một mình em thôi, vì thế anh không thể để cho em chết.

- Đức...

Nhỏ khẽ mỉm cười rồi nắm chặt lấy tay Đức để anh kéo lên. Hấn và nó cũng nhanh chóng chạy đến để giúp Đức. Chỉ trong chốc lát, nhỏ đã được cứu thoát khỏi vòng tay của tử thần. Đức nhanh chóng ôm lấy nhỏ vào lòng. Đức im lặng, chẳng nói gì cả. Nhỏ cũng im lặng, chỉ biết rằng đang có những giọt nước mắt đang chảy rồi nhỏ ngất đi trong vòng tay yêu thương của anh...

Còn Ánh Ngọc đang nằm trong vòng tay của Duy Bảo chứng kiến tất cả, cô biết mình đã sai. Cô khóc, khóc thật nhiều rồi ngất đi trong vòng tay của Duy Bảo...

....

* Chào các bạn! Mình là Mun, đây là trang blog của mình (Mun Luong Blog): munluong.blogspot.com. Trang blog của mình có đầy đủ các truyện ngắn, truyện dài và các truyện mình sưu tầm được. Mời các bạn ghé đọc.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Của Những Con Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Ra Đi

6.00 a.m *Tại bệnh viện.*

Nhỏ vừa tỉnh lại sau một giấc ngủ dài. Theo nhỏ biết thì nhỏ đã ngất đi khi tất cả mọi thứ đã dừng lại. Bác sĩ nói với nhỏ rằng nhỏ không sao, chỉ bị say sướt nhẹ thôi. Nhỏ đang ngồi trên giường xem một bộ phim hoạt hình hay hay cùng nó. Cánh cửa được đẩy vào, hấn, Đức và Duy Bảo bước vào. Đức bước đến chỗ nhỏ:

- Uyên, em tỉnh lại rồi. Em ổn chứ?
- Em ổn. – Uyên mỉm cười nói. – Ánh Ngọc đâu rồi, sao em không thấy cô ấy?
- Cô ta đang nằm ở phòng bên cạnh. – Đức nói.
- Em muốn sang thăm cô ấy. – Nhỏ nói.
- Em sao vậy? Cô ta đã hại em đấy. – Đức nói.
- Đâu có sao đâu anh, chỉ tại cô ấy yêu quá thôi. – Uyên nói.
- Không, anh không cho em đi. Lỡ cô ta làm gì em nữa rồi sao?
- Không sao đâu anh. Anh để cho em đi nhé! – Uyên nói.
- Thôi được nhưng có chuyện gì là phải la lên nhé!
- Được rồi mà.

...

Uyên đang đứng trước cửa phòng Ánh Ngọc, nhỏ hít một hơi thật sâu rồi đẩy cửa bước vào. Ánh Ngọc đang ngồi đấy, cô đang ngồi nhìn ra phía cửa sổ. Nhỏ bước đến ngồi kế bên cô, khẽ nói:

- Ánh Ngọc, bạn sao rồi?
- Bạn qua đây để hỏi tội mình đúng không? Để trách móc, chửi rủa mình đúng không? – Ánh Ngọc nói.
- Không, mình qua đây để thăm bạn.
- Thăm mình. Bạn đang giận đấy à?
- Không, mình không hề giận.

Ánh Ngọc quay qua nhìn nhỏ, nói:

- Bạn có biết là bạn đang thăm một tình địch đã có ý muốn giết chết bạn để cướp lấy tình yêu không?

- Biết, mình biết.

- Vậy sao bạn còn ở đây?

- Mình đến để thăm bạn, xem bạn khỏe không?

- Bạn không ghét mình, không hận mình sao?

- Không.

- Bạn có biết bạn ngốc lắm không?

- Ai cũng nói vậy hết. – Uyên cười. Nhỏ nắm lấy tay cô nói – Ánh Ngọc, mình biết những việc bạn làm chỉ vì bạn quá yêu thôi. Mình không hận bạn mà mình chỉ thương bạn thôi.

- Uyên, bạn quá ngốc rồi. – Ánh Ngọc bật khóc ôm lấy Uyên.

...

Uyên chỉ nằm trong bệnh viện hết ngày thì được xuất viện. Vừa xuất viện thì Đức đã đưa Uyên đi ra biển chơi. Uyên đang đi dạo trên bãi biển đầy cát và ánh nắng nhẹ nhàng cùng với những ngọn gió mát lành đầy hương biển. Đức đi theo sau cô, lặng lẽ nhìn cô...

Đức và Uyên đang ngồi ngắm biển, anh choàng tay qua đôi vai nhỏ nhắn của Uyên, nhỏ cũng dựa đầu vào vai Đức.

- Ánh Ngọc sao rồi? – Đức hỏi.

- Cô ấy tốt hơn rồi. – Uyên nói.

- Vậy thì tốt.

- Ừm.

Đột nhiên, điện thoại của Uyên báo có tin nhắn. Nhỏ lấy ra xem rồi quay qua nhìn anh nói:

- Là Ánh Ngọc.

- Cô ta nói gì thế? – Đức hỏi.

- Để em xem. – Nhỏ mở tin nhắn ra. Một tin nhắn khá dài:

“Uyên, bạn có biết không, từ trước đến nay bạn là người bạn duy nhất của mình đấy. Bạn có biết khi mình thấy bạn đến thăm mình trong bệnh viện, mình cứ sợ bạn sẽ đến và tát vào mặt mình mấy cái rồi chửi mình đấy chứ. Ai ngờ được bạn lại vào và nói với mình những lời thật dịu dàng và nhẹ nhàng ấy chứ! Mình vui lắm vì cuối cùng mình cũng đã có được một người bạn thật sự, một người bạn tốt với mình. Mình rất mừng khi cuối cùng Đức cũng đã tìm được người mà mình thật sự yêu, dù người đó không phải mình. Bạn nói với Đức giúp mình được chứ, giúp mình cảm ơn anh ấy đã quan tâm mình trong thời gian lúc trước, cảm ơn anh ấy đã cho mình hiểu tình yêu là gì dù cuối cùng đó chẳng hoàn thiện. Phiên bạn nói với anh ấy rằng anh ấy không cần quan tâm đến cái hôn ước giữa hai bên gia đình nữa, mình đã giải quyết xong rồi, nó sẽ không còn tồn tại nữa. Cuối cùng, mình chúc hai người sẽ hạnh phúc bên nhau, tạm biệt bạn! À quên, khi nào đám cưới nhớ mời mình nhé! Mình đi đây, về nơi mà mình đã đến – đất nước Mỹ lạnh lẽo vào mùa đông.

Ánh Ngọc – Bạn của bạn. ”

Những giọt nước mắt của Uyên bắt đầu rơi, Đức đỡ đầu Uyên dựa vào vai mình, nói:

- Em đừng buồn.

- Sao em không buồn chứ? – Uyên nói.

- Em hãy để cô ấy đi, để cô ấy có thể quên đi những gì buồn bã nhất.

- Ừm, em cũng nghĩ vậy. Có thể ra đi là điều tốt nhất dành cho cô ấy.

....

* Chào các bạn! Mình là Mun, đây là trang blog của mình: munluong.blogspot.com (Mun Luong Blog). Trang blog của mình có đầy đủ truyện ngắn, truyện dài của mình và cả những truyện mình sưu tầm được. Mời các bạn ghé đọc.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Của Những Con Mưa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

6.30 a.m

Nó đang nấu bữa sáng trong bếp một cách vui vẻ, vừa nấu nó vừa hát một bài hát vu vơ. Nó bung từng đĩa đồ ăn thơm phứt để trên bàn, miệng thì cứ cười tùm tùm mãi. Một giọng nói lạnh băng vang lên sau lưng khiến nó giật cả mình mà làm rơi cả đôi đũa đang cầm trên tay xuống đất:

- Cô làm gì mà mới sáng sớm đã như khùng thế?
- Còn tôi muốn hỏi anh là sao trông anh như ma thế hả? – Nó cúi người xuống nhặt lấy đôi đũa hỏi hấn.
- Tôi không phải là ma, chỉ là cô lo “hồn nhiên” nên không nghe tiếng bước chân của tôi thôi với lại người tôi nhẹ nhàng nên đi không thành tiếng chứ ai như cô đi một cái là cả trăm dặm đều nghe thấy. – Hấn đưa ra một lý do hết sức “đúng đắn”.
- Ý anh là nói tôi mập đấy hả? – Nó quay qua tức giận hỏi hấn.
- Tôi không biết có mập lên hay không mà cái mặt này càng ngày càng phúng phính đây. – Hấn bước đến nhéo vào mặt nó một cái.
- Tôi không có mập.
- Cô chỉ béo lên thôi.
- Tôi không có.
- Được, nếu cô không tin có thể đi cân xem.
- Được, nhà anh có cân à?
- Đủ loại. – Hấn nói rồi bước đi. Nó cũng lèo đèo theo hấn.

Hấn dẫn nó đến chỗ cái cân, hướng ánh mắt kêu nó leo lên. Nó bước đến chỗ cái cân, thò cái chân run run từ từ đặt lên cái cân, trong lòng thì đang cầu nguyện là đừng có tăng cân. Nó bước lên cân và... Ồi trời ơi, tăng đến tận 5kg.

....

Nó và hấn bước vào lớp. Hấn thì cười tùm tùm mãi còn gương mặt nó thì đen xì một cục. Nó quăng cái cặp vào ghế rồi trung nguyên cái mặt u ám nhìn hấn. Hấn cười cười nhìn nó:

- Cô nhìn tôi làm chi?
- Tất cả là tại anh, nếu không tại anh thì tôi đâu có như vậy. – Nó đấm đấm vào tay hấn.
- Đây này. – Hấn vẫn không nhịn cười được mà còn bật cười ha hả.
- Đây, anh có thể cười trên nỗi đau của người khác hả? – Nó hét dựng lên.
- Tôi không có ý đó. – Hấn càng cười lớn hơn nữa.
- TRƯƠNG BÁ LONG. – Nó hét lên mà gần như là chấn động cả lớp.

Uyên, Đức và cả Bảo quan sát tình hình này giờ, thấy hấn đang có nguy cơ gặp “nguy hiểm” nên nhanh chóng chạy đến để “cứu trợ”. Đức nhanh chóng lôi hấn ra khỏi lớp kéo một hồi hấn cười đến nỗi khiến cái lớp này cháy thành tro luôn thì lại khổ mà anh thì chưa muốn chết đâu, anh còn muốn ở bên Uyên cơ.

Uyên và Bảo đến ngồi xuống trước mặt nó, nhìn nó thấy nhiệt độ cũng đã có phần suy giảm nên mới cười hề hề nói:

- Ô, bạn hiền của tui ơi, sao mới sáng sớm tên nào dám chọc giận bạn vậy? – Uyên nói.

- Còn không phải cái tên Trương Bá Long chết bầm đó sao. – Nó hậm hực nói.
- Ồ, mà hấn chọc gì đến mày mà mày tức lên dữ vậy. – Uyên tiếp tục hành trình điều tra nguyên nhân.
- Uyên ơi, Bảo ơi, mình tăng cân rồi. Tăng đến tận 5kg đó. – Nó méo máo nói.
- Trời, tao tưởng có chuyện gì, tăng cân thôi mà. Cũng chẳng có lớn lao gì, có 5kg thôi mà. – Cô nàng nói tỉnh bơ.
- 5kg mà mày tỉnh bơ vậy đó hả? – Nó hét lên hỏi.
- Thì có gì đâu, mày mập lên chút phải dễ thương hơn không? Ồm như ma cây làm gì. – Uyên nói.
- Đúng rồi, mình thích Vũ mập mập một chút dễ thương hơn. – Bảo cười tươi nói.
- Thật chứ, dễ thương đúng không? – Nó long lanh hỏi.
- Ừm, đúng. Rất dễ thương. – Cả Uyên và Bảo đều đồng thanh.
- Ừm, vậy được rồi. – Nó cười tươi.
- Có nhiều đó mà mày giận từ sáng đến giờ đó hả? – Uyên hỏi.
- Ừm – Nó hồn nhiên gật đầu.
- CỐC. – Uyên cốc vào đầu nó một cái.
- Ai da, đau. Mày làm gì vậy hả? – Nó nói.
- Tao tưởng có chuyện gì, có nhiều đó cũng làm ầm ầm lên. – Uyên nói.
- Hi hi... - Nó le lưỡi cười hi hi.

....

Chiều, nó đang ngồi coi phim hoạt hình chỗ ghế sofa thì hấn bước đến. Đưa ra trước mặt nó một hộp bánh kem. Nó nhìn hộp bánh rồi nhìn hấn hỏi:

- Gì vậy?
- Cô nhìn còn không biết sao còn hỏi. – Hấn ngược nói.
- Biết nhưng sao anh đưa đây. – Nó hỏi.
- Thì cho cô.
- Cho tôi?
- Ừm
- Chẳng phải anh nói tôi béo sao?
- Béo thì đúng là béo nhưng tôi thích vậy. Cô béo lên nhìn rất đáng yêu!
- Thật chứ?
- Thật.
- Yêu anh nhất.

Nó nhảy cẫng lên ôm lấy hấn khiến hấn đỏ mặt tía tai chẳng biết nói gì. Sau vài nốt nhạc trôi qua, nó mới ý thức được mình làm gì, buông hấn ra đỏ mặt nói:

- Đề tôi đi cắt bánh.
- Ừm

Nó cầm lấy hộp bánh ngược lưng đi vào bếp. Hấn đỏ mặt mà người cũng cứng đờ theo luôn, hấn đang ngược đấy...

.....

* Chào các bạn! Mình là Mun, đây là trang blog của mình: munluong.blogspot.com (Mun Luong Blog). Trang blog của mình có đầy đủ truyện ngắn, truyện dài của mình và cả những truyện mình sưu tầm được. Mời các bạn ghé đọc.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Của Những Con Mưa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Thích Nó

5.30 a.m

Nó thức dậy trong tâm trạng vô cùng tốt. Nó bước xuống giường mà một nụ cười vẫn còn hiện hữu trên gương mặt nó. Nó nhớ đến chuyện hôm qua hấn đã mua bánh kem cho nó là nó vui lắm rồi, xem ra hấn cũng biết quan tâm đến người khác. Nó cười tí tét, khẽ hát một bài hát nhẹ nhàng...

Đột nhiên, một cơn đau ập đến làm nó mất thăng bằng mà ngã ập xuống đất. Nó xiết lấy phần áo nơi ngực trái. Đau quá! Mồ hôi nó rơi ngày một nhiều hơn, tim nó đau quá, đau quá! Nó không biết lý do tại sao. Cơn đau đến nhanh chóng rồi cũng rồi đi nhanh chóng, nó đứng dậy, dựa lưng vào tường thở hổn hển. Tại sao đột nhiên tim nó lại đau như vậy? Hình như lúc trước nó cũng đã bị một lần rồi thì phải nhưng cũng đã lâu rồi. Hôm nay, nó nhất định phải đến bác sĩ kiểm tra xem. Nó nhanh chóng chạy vào nhà vệ sinh, làm vệ sinh cá nhân rồi chạy xuống bếp làm đồ ăn sáng cho hấn...

....

6.00 a.m

Hấn thức dậy, bước xuống bếp. Hấn cứ nghĩ đến hôm nay sẽ được gặp gương mặt rạng rỡ của nó là hấn vui lắm rồi. Hấn bước vào bếp, không thấy ai. Hấn ngó quanh, vẫn không thấy ai. Hấn bước đến gần bàn ăn, một mảnh giấy nhỏ nhỏ xinh xinh màu hồng được dán cẩn thận cạnh những đĩa thức ăn ngon mắt. Hấn cầm mảnh giấy lên:

“Long vịt, tôi có chuyện bận. Anh ăn sáng ngon miệng nha! Hôm nay, tôi không đến lớp, anh đừng đợi. Chúc anh ngon miệng.

- *Lệ Vũ* –”

Hấn nhăn mặt, ngồi xuống bàn ăn và bắt đầu ăn một mình. Mặt hấn đen như than, chuyện gì mà quan trọng dữ vậy, quan trọng hơn là việc ngồi ăn với hấn sao? Hấn bực bội, ngồi ăn hết đồng thức ăn nó nấu trong sự tức giận, vừa ăn hấn vừa thầm nghĩ sẽ xử lý nó như thế nào khi nó về...

Hấn đến lớp trong tâm trạng không hề tốt một chút nào, quãng cái cặp thẳng lên bàn rồi ngồi bắt chéo chân. Uyên và Đức nhìn từ xa đã thấy kì kì, sao hôm nay hấn không đi với nó đã thế tâm trạng hấn lại còn không tốt, lại có chuyện gì à? Uyên và Đức bước đến, ngồi trước mặt hấn, hỏi:

- Chuyện gì vậy? Sao hôm nay mày đi một mình thế? – Đức hỏi.

- Chứ đi với ai? – Hấn lạnh lùng hỏi.

- Vũ đâu? – Uyên hỏi.

- Không biết. – Hấn lạnh lùng nói.

- Sao không biết? Anh ở chung nhà với nó mà. – Uyên nói.

- Ở chung nhà thì sao? – Hấn nói.

- Ở chung nhà thì phải biết rõ hành tung của nhau chứ. – Lần này là Đức.

- Đâu phải là gì của nhau, chỉ đơn giản là ở chung nhà. – Hấn nói.

- Đâu là gì của nhau? Sao hôm nay mày ăn nói kì vậy? – Đức hỏi.

- Kì gì mà kì? – Đột nhiên hấn nổi cáu quát ầm lên.

- Ồ, thẳng này. – Đức nói. – Hay thích người ta rồi.

- Làm gì có. – Hấn chối.

- Còn dám nói không có, mặt mày đang hiện lên chữ xạo chà bá kìa. – Đức trêu.
- Thích nó hả? Sao không nói? – Uyên hỏi.
- Ai thèm thích cái đồ heo như cô ta. – Hấn nói.
- Được, thế tao sẽ giới thiệu ghép nó với thằng Bảo, thấy hai đứa đó hợp nhau lắm. – Đức nói.
- Không được. – Hấn hét lên.
- Sao không được? – Đức hỏi. – Hay là không muốn mất.
- Được, tao thích nó thì sao? Nó có thích tao đâu. – Hấn nói.
- Vậy thì nói đi, tôi sẽ giúp. – Uyên nói.
- Giúp được hả? – Hấn vui mừng hỏi.
- Dễ mà. – Uyên nói.
- Mà mày thích nó thiệt hả? – Đức hỏi.
- Hình như là vậy? – Hấn nói.
- Vậy còn bé thì sao? Mày không đợi bé nữa à? – Đức hỏi.
- Bé? Ai vậy? – Uyên hỏi.

Đức không trả lời câu hỏi của Uyên, hấn cũng không trả lời câu hỏi của Đức. Hấn chỉ im lặng, hấn dựa lưng vào ghế, ngửa mặt lên nhìn trần nhà. Đức khề thờ dài rồi nắm lấy tay Uyên kéo đi. Nhỏ dù rất không hiểu nhưng vẫn im lặng không hiểu. Còn hấn đang suy nghĩ về bé và nó, hấn đã không còn yêu bé nữa ư, hấn đã yêu nó ư, quên đi bé – người mà hấn đã đợi những năm dài. Hấn quả thật không biết, hấn phải làm sao đây? Đầu hấn đau lắm, bé và nó, hấn ước gì hai người họ là một thì tốt biết mấy...

.....

* Chào các bạn! Mình là Mun, đây là trang blog của mình: munluong.blogspot.com (Mun Luong Blog). Trang blog của mình có đầy đủ truyện ngắn, truyện dài của mình và cả những truyện mình sưu tầm được. Mời các bạn ghé đọc.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Của Những Con Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Bệnh Tim

Quay lại với nó

Nó đón xe buýt đến bệnh viện. Nó ngồi ở bên xe buýt mà tâm trạng lo lắng vô cùng, không biết mình bị gì nhưng nó lại có linh cảm rất xấu. Xe buýt đã đến, nó leo lên xe, chọn một góc cuối xe gần cửa sổ, lấy trong túi ra một chiếc tai nghe và quyển sách. Nó ngồi đọc nhâm nhi...

Xe lại đón khách, lần này là một chàng trai. Chàng trai bước đến gần nó, khẽ đưa tay giựt lấy quyển sách đang cầm che gần hết gương mặt xinh. Ngay lập tức, nó ngước mặt lên xem tên nào lại cả gan thế và người đang đứng trước mặt nó bây giờ lại chính là Bảo. Nó nhìn Bảo, thu lại khuôn mặt giận dữ vừa rồi, nói:

- Cậu ngồi đi. Xém chút là mình chửi cậu rồi đó.
- Cậu hung dữ quá cơ mà. – Bảo ngồi xuống cạnh nó nói.
- Cậu không đi học à? Cúp học hả? – Nó hỏi.
- Không, mình có một số việc bận. Còn cậu, sao không đi học? – Bảo nói.

- À, mình...mình... cũng có việc bận. Mình phải đến...à, mình phải đến trung tâm văn hóa có việc. Nhà trường mới thông báo với mình hôm qua. – Nó nói với vẻ ập ứng khiến Bảo nghi hoặc.

- Sao hôm qua mình lại không nghe thế?

- À, thầy mới điện mình lúc tối ấy mà.

- À, ra vậy. – Bảo à lên.

Bảo thấy nó rất kì lạ. Trung tâm văn hóa? Nó chưa từng đến đó, và lại đường xe buýt đang chạy chính là con đường ngược lại với trung tâm văn hóa, nếu nó muốn đến trung tâm thì phải bắt chuyến xe khác, chứ không phải xe này. Vậy thực ra nó đang muốn đi đâu, tại sao lại phải nói dối? Bảo vẫn nói chuyện với nó một cách vui vẻ. Nó cũng vậy nhưng tâm trạng của nó lại vô cùng không tốt, nó đang vô cùng lo lắng. ...

Chiếc xe dừng lại tại trạm xe buýt cách bệnh viện khoảng 5' đi đường. Nó đứng dậy chuẩn bị xuống xe, quay lại nhìn Bảo, cười nói:

- Tạm biệt cậu, mình xuống ở đây rồi.

- Ừm, tạm biệt. – Bảo cũng cười nói.

Nó nói rồi bước xuống xe. Bảo nhìn nó đã đi được một quãng đường xa, xe buýt cũng đã gần chạy. Bảo nhanh chóng rời khỏi chỗ ngồi và bước xuống xe theo nó. Bảo bước chậm theo nó, cố gắng không để nó phát hiện. Quả thật nó đã nói dối, nơi nó đến không phải là trung tâm văn hóa mà là bệnh viện. Bảo khó hiểu, nó đến bệnh viện để làm gì? Nó bị bệnh à? Không thể, nó cũng không có người thân ở đây, ba mẹ Uyên thì vẫn khỏe mạnh đang hoàng. Thế nó đến đây để làm gì?

Bảo bước theo nó, thấy nó đến nơi đăng kí khám bệnh. Vừa nhận được giấy đăng kí khám bệnh, quay lưng lại nó đã thấy Bảo đang đứng nhìn nó. Nó giật thót mình, run rẩy hỏi Bảo:

- Bảo, sao cậu lại ở đây?

- Câu đó nên để mình hỏi cậu mới đúng đó? Tại sao cậu lại ở đây? – Bảo bước đến gần nó hỏi.

- Mình...mình... - Nó ập a ập ứng trước câu hỏi của Bảo, quả thật, nó không biết phải trả lời Bảo như thế nào.

- Nói mình biết, thật ra cậu làm sao? Không khỏe ở đâu à? – Bảo hỏi.

- Không có gì đâu. – Nó chối.

- Còn không nói, thật ra cậu bị gì? – Bảo tức giận quát lên.

Nó giật mình, đứng nhìn Bảo. Bảo luôn là một người bình tĩnh, nó chưa từng thấy Bảo tức giận đến mức đó. Bảo luôn bình tĩnh, bình tĩnh đến mức tuyệt đối nhưng hôm nay Bảo lại có thể tức giận đến mức độ này chứng tỏ Bảo đã rất lo lắng cho nó. Thấy nó chỉ đứng nhìn không nói gì, Bảo lấy lại vẻ bình tĩnh hằng ngày nói với nó một cách nhẹ nhàng:

- Mình xin lỗi, mình không nên quát cậu.

- Không sao, là mình không nói với cậu. Mình xin lỗi. – Nó nói.

- Ừm, mình xin lỗi. Nếu cậu đã không muốn nói, mình cũng không ép cậu nữa. – Bảo nói.

- Không sao, cậu đã lo lắng cho mình... Mình để đây để khám về tim. – Nó cố gắng bình tĩnh để nói với Bảo.

- Tim? – Bảo hỏi.

- Ừm, mình thấy không được khỏe thôi. – Nó nói.

- Tim không hề nhẹ đâu, thật sự cậu bị làm gì? – Bảo nói.

- Trương Lệ Vũ.

Tiếng cô y tá gọi tên cắt đứt đi câu chuyện của Bảo và nó. Nó bước vào phòng khám, Bảo cũng theo sau. Sau khi khám xong, nó cùng Bảo ngồi đợi kết quả. Nó lo lắng vô cùng, không biết mình bị gì. Bảo ngồi kế bên, khẽ đưa tay đặt lên tay nó để trấn an...

Tiếng cô y tá lại một lần nữa vang lên. Nó và Bảo cùng nhau bước vào phòng. Ngồi trước mặt nó và Bảo giờ đây là một ông bác sĩ già. Ông bác sĩ cầm lấy hồ sơ của nó nhìn qua rồi nhìn nó ôn hậu nói:

- Cháu bị bệnh tim ở giai đoạn B.

- Giai đoạn B? – Bảo khó hiểu hỏi.

- Bệnh tim có 4 giai đoạn – A, B, C và D. Hiện tại cháu đang ở giai đoạn B, vẫn được nói là không có gì đáng lo ngại nhưng nếu không điều trị ngay từ bây giờ thì khả năng khỏi là không có. Bệnh tim có mức độ tăng rất nhanh, do đó chuyển cháu từ giai đoạn B lên giai đoạn C là vô cùng nhanh chóng. – Ông bác sĩ nói.

- Dạ, được rồi. Cháu cảm ơn. Tạm biệt bác sĩ, cháu sẽ quay lại sớm.

Nó nói rồi đứng dậy bước đi. Bảo bước theo nó. Bảo biết nó đang buồn, đang lo lắng vô cùng. Dù vẻ mặt nó lạnh lùng và bình tĩnh như không như Bảo biết nó không tài nào không lo lắng. Nó bước đi, đi thật nhanh ra khỏi bệnh viện. Ngoài trời, những hạt mưa đang rơi, rơi thật nặng, mưa thật lớn, nó vẫn bước đi nhanh ra khỏi bệnh viện. Bảo nắm lấy tay nó lại, nói:

- Trời đang mưa lớn lắm. Cậu đừng đi nữa.

- Không sao, mưa cũng tốt. Mình thích mưa, lâu lâu được tắm mưa cũng tốt mà. – Nó quay lại cười với Bảo.

- Để mình đi với cậu. – Bảo nói.

- Ừm. – Nó khẽ đáp.

Nó và Bảo cùng đi dưới mưa. Những hạt mưa tạt vào mặt nó đau rất nhưng cũng có thể làm cho nó cảm thấy tốt hơn. ...

* Chào các bạn! Mình là Mun, đây là trang blog của mình: munluong.blogspot.com (Mun Luong Blog). Trang blog của mình có đầy đủ truyện ngắn, truyện dài của mình và cả những truyện mà mình sưu tầm được.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Của Những Con Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Cô Ấy Cũng Thích Tôi Sao?

Bảo chờ nó về. Những giọt mưa vẫn cứ rơi, thậm chí những giọt mưa ấy lại rơi nhanh hơn và lớn hơn nữa. Tâm trạng của nó rối bời vô cùng, nó lo sợ về những gì mà bác sĩ đã nói nhưng nó biết làm gì hơn. Nó không thể nói với ai những gì mà nó đang nghĩ, nói với Bảo ư, không được, nói với hấn ư, chắc chắn không được còn nói với Uyên ư, sẽ làm cho Uyên lo lắng. Quả thật nó chẳng biết làm gì bây giờ...

Chiếc xe taxi chở Bảo và nó dừng lại trước cổng nhà, nó xuống xe, nhìn Bảo mỉm cười nói:

- Cảm ơn đã chở mình về nhà.

- Không có gì, nhưng mà cậu vẫn ổn chứ? – Bảo hỏi.

- Ừm, mình ổn mà. – Nó cười.

- Cậu nói ổn mình mới lo đó. – Bảo nói rồi bước đến vòng tay ôm lấy nó.

- Cậu làm như mình là con nít vậy đó. – Nó hơi bất ngờ trước hành động của Bảo nhưng rồi cũng vòng tay mà ôm lấy Bảo.

Hai người cứ đứng đó mà không hay biết được rằng trong ngôi nhà sau lưng họ, trên ban công tầng 2 của một căn phòng với gam màu trắng đen có một người con trai đang tức giận nhìn họ. Người con trai tức giận bỏ và nhà...

Được một lúc thì nó đẩy Bảo ra, nói với Bảo:

- Thôi, cậu về đi. Cũng tối rồi, lại còn mưa lớn nữa. Cậu nhìn xem, quần áo của mình mới khô được một chút lại ướt nhẹp hết rồi đây này.

- Mình cũng có hơn cậu đâu. – Bảo nói.

- Thôi, được rồi. Cậu về đi, mai còn đi học nữa. – Nó đẩy Bảo về.

- Ừm, thôi. Tạm biệt cậu. – Bảo nói rồi leo lên xe.

Chiếc xe khởi động rồi chạy mất hút trong màn đen với những giọt mưa. Nó nhìn theo chiếc xe đến khi nó đã mất dạng rồi mới quay lưng bước vào nhà.

Nó vào nhà, vừa bước đến cửa đã thấy hấn ngồi ngay phòng khách đợi nó với một khuôn mặt không gì đen hơn. Nó cời giày rồi bước đến bên hấn, cười hỏi:

- Ai chọc ghẹo gì anh mà mặt đen thui thế?
- Cô đi đâu? – Hấn lạnh nhạt hỏi.
- Ai chọc ghẹo gì anh mà anh giận dữ vậy? – Nó không trả lời câu hỏi của hấn mà lạc sang chuyện khác.
- Tôi hỏi cô đi đâu? – Hấn đột nhiên quát lên.
- Tôi...tôi...tôi đi công chuyện. – Nó áp a áp ứng.
- Công chuyện?
- Ừm, công chuyện. Tôi đến trung tâm văn hóa có chút việc.
- Trung tâm văn hóa? Bảo cũng đi à? – Hấn đứng dậy đối diện với nó nói.
- À, thì Bảo. Bảo cũng...cũng đi. – Nó run sợ trước thái độ của hấn.
- À, thế à. Đi công chuyện xong rồi hẹn hò rồi đưa nhau về rồi cùng nhau ôm ấp trước cửa nhà tôi đúng không? – Hấn cười khẩy nói.
- Long à, anh nói gì vậy? – Nó thật sự run sợ trước hấn, tâm trạng hấn đang rất không tốt.
- Tôi nói gì, cô không biết à? – Hấn cười khẩy.
- Long à...
- Thôi dừng, tôi không nói chuyện với cô nữa. – Hấn nói rồi bỏ lên lầu.

Chỉ còn nó đứng ở đó, nó biết giải thích với hấn như thế nào đây. Nói sự thật với hấn ư? Không được. Nó biết làm gì đây, hấn giận rồi. Nó biết làm gì được...

....

Hấn bước lên phòng, đóng cánh cửa một cách không thương tiếc (tội nghiệp cánh cửa quá). Hấn mở nhạc thật to để những sự tức giận có thể ngui ngoai bớt đi nhưng sao những hành động của nó và Bảo cứ hiện lên rõ mồn một trong đầu hấn. Chắc hấn điên mất thôi. Hấn cầm lấy chiếc điện thoại gọi cho Đức. Được một lúc thì đầu dây bên kia bắt máy:

- Alo, Long.
- Mà đi bar với tao. – Hấn nói.
- Bây giờ? – Đức khó hiểu hỏi.
- Ừm, ngay bây giờ. – Hấn nói.
- Được. Hẹn nhau tại quán cũ. – Đức nói.
- Ừm.

Hấn nói rồi ngắt máy. Chuẩn bị đến bar, chỉ có đến bar cùng với những tiếng nhạc sập sinh thì hấn mới có thể quên đi được những gì trong lòng. Hấn bước ra khỏi nhà...

....

Hấn ngồi ở chiếc bàn thân thuộc trong một góc khuất của quán bar, trên tay là ly rượu cường độ mạnh. Đức và Uyên bước vào, đến gần chỗ hấn đang ngồi:

- Có chuyện gì vậy? – Đức hỏi.
- Sao mà dẫn theo Uyên. – Hấn hỏi.
- À, vợ yêu mà. – Đức cười hề hề.
- Có chuyện gì thế? – Uyên hỏi.

- Chẳng có gì? – Hấn nói.
- Chuyện của Vũ đúng không? – Anh hỏi.
- Sao mày biết? – Hấn nói.
- Tao là bạn mày đấy. Sao? Chuyện gì? – Anh nói.
- Chẳng có gì. – Hấn nói.
- Mày, thôi được. Nếu mày đã nói vậy tức nghĩa là không còn quan tâm đến Vũ nữa, vậy thì tao sẽ làm mai nó cho Bảo. – Đức nói.
- Khỏi, hai đứa nó quen nhau từ lâu rồi. – Hấn nói.
- Cái gì? Vũ quen Bảo? Không thể nào. – Uyên nói.
- Chuyện gì mà không thể. – Hấn cười khẩy
- Không, anh đã hỏi rõ nó chưa đấy? – Uyên nói.
- Hỏi gì mà hỏi? – Hấn nói.
- Theo như tôi biết thì người nó thích chẳng phải là anh sao? – Uyên nói.
- Làm sao cô dám chắc? – Hấn nói bình thản nhưng vẫn không thể giữ được sự hào hứng trong giọng nói.
- Anh đã thấy một cô gái nào lại có thể quan tâm đến một chàng trai như thế? – Uyên nói.
- Thật chứ? – Hấn vui mừng.
- Thật. – Uyên khẳng định.
- Thế là cô ấy cũng thích tôi sao? – Hấn mừng rỡ nói.
- Ừm. – Uyên nói.
- Thế vừa lòng rồi chứ? Lo mà đồ dành nó đi kìa, giận rồi đó. – Đức nói.
- Dễ mà, sẵn có dịp. – Uyên cười nham hiểm.
- Có kể gì sao? – Hấn hỏi.
- Tất nhiên là có. – Uyên cười.

Cả ba đứa chụm lại với nhau để nghe kế hoạch của Uyên – một kế hoạch làm thay đổi cuộc đời của cả hấn và nó...

....

* Chào các bạn! Mình là Mun, đây là trang blog của mình: munluong.blogspot.com (Mun Luong Blog). Trang blog của mình có đầy đủ các truyện ngắn, truyện dài của mình và một số truyện mình sưu tầm. Mời các bạn ghé đọc!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Của Những Con Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Bắt Đầu Kế Hoạch

Nó lại có một đêm không ngủ mà lý do chính là tại hấn. Nó dựa lưng vào tường nghĩ. Thật sự nó cũng không biết tâm tình nó là như thế nào? Nó không biết tại sao tìm nó lại có vẻ nhói đau khi hấn không tin nó, hấn có thể nói những lời lẽ như thế. Quả thật nó cũng không biết mình đang nghĩ gì, làm gì...

Nó nhìn lên đồng hồ, cũng đã hơn một giờ sáng rồi mà hấn vẫn chưa về nhà. Hấn đi đâu nhỉ? Giờ hấn đang làm gì nhỉ? Có lạnh không? Có nhớ đem áo không? À, quên, chắc chắn là không rồi, hấn làm sao mà có thể đem áo được chứ, một con người ầu tã như hấn cơ mà. Nó giật thót mình, nó đang quan

tâm đến hấn ư? Hấn đã trở nên quan trọng với nó như thế từ bao giờ thế? Nó tự hỏi chính mình và chắc chắn nó cũng sẽ chẳng có được câu trả lời...

....

Sáng, nó lê từng bước mệt mỏi vì một đêm thức trắng xuống nhà chuẩn bị bữa sáng cho hấn. Nó làm những món mà hấn thích. Nó ngồi đợi hấn, cũng đã gần đến giờ đi học rồi mà hấn vẫn chưa thấy đâu, hay là hấn vẫn chưa về nhà, không thể nào, hấn không bao giờ đi qua đêm cả. Nó định đứng dậy lên phòng tìm hấn thì cũng vừa lúc hấn bước xuống, nó nói:

- Long, anh vào ăn sáng rồi đi học.

- Cô tự ăn đi. – Hấn lạnh nhạt nói.

- Anh không đói à? – Nó hỏi.

- Không, một lát tôi ăn với Lan Khánh là được rồi. – Hấn nói.

- Lan Khánh? – Nó hỏi.

- Đúng vậy, từ nay trở về sau, cô khỏi nấu bữa sáng cho tôi ăn nữa, tôi sẽ ăn cùng Lan Khánh luôn. – Hấn nói.

- Ừm, tôi biết rồi. – Nó nói.

Đúng lúc đó, từ phía cổng cất lên một giọng nói ngọt ngào nhưng đầy sự chanh chua:

- Long ơi, đi thôi anh. – Lan Khánh kêu.

- Đợi anh chút. – Hấn nói vọng ra.

Hấn nói rồi bước đi, không để cho nó nói bất kì một câu gì. Hấn bước đi không quay lại một lần nhìn nó, hấn biết nó sẽ buồn nhưng hấn cũng buồn, ai bảo nó làm hấn giận làm gì, hấn phải bắt nó phải thú nhận rằng nó yêu hấn một cách thật chắc chắn.

Nó nhìn theo hấn rồi lặng lẽ bước qua đem hết tất cả những đĩa thức ăn cho vào tủ lạnh. Nó cầm lấy chiếc ba lô rồi bước ra khỏi nhà. Nó nhìn đồng hồ, giờ này thì không còn xe buýt nữa rồi, đành hao tiền một lần vậy, gọi taxi. Nó bắt taxi mãi mà chẳng được, nó đang định cuộc bộ đến trường thì một chiếc xe dừng lại trước mặt nó. Một chàng trai ló cái đầu ra, mỉm cười thật tươi nói:

- Cô công chúa của tôi sao hôm nay đi một mình thế? Có muốn đi chung với tôi không? – Bảo nói.

- Cảm ơn cậu nhiều lắm nha Bảo! – Nó bước lên xe nói với Bảo.

- Ôn nghĩa gì. – Bảo cười.

Chiếc xe bắt đầu lăn bánh chạy trên đường. Trên xe, nó và Bảo nói chuyện rất vui vẻ nhưng nó lại đâu nào biết được đằng sau có một chàng trai đang tức đến sôi máu và kẻ bên hấn chính là một cô gái thể hiện một sự căm hận đến tột đỉnh, chỉ hận chưa xả thịt lột da được nó....

....

Đến trường, nó và Bảo vui vẻ trò chuyện cùng nhau vào lớp. Uyên và Đức vừa thấy nó liền chạy đến kéo lấy tay nó kéo đi, bỏ lại Bảo đứng đó với khuôn mặt ngơ ngác. Uyên kéo nó đến chỗ cuối cầu thang, hỏi:

- Vũ, mày làm gì mà nay vào trễ thế?

- Tao bị bỏ rơi. – Nó nói.

- Bỏ rơi? Mày với thằng Long xảy ra chuyện gì à? Nay tao thấy tâm trạng của nó không được tốt đó. – Uyên nói.

- Người nên tức giận là tao chứ không phải hấn, hấn bỏ tao để đi với Lan Khánh rồi giờ còn mặt dày mày dạn ngồi đó tức giận. – Nó nói.

- Lan Khánh? – Cả Uyên và Đức đều đồng thanh.

- Ừm

- Hấn quen Lan Khánh à? – Đức nói.

- Hình như vậy. – Nó nói.

- Thằng này cũng biết lựa quá ta, lựa hot girl không hà. – Đức nói.

- Lựa cái gì mà lựa, ai cho hấn ta quen Lan Khánh chứ? – Nó tức giận nói.

- Ủa, mà mày là gì của thằng Long mà mày không cho nó quen Lan Khánh. – Uyên hỏi.

- Ờ, thì...

Vừa lúc đó, tiếng chuông vào học cắt đứt đi cuộc đối thoại giữa tụi nó. Nó trở về lớp, chỉ còn lại Uyên và Đức. Uyên nhìn Đức, cười tươi nói:

- Thế là đã bắt đầu kế hoạch của chúng ta rồi...

....

* Chào các bạn! Mình là Mun, đây là trang blog của mình: munluong.blogspot.com (Mun Luong Blog). Trang blog của mình có đầy đủ các truyện dài, truyện ngắn của mình và các truyện của mình sưu tầm được. Mời các bạn ghé đọc.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Của Những Con Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: “Cô Có Là Gì Đâu Mà Ở Nhà Của Long Hoài Vậ Hả?”

Uyên nhìn Đức, cười tươi nói:

- Thế là đã bắt đầu kế hoạch của chúng ta rồi...

- Nhưng anh vẫn thắc mắc tại sao nó chọn Lan Khánh, cô ta rất nguy hiểm đấy. – Đức nói.

- Em cũng đang suy nghĩ đây, tại sao hần lại chọn một con người như cô ta chứ? Hần không sợ Lan Khánh sau này sẽ làm hại đến nó hay sao? – Uyên nói có phần bức dọc.

- Thôi, đó cũng là quyết định của nó, mình không xen vào được, cứ để nó diễn ra bình thường là được rồi. – Đức nói.

- Ừm, thôi, chúng ta về lớp.

Uyên nói rồi kéo Đức đi nhưng nhỏ nào ngờ đằng sau lưng nhỏ đang có một con người đang vô cùng tức giận. Lan Khánh bước ra khỏi cây cột sau nơi nói chuyện của tụi nó. Cô tức giận đến đỏ cả mặt, trên gương mặt hiện lên một sự căm hận đến tột đỉnh:

- Thì ra chỉ là một kế hoạch, đem tôi ra làm con rối à? Anh nằm mơ đi, tôi sẽ cho anh biết là anh phải hối hận như thế nào khi đã chọn tôi vào kế hoạch này. Tôi sẽ phá nát cái kế hoạch này. Còn cô, Lệ Vũ, tôi sẽ cho cô biết người xứng đáng với Long là ai?

....

Nó trở về lớp trong tâm trạng chẳng hề tốt một chút nào. Nó không biết là nó có thích hần hay không? Nó quả thật không biết được. Nó chỉ biết khi thấy hần quen Lan Khánh, nó đã tức giận vô cùng, nó chỉ muốn xông đến tát vào mặt Lan Khánh và nói với hần là tại sao lại quen Lan Khánh, không nghĩ đến tâm trạng của nó à? Nhưng nó có cái quyền gì mà làm như vậy, nó chỉ là một con người ở nhờ nhà hần mà thôi, có cái quyền gì chứ? Nó gục mặt xuống bàn...

Kế bên nó, hần cũng chẳng tốt hơn là mấy. Hần tức giận khi nó chẳng có lấy một phản ứng nào khi biết hần quen Lan Khánh, đã vậy lại còn có thể vui vẻ mà đi nhờ xe của tên Bảo đáng chết đó. Nhắc đến tên Bảo là hần lại càng tức giận, hần ta như là âm hồn vậy, lúc nào cũng leo đèo bên nó làm nó phân tán đi sự quan tâm đối với hần. Quả là đáng chết mà. Hần không biết bây giờ làm sao để có thể làm nó nhanh chóng nhận ra tình cảm của mình để hần có thể kết thúc mối quan hệ với “cái mụ” Lan Khánh kia, cô ta lại còn phiền phức hơn, suốt ngày leo nhèo đến đáng sợ, làm hần rùng mình. Hần đau đầu quá rồi, hần gục mặt xuống bàn nhưng quay hướng ngược lại với nó...

Cả phòng học chìm vào sự im lặng và âm ỉ đến mức tuyệt đối, giáo viên thì chẳng dám hó hé giảng bài một tiếng nào cả. Đơn giản thôi vì cả ba con người được gọi là đáng sợ nhất lớp lại đang tỏ ra những luôn khí đáng sợ, hần tỏ ra hần khí lạnh thấu người, nó tỏ ra ám khí đáng sợ còn Lan Khánh tỏ ra một sát khí làm ai cũng phải khiếp sợ mà chẳng dám đến gần. Cả ba con người vô cùng đáng sợ, giáo viên đành ngồi ở đó mà nhìn mà đợi cho hết tiết học chứ làm sao bây giờ, đụng phải hần hay Lan Khánh là chuẩn bị mất việc còn đụng phải nó thì cũng chẳng hơn gì (cũng là con gái nuôi của tập đoàn nổi tiếng mà).

....

Tùng...Tùng...Tùng...Ba tiếng trống vang lên kết thúc một ngày học đáng sợ đối với tất cả mọi người. Mọi người nhanh chóng thu dọn đồ đạc rồi ba chân bốn cẳng chạy mất hết, không dám đứng đó thêm một phút giây nào nữa. Giờ đây, trong lớp chỉ còn lại nó, hấn, Bảo, Lan Khánh, Uyên và Đức. Nó đang chuẩn bị bước về thì đột nhiên Lan Khánh lên tiếng:

- Vũ, cô về vội làm gì? Tôi có chuyện muốn nói với cô.

Nó dừng lại. Cả Uyên, Đức, Bảo và cả hấn đều bất ngờ, hành động của Lan Khánh kì lạ quá, cô ta muốn làm gì chứ? Hấn lạnh lùng nhìn Lan Khánh và nó, đợi xem diễn biến diễn ra tiếp theo. Nó quay lại nhìn Lan Khánh, nói:

- Cô cần gì?

- Chẳng phải hiện tại cô đang ở nhà của Long sao? Thế tại sao bây giờ cô không dọn đi? – Khánh nói.

Long đánh gương mặt lại. Lan Khánh đang làm gì vậy? Hấn định lên tiếng thì bị Đức và Uyên ngăn lại. Uyên lắc đầu, tỏ ý muốn hấn đợi xem tình hình.

- Chuyện này cô nên hỏi anh ta vì người quyết định tôi đi hay ở là do hấn chứ không phải tôi. – Nó lạnh lùng nói.

- À, vậy à. Vậy bây giờ cô có thể đi rồi. – Lan Khánh nói.

- Tôi nói rồi, tôi đi hay ở là do hấn quyết định chứ không phải cô. – Nó nói.

- Nhưng bây giờ tôi là bạn gái của anh ấy, tôi không cho cô phép cô ở nhà của anh ấy nữa. – Lan Khánh nói.

- Anh ta muốn vậy? – Nó lạnh lùng.

- Đúng vậy. – Lan Khánh nói.

- Anh muốn vậy phải không? – Nó quay qua hỏi hấn.

- Cô là gì mà muốn ở nhà của Long hoài vậy? Mau cút khỏi nhà anh ấy đi nghe không hả? – Lan Khánh đột nhiên quát lên.

Nó quay qua nhìn Lan Khánh rồi nhìn hấn, khẽ cười khẩy một cái rồi lạnh nhạt nói:

- Được, tôi đi. Dù sao tôi cũng có là gì đâu.

Nó nói rồi bước đi, Uyên và Bảo chạy theo nó. Đức đến và nói khẽ vào tai hấn:

- Mà cho cô ta cái quyền quá lớn rồi đấy. Kế hoạch này sẽ đi vào đâu là do mày đấy, đừng để cô ta lạm quyền quá.

Đức nói rồi cũng chạy theo Uyên. Chỉ còn lại Bảo và Lan Khánh....

* Chào các bạn! Mình là Mun, đây là trang blog của mình: munluong.blogspot.com (Mun Luong Blog). Trong trang blog của mình có đầy đủ truyện ngắn, truyện dài của mình và cả những truyện mình sưu tầm nữa. MỜI CÁC BẠN GHÉ ĐỌC.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Của Những Con Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Rời Đi

Nó về nhà. Bước thật nhanh lên phòng thu dọn đồ đạc, Uyên cũng đi theo nó. Ngoài trời, những hạt mưa lại bắt đầu rơi. Nó dừng tay lại, ngẩng nhìn cơn mưa một lát. Những hạt mưa rơi bám vào lớp kính mỏng, đọng lại trên đây một lớp mờ mờ ảo ảo. Uyên đứng kế bên nhìn nó, khẽ nói:

- Vũ, mày sao vậy?

- Ừm, tao không sao. Thu dọn đồ đạc nhanh lên thôi. – Nó mỉm cười.

- Ừm. – Uyên khẽ mỉm cười.

Nó thu dọn hết tất cả đồ đạc một cách nhanh chóng. Nó bước xuống nhà cũng là lúc hấn vừa về tới. Nó bước đến chỗ hấn, khẽ nói:

- Chúc anh vui vẻ, nhớ giữ gìn sức khỏe đó. Tôi đi đây. – Nó nói rồi cầm lấy chiếc vali bước ngang qua người hấn. Đột nhiên, một lực nhẹ kéo lấy cánh

tay nó.

- Cô đi thật sao? – Hấn hỏi.

- Chẳng phải đó là điều anh muốn sao? Tôi đi để anh và cô bạn gái của anh được thoải mái hơn. – Nó nói.

- Ừm, sao cô không để tạnh mưa rồi đi. Bây giờ mưa lớn lắm đấy. – Hấn nhìn ra ngoài trời nói.

- Không sao, tôi đi cùng Uyên mà, không sợ mưa ướt đâu. – Nó nói rồi rút cánh tay ra khỏi tay hấn – Tạm biệt.

Nó bước đi. Hấn không ngăn cản nữa, không quay lại nhìn nó. Hấn không biết mình làm vậy có đúng không nhưng khi thấy nó như vậy hấn cũng đau lắm, đau hơn là hấn tưởng. Có lẽ tình cảm mà hấn dành cho nó không đơn thuần chỉ là thích mà từ lâu nó đã trở thành yêu rồi. Hấn làm gì đây? Ngăn nó lại ư? Không thể. Thôi thì cứ để mọi chuyện cho ông trời quyết định vậy.

Hấn bước lên phòng, đứng nhìn nó từ phía xa. Chiếc xe chở nó và Uyên lăn bánh rồi nhanh chóng mất hút trong màn đêm đầy những hạt mưa. Hấn nhìn những hạt mưa, thử đặt mình vào con mưa ấy. Hấn nhớ lúc trước, nó đã nói với hấn:

- Tôi thích nhất là mưa. Thích ngắm mưa, thích đưa tay hứng những giọt nước mưa đang rơi vì như vậy nó sẽ làm cho tôi không còn bị những ký ức bao quanh nữa và đặc biệt nó sẽ làm cho tôi cảm thấy nhẹ nhàng và dễ chịu hơn. Còn anh thì sao? Anh có thích những cơn mưa không?

- Tôi ghét mưa vì mưa đến làm tôi nóng nực, đất đai thì ướt hết và đặc biệt là mưa đến thì tôi chẳng có thể làm gì được. Nói tóm lại, tôi rất ghét mưa. – Hấn nói.

- Anh hãy thử một lần lắng nghe tiếng mưa và thả hồn vào nó đi, anh sẽ hiểu. – Nó cười.

Trở về thực tại

Hấn đứng nhìn những hạt mưa. Nó nói sai rồi, những giọt mưa không thể làm cho hấn nhẹ nhõm hơn, nó còn làm cho hấn cảm thấy nặng nề hơn. Có lẽ là do hấn không chịu quên đi mà cứ cố nhớ đến. Hấn yêu nó rồi ư? Yêu cô nhóc đáng yêu hay cãi nhau với hấn ư? Yêu cô nhóc ngồi kế bên bàn suốt ngày trêu ghẹo hấn rồi ư? Yêu cô nhóc thông minh trong mọi chuyện như lại ngốc nghếch mỗi khi ở cạnh hấn ư? Tình cảm của hấn dành cho nó đã là yêu rồi ư? Hấn thực sự quên được bé con rồi à? Phải chi nó và bé con chỉ là một thì tốt biết mấy rồi. . .

Nó ngồi trên xe, ngắm mưa và nhớ tới hấn. Nó không biết là tại sao tìm nó lại đau đến như vậy? Nó yêu hấn ư? Không thể nào. Nó có tư cách gì mà yêu hấn chứ? Nó là gì của hấn đâu? Nó chỉ là một người nợ hấn thôi, nó không xứng để yêu hấn, nó chỉ là một đứa mồ côi cha mẹ còn hấn là gì? Hấn là người thừa kế của cả một tập đoàn nổi tiếng đấy. Nó không xứng với hấn, chỉ có những cô tiểu thư công chúa như Lan Khánh mới có thể xứng với hấn thôi và đặc biệt một điều là hấn không yêu nó. Bất chợt, một giọt nước mắt lăn dài trên gương mặt xinh đẹp. . .

....

Chiếc xe dừng lại trước ngôi nhà nó đã ở được hơn mười năm rồi. Nó xách vali vào cùng Uyên. Vừa bước vào nhà đã thấy ba mẹ Uyên ngồi ngay phòng khách, có lẽ hôm nay họ rảnh rồi, nó mỉm cười bước đến ôm chầm lấy mẹ Uyên:

- Mẹ, con nhớ mẹ quá đi thôi.

- Ô, con này, làm như xa mẹ cả mười năm vậy? – Mẹ Uyên cười.

- Cũng mấy tháng rồi con không gặp mẹ mà. – Nó nũng nịu.

- Ừa, mà chẳng phải con đang ở nhà của cậu Long để làm việc sao? Sao tự nhiên về vậy? – Ba Uyên hỏi.

- À, dạ tại hấn cho Vũ nghỉ phép đó ba mẹ. – Uyên nhanh miệng nói.

- À, ra vậy. Thôi, con lên phòng dọn dẹp rồi xuống ăn cơm nha! – Mẹ Uyên nói.

- Dạ. – Nó nói rồi xách vali đi lên phòng.

....

Tối, cơn mưa ngoài trời vẫn không có xu hướng giảm bớt đi, những hạt mưa vẫn cứ rơi, rơi nhiều và nặng hơn cả lúc trước. Ở nơi nào đó trong thành phố nhộn nhịp ấy có hai con người đang đứng ở hai nơi, cùng ngắm cùng một cơn mưa ấy, cả hai đều đang nghĩ đến nhau. . .

....

* Chào các bạn! Mình là Mun, đây là trang blog của mình: munluong.blogspot.com (Mun Luong Blog). Ở trang blog của mình có đầy đủ các truyện ngắn, truyện dài và những truyện mà mình sưu tầm được nữa. Mời các bạn ghé đọc.

Chương 28: Trương Lệ Vũ, Tôi Hận Cô!

Thấm thoát đã một tuần kể từ ngày nó dọn khỏi nhà hấn, cuộc sống của nó và hấn vẫn vậy, chẳng có thay đổi gì nhiều. Sáng, hai người gặp nhau, lặng lẽ cho nhau một nụ cười rồi bước vào lớp. Vào tiết học, hai con người ngồi kế bên nhau nhưng không ai mở miệng nói với nhau bất cứ một câu gì. Đến giờ ra chơi, đường ai nấy đi, nó cùng Bảo, Uyên và Đức xuống căn tin còn hấn đi cùng Lan Khánh. Hết giờ học, nó ra về cùng Uyên còn hấn lại lặng lẽ ngồi trên chiếc xe thân thuộc một mình về nhà. Nó và hấn cứ như hai người xa lạ khiến Uyên và Đức đang rất lo cho hai người, đây chỉ là một kế hoạch cho nó nhận ra tình cảm của mình nhưng tại sao lại đi đến mức độ này, kế hoạch này đã đi quá giới hạn của nó rồi...

Hôm nay vẫn là một ngày như thường lệ, ra chơi nó xuống căn tin cùng Bảo, Uyên và Đức. Vừa bước vào căn tin, nó đã tí từng quay sang mọi người:

- Mấy cậu muốn ăn gì?
- Đi kiếm chỗ ngồi trước đã. – Uyên nói.
- Vậy hai cậu đi tìm chỗ ngồi trước đi. Mình đi mua đồ ăn. Vũ, cậu muốn ăn gì? – Bảo mỉm cười ôn hòa nói.
- Mình muốn ăn bánh tráng trộn, bánh tráng cuốn và cà phê sữa nữa. – Nó lúi lo nói với Bảo.
- Ừm, để mình mua cho cậu. – Bảo mỉm cười nói.
- Bảo là nhất. – Nó cười tươi với Bảo.
- Hờ hờ, chỉ biết mua cho một mình Vũ không hà! – Uyên liếc xéo Bảo.
- Uyên, em ăn gì để anh mua cho. – Đức biết ý nói ngay.
- Đức vẫn là tốt với em nhất, anh mua cho em giống phần của Vũ nha! – Uyên cười tươi nói với Đức. – Vũ, mình đi chọn bàn ngồi đi.
- Ừm. – Nó cười tươi.

Nó và Uyên chọn một bàn gần cửa sổ. Nó và Uyên vừa bước đến đó thì cũng vừa lúc Lan Khánh và hấn bước đến chiếc bàn đó. Lan Khánh khoát tay hấn bước đi một cái rất thân mật khiến trái tim nó khẽ nhói lên một nhịp. Cô ta giả bộ ngạc nhiên khi nhìn thấy nó và Uyên:

- Ủa Vũ, Uyên, hai bạn cũng chọn bàn này à? Ừm mà xin lỗi hai bạn nha, bàn này là của mình và Long rồi.
- Ủa, Khánh à, bạn mua cái bàn này từ lúc nào mà nó trở thành bàn của bạn vậy? Bàn là của chung nên ai muốn ngồi mà chẳng được. – Uyên nói.
- Ừm, thì là của chung nhưng bàn này tụi tôi thấy trước và bước đến trước nên nó là của tụi tôi. – Lan Khánh tức giận nói.
- À, vậy hả? Bạn thấy trước hả? Bạn bước đến trước hả? Nhưng mà tụi tôi ngồi trước đó nên suy ra nó là của tụi tôi. Mời hai bạn đi chọn bàn khác giùm. – Uyên nhanh chóng kéo nó ngồi xuống bàn rồi nở một nụ cười hết sức “ngọt ngào” nói với Lan Khánh.
- Bạn... - Lan Khánh nghẹn họng.
- Tôi sao nà? – Uyên vẫn mỉm cười nói.
- Thôi, chúng ta qua bàn khác ngồi. – Hấn lên tiếng cắt đứt màn cãi nhau của Uyên và Lan Khánh.
- Lâm Phương Uyên, cô hãy đợi đấy. – Lan Khánh liếc Uyên một cái rồi giận dữ bỏ đi.

Vừa lúc đó, Đức và Bảo quay lại với một đồng đồ ăn trên tay. Đức nhìn theo dáng đi của hấn và Lan Khánh, đặc biệt là Lan Khánh, cô ta giậm mà muốn nứt cả gạch sàn. Anh khẽ lắc đầu, thương tâm cho cái sản phẩm chịu sự tra tấn dữ dội một cách miễn phí. Bảo đưa đồ ăn cho nó rồi hỏi:

- Vũ, cậu ăn đi.
- Cảm ơn cậu. – Nó mỉm cười với Bảo. Trên nét mặt nó thoáng một nét buồn và nét buồn đó nhanh chóng lọt vào mắt của Bảo.
- Uyên, lúc này em giỏi lắm, có thể hạ ngục được Lan Khánh. – Đức cười tươi nói.
- Em mà. – Uyên tự kiêu nói.

Đức nhìn theo hấn, hấn muốn để chuyện này kéo dài bao lâu nữa. Hấn muốn giầy vò cả chính bản thân mình và bản thân nó đến bao giờ? Anh quả thật không hiểu, hấn muốn gì và đang làm gì? Anh nhất định phải làm chuyện này rõ ràng...

....

Năm tiết học đã trôi qua một cách êm ả. Uyên nhanh chóng kéo nó về nhà. Mọi người cũng dần dần về hết. Hấn vẫn còn đang thu dọn đồ đạc của mình, Đức bước đến nói với hấn:

- Long, mày nói chuyện với tao chút đi.
- Có chuyện gì à? – Long hỏi. Thằng bạn thân của hấn chưa bao giờ có vẻ mặt nghiêm túc như thế này khi nói chuyện với hấn.
- Mày định chừng nào kết thúc kế hoạch. – Đức hỏi.
- Kế hoạch gì? – Hấn hỏi.
- Kế hoạch giúp nó phát hiện ra tình cảm của mình. – Đức nói.
- Tao không biết.
- Mày không biết thì ai biết. Chỉ có mày mới có thể kết thúc kế hoạch này thôi. Mày đừng tự giầy vò chính bản thân mình cũng như là bản thân nó nữa.
- Tao không biết.
- Mày... Tao không xen vào chuyện của mày. Tùy mày quyết định nhưng tao nói với mày là đừng để mất nó rồi hãy hối hận. Bảo đang có ý với nó đấy.
- Tao biết rồi.

Đức nói rồi bỏ đi, chỉ còn lại hấn trong lớp, hấn ngồi khuy xuống ghế. Hấn không biết mình sẽ làm gì tiếp theo? Kế hoạch đã đi quá sự kiểm soát của hấn rồi. Hấn phải làm gì đây? Hấn chìm ngập trong những câu hỏi mà không hay biết rằng ngoài cửa lớp, Lan Khánh đang đứng đó với một sự tức giận:

- Trương Lệ Vũ, tôi hận cô! Tại sao cô lại có thể cướp hết tất cả của tôi như thế!

....

* Chào các bạn! Mình là Mun, đây là trang blog của mình: munluong.blogspot.com (Mun Luong Blog). Trong đây có đầy đủ các truyện ngắn, truyện dài và các truyện mà mình sưu tầm được. Mời các bạn ghé đọc.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Của Những Con Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Đi Chơi

Nó bước vào phòng, quăng chiếc cặp lên giường rồi nhanh chóng bước vào nhà tắm. Nó mệt mỏi lắm rồi, mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần. Mệt mỏi về thể xác là vì phải trải qua năm tiết học một cách nhàm chán còn về tinh thần thì là do hấn. Nó mệt mỏi khi phải đối diện với hấn, nó sợ hãi, nó không muốn đối mặt với tình cảm của mình. Hấn đã có bạn gái rồi, nó có là gì của hấn đâu, Lan Khánh mới là bạn gái của hấn, nó chẳng là gì cả, chỉ là một con người bước qua trong cuộc đời của hấn mà thôi. Nó đứng dưới vòi sen để những giọt nước lạnh lẽo chảy dài trên mặt nó để một cảm giác lạnh lẽo ập đến làm nó quên đi những chuyện đang xảy ra...

Nó bước ra khỏi nhà tắm, trên tay cầm một chiếc khăn lông lau khô tóc. Nó ngồi xuống chiếc giường mềm mại của mình, lấy chiếc máy xấy xấy khô mái tóc dài, mềm mượt của mình. Đột nhiên, chiếc điện thoại reo lên bài nhạc yêu thích nhất của nó “Dream High”. Nó cầm lên, là Bảo, nó mỉm cười bắt máy rồi đưa lên tai nghe:

- Alo, Bảo. – Nó nói.
- Vũ, muốn đi chơi không? – Đầu dây bên kia cất lên một giọng nam vui vẻ.
- Có người chờ thì sẽ có người đi hà! – Nó cười.
- Hay quá ha! – Bảo nói.

- Tất nhiên. – Nó nói với giọng hí hửng.

- Ủm, vậy chuẩn bị đi. 15' nữa, mình qua đón. – Bảo nói rồi cúp máy.

Nó bỏ chiếc điện thoại xuống rồi tiếp tục công việc xấy tóc của mình. Sau khi máy tóc ướt nhẹp đã không còn giọt nước nào nữa, nó đứng dậy bước đến tủ quần áo chọn cho mình một chiếc quần jean cùng với một chiếc áo phông rộng thùng thình. Mái tóc dài được nó cột lệch sang một bên gọn gàng. Nó bước đến kệ giày chọn cho mình một đôi giày bata sọc trắng đen rồi nhanh chân mang đôi giày vào rồi chạy xuống lầu.

Bước xuống lầu, mẹ Uyên thấy nó đã quần áo chỉnh tề liền hỏi:

- Con định đi đâu thế? Không ở nhà ăn cơm với mẹ ă? – Mẹ Uyên hỏi.

- Dạ, không. Con đi chơi với Bảo ă. – Nó cười hí hửng.

- Ủm, vậy đi đi. Đi chơi cho nó vui vẻ, dạo này mẹ thấy con buồn buồn sao ớ? – Mẹ Uyên nói tiếp.

- Dạ không có gì đâu mẹ. Thôi con đi đây, Bảo tới rồi. – Nó ôm hôn chụp lấy má mẹ Uyên rồi nhanh chóng chuẩn bị ra cổng.

Hôm nay, Bảo không đi chiếc xe ô tô hằng ngày nữa mà Bảo đi...bộ. Nó bước ra, ngó nghiêng xung quanh mà chẳng thấy lấy có bất kì một phương tiện di chuyển nào, khó hiểu quay qua hỏi Bảo:

- Mình đi bằng cách nào?

- Mình đi xe buýt cho nó vui ha! – Bảo cười.

- OK, mình tán thành. – Nó cười hí hửng.

- Ủm, vậy xuất phát nào. – Bảo nói rồi kéo tay nó chạy đến trạm xe buýt.

....

Điểm dừng chân của nó và Bảo là một khu vui chơi mới mở ở trung tâm thành phố. Bảo cười tươi kéo nó đến cổng mua vé. Cậu cầm tờ bản đồ đi lòng vòng khu vui chơi mà chẳng có lấy một trò nào chơi được. Nó thấy Bảo do dự mãi mà chẳng chọn được liền nhanh tay giựt lấy tờ bản đồ trong tay cậu xem qua. Nó nhìn tờ bản đồ và điểm thu hút tầm mắt của nó trước tiên chính là...nhà ma. Nó cười tươi quay qua nói với Bảo:

- Mình đi nhà ma đi.

- Nhà...ma. Nhà ma hả? – Bảo lấp bắp nói.

- Ủm, nhà ma. – Nó nói rồi kéo Bảo đi theo tấm bản đồ.

Hiện giờ trước mặt nó và Bảo là căn nhà ma của khu vui chơi. Tiếng hú cùng tiếng nhạc và có cả tiếng hét của những người bên trong khiến Bảo bắt chột rùng mình, cậu quay qua nói với nó:

- Mình có thể đổi trò khác không?

- Mình thích trò này. – Nó nói rồi kéo tay Bảo vào bên trong.

15' sau

Nó và Bảo bước ra khỏi căn nhà ma, có một sự khác nhau nhẹ giữa hai khuôn mặt của nó và Bảo. Đó là mặt nó thì tươi tỉnh, cười toét cả miệng còn mặt Bảo thì tái mét, xanh lè vì sợ. Nó quay qua nhìn Bảo, cười nói:

- Điểm đến tiếp theo là tàu lượn siêu tốc.

Không đề Bảo phản ứng, nó đã nhanh chóng kéo cậu đi. Và một viễn cảnh mới lại xảy ra sau khi hai người chơi xong, đó là Bảo mặt mày tái mét, nôn thốc nôn tháo, gương mặt cậu không còn lấy một tý sức lực nào. Cậu ngồi phịch xuống ghế đá sau một màn nôn, yếu ớt nói:

- Mình không đi chơi với cậu nữa, nguy hiểm quá.

- Hừ, cậu là con trai gì mà dở thế. Thôi, này uống chút nước đi cho đỡ. – Nó đưa ra trước mặt Bảo một chai nước.

- Cậu mua hồi nào vậy? – Bảo ngạc nhiên hỏi nhưng vẫn đưa tay cầm lấy chai nước của nó.

- Ba năm trước. – Nó nói.

Ngum nước trong miệng Bảo lập tức phun ra. Nó thấy vậy bật cười ha ha:

- Mình giỡn thôi, mới mua đó. Lúc cậu đi vào nhà vệ sinh để nôn ấy.

- Làm mình hết cả hồn.

- Xìá....

Bảo sau một hồi nghỉ ngơi, cũng đã cảm thấy khỏe hơn rồi. Lúc này, trời cũng đã sập tối, cậu quay qua hỏi nó:

- Cậu đói chưa?

- Đói rồi. – Nó biu môi nói.

- Vậy đi ăn. – Bảo nói rồi kéo tay nó đi.

....

Sau khi đã lấp đầy cái bụng của mình, nó và Bảo đi lòng vòng khu vui chơi. Đến vòng xoay, Bảo quay qua hỏi nó:

- Mình đi cái này nha!

- Ừm.

Bảo và nó sau khi đã yên tĩnh trong một chiếc “lồng” tròn vòng xoay. Chiếc “lồng” nhanh chóng được đưa lên cao, nó và Bảo ngắm cảnh phía bên dưới. Từ đây nhìn xuống có thấy được cả một thành phố về đêm và cả một bầu trời đầy sao. Nó lo mải mê ngắm cảnh trước mặt mà không để ý đến biểu cảm của Bảo, đột nhiên Bảo nắm lấy tay nó rồi nói nhỏ:

- Vũ, mình muốn nói với cậu chuyện này.

- – Nó nhìn Bảo không lên tiếng.

- Mình thích cậu! Thích cậu từ lâu lắm rồi. – Bảo nói nhỏ nhưng vẫn đủ để cho nó nghe thấy. Giọng Bảo êm đềm khiến người nghe lập tức ngây người.

Nó ngây người, không biết trả lời Bảo như thế nào thì Bảo lại lên tiếng:

- Mình không ép cậu phải trả lời mình liền, cậu cứ từ từ suy nghĩ.

-

Nó không lên tiếng. Bảo cũng không lên tiếng. Không gian bắt đầu im ắng đi, không một ai mở miệng, chỉ nghe thấy tiếng thở của hai người. Cả hai đang chạy theo những suy nghĩ khác nhau....

.....

* Chào các bạn! Mình là Mun, đây là trang blog của mình: munluong.blogspot.com (Mun Luong Blog). Trong trang blog của mình có đầy đủ truyện ngắn, truyện dài của mình và cả những truyện mà mình sưu tầm được. Mời các bạn ghé đọc!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Của Những Con Mưa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Chia Tay

Ngồi dựa mình vào thành giường, nó đã có một đêm không ngủ. Đây là đêm không ngủ đầu tiên của nó kể từ ngày nó chuyển đến ngôi trường mới và có nhiều chuyện vui lẫn buồn. Đôi mắt nó thâm quầng lại như mắt gấu trúc. Nó dựa đầu vào tường để suy nghĩ về chuyện tối qua. Bảo đã tỏ tình với nó ư? Bảo thích nó ư? Thích nó nhiều như vậy sao? Nhưng nó có thích Bảo không? Nó chỉ xem Bảo là một người bạn thân thật thân của nó mà thôi hay vượt qua mức tình bạn một chút chỉ một người anh trai. Nó khổ thờ dài, nó không biết phải trả lời với Bảo như thế nào? Nó không muốn mất đi người bạn tốt như Bảo nhưng nó cũng không thể đáp lại tình cảm của Bảo vì đơn giản nó không thích cậu, người nó thích là hân và nó không muốn Bảo phải đau lòng khi biết được sự thật. Nó không biết làm sao, thật sự không biết...

Reng...Reng...Reng...

Tiếng reo của đồng hồ báo thức kéo nó khỏi những mơ suy nghĩ hỗn độn. Nó nhìn ra ngoài ban công, đã sáng rồi. Nó đánh bước xuống giường đi vào nhà vệ sinh làm VSCN rồi mở cửa ban công để gió có thể luồn vào căn phòng của mình để nó có thể cảm thấy phần nào đó nhẹ nhàng hơn...

Lê từng bước chân nặng nề do một đêm thiếu ngủ xuống dưới nhà. Bước vào nhà bếp và một chấn động nhẹ đã phát ra từ nhà nó:

- AAAAAAA, MAAAAA – Uyên hét lên.

- Điên hả? Tao nè. – Nó nói rồi kéo ghế ngồi kế bên Uyên. – Ba mẹ, chào buổi sáng ạ.

- Vũ, làm gì mà nhìn con ghê thế? Nhìn như âm hồn vậy. – Mẹ Uyên nói.

- Đúng vậy, mắt con đen thui như gấu trúc kia kia. – Ba Uyên cũng bình luận theo.

- Dạ, con bị mất ngủ ạ. – Nó nói.

- Vậy một hồi mày tính để gương mặt này đi vào trường rồi hù dọa mọi người à. – Uyên vừa cầm muỗng đưa vừa nói.

- Chắc vậy, tao cũng chẳng biết phải làm sao nữa. – Nó nhún vai nói.

- Vậy để tao giải quyết cho. – Uyên cười nham hiểm nhìn nó khiến cả nhà có một phen hú hồn nữa.

....

Nó và Uyên bước xuống chiếc xe yêu quý hằng ngày để vào trường. Nhìn nó bây giờ không còn giống như âm hồn như lúc sáng nữa mà thay vào đó là một cô gái xinh đẹp. Đôi mắt gấu trúc của nó đã được Uyên che giấu khá kĩ càng dưới một lớp phấn khá dày. Đôi môi dù đã bị nó kịch liệt phản đối nhưng Uyên vẫn kiên quyết tô lên một ít son đường và son hồng nhạt để nhìn mới nó có sức sống hơn. Bảo không biết xuất hiện từ đâu chạy đến bên nó và Uyên tươi cười nói:

- Chào Vũ, Uyên. Hôm nay hai người đi học sớm nhớ? Chắc tại là đi làm vệ sinh trường lớp nên đi sớm đúng không?

- Bộ thường ngày tui đi trễ lắm hả? – Uyên hỏi.

- Cũng không đến nỗi đó. Ủa Vũ, nay bạn trang điểm à? – Bảo đột nhiên quay qua nó hỏi.

- Ừm, xấu lắm à. Tại sáng mặt mình đáng sợ lắm nên Uyên trang điểm. – Nó nói.

- Không, nhìn Vũ đẹp lắm.

Nó ngượng ngùng trước câu nói của Bảo, do vẫn còn dư âm của chuyện ngày hôm qua nên nó không biết phải đối mặt với cậu như thế nào nhưng Bảo thì vẫn cứ vô tư như chưa từng có chuyện gì. Không gian dần chìm vào yên tĩnh, không ai lên tiếng một lời nào, không gian ngột ngạt đến khó thở khiến Uyên bất chợt rung mình. Đột nhiên, một giọng nói vang lên cắt đứt đi sự ngột ngạt ấy:

- Hé lu mọi người, đầy đủ nhớ. Em yêu, sao nay vô sớm vậy? – Đức vừa nói vừa bước đến choàng tay qua vai Uyên nói.

- Bộ thường ngày em đến trễ lắm à? Sao hôm nay ai cũng hỏi thế nhỉ? – Uyên khó hiểu hỏi.

- Thì đúng là thường ngày em đến đúng giờ hơn. – Đức nói.

- Thôi, chúng ta đến chỗ làm vệ sinh thôi. – Nó nói rồi bước đi trước. Tụi nó cũng nhanh chóng chạy theo.

....

Tại một nơi khác, không ồn ào như ở sân trường có nhóm tụi nó, nơi ấy chỉ có hai con người đang đứng đối diện nhau. Không gian im lặng đến nhàm chán, từng cơn gió thổi nhẹ qua làm tăng thêm nét gì đó của khung cảnh yên bình. Lan Khánh khẽ lên tiếng hỏi hân:

- Long, anh hẹn em ra đây có chuyện gì vậy? Chuyện gì quan trọng mà không thể nói trước mặt mọi người vậy?

- Chúng ta chia tay đi. – Long dứt khoát nói.

- Long...Long, anh đừng đùa như thế chứ? Không vui đâu. – Lan Khánh ngạc nhiên nói.

- Anh không đùa, chúng ta chia tay đi. Từ đầu, anh đã không có ý định với em. Anh chỉ muốn lợi dụng em để thực hiện kế hoạch thôi.

- Kế hoạch để Lê Vũ biết được tình cảm của mình đúng không? Bây giờ lợi dụng xong lại muốn đá bỏ em sao? – Giọng của Lan Khánh đột nhiên đánh lại.

- Em biết hết rồi. Thế thì xin em hiểu cho. – Long lạnh lùng nói rồi quay lưng bỏ đi.

Đang sau, Lan Khánh hét lên;

- Tôi nhất định sẽ khiến các người hối hận.

Câu nói của Lan Khánh khiến hấn khựng lại một giây rồi lại tiếp tục bước đi. Hấn không bận tâm đến lời nói của cô ta. Lan Khánh khụy xuống đất khóc nức lên. Cô thích hấn như vậy cơ mà? Tại sao hấn lại không một lần nhìn về phía cô? Cô đã thích hấn từ ngày đầu tiên gặp mặt khi cả hai gia đình đơn bàn chuyện công việc. Cô thích hấn lâu như vậy, cô thích hấn thật lòng nhưng tại sao hấn lại không một lần cho cô một cơ hội chứ? Tại sao tất cả ánh nhìn của hấn lại chỉ đổ dồn lên một mình nó chứ, nó có gì tốt hơn cô chứ? Cô hận nó, nó đã cướp hết tất cả của cô, từ danh hiệu hoa khôi đến hấn. Cô hận nó, cô nhất định sẽ làm cho nó hối hận. Những giọt nước mắt của Lan Khánh vẫn cứ rơi, những giọt nước mắt dành cho một tình yêu đầu đời và một sự hận thù đến đáng sợ....

....

* Chào các bạn! Minh là Mun, đây là trang blog của mình: munluong.blogspot.com (Mun Luong Blog). Trong trang blog có đầy đủ các truyện ngắn, truyện dài của mình và những truyện mà mình sưu tầm được nữa. Mời các bạn ghé đọc!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Của Những Con Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Tổ Tình

Đã hơn một tuần rồi mà Lan Khánh không đi học. Tất cả mọi người trong lớp đều khá lo vì cô nàng đột nhiên mất tích một cách không rõ nguyên do. Hấn không lo cũng chẳng quan tâm gì đến cô ta nhưng trong lòng hấn luôn có một cảm giác khá bất an. Bất an vì câu nói cuối cùng của Lan Khánh khi họ chia tay, cô ta nói sẽ khiến hấn và nó phải hối hận. Hấn không biết Lan Khánh sẽ làm gì nhưng hấn biết cô ta là người nói được sẽ làm được. Vì vậy, hấn rất lo cho nó.

....

Hôm nay vẫn là một ngày như thường lệ, nó và Uyên cùng đến trường. Đi đến được gần nửa sân trường thì Đức không biết từ đâu chạy ra kéo nhỏ đi mất. Chỉ còn lại nó bước vào lớp một mình. Nó thấy hôm nay trường nó có gì đó lạ lắm, không ồn ào nhộn nhịp như thường ngày. Trên hành lang thường ngày nháo nhào như ong vỡ tổ thế mà hôm nay lại im lìm. Quả là kì lạ!

Nó bước vào lớp, vẫn không có lấy một ai. Bước đến chỗ mình, bỏ chiếc cặp xuống bàn, định bước ra ngoài thì đột nhiên cửa lớp đóng sầm lại. Nó giật mình quay lại. Cùng lúc đó, màn hình tivi trong lớp vốn được dùng để phục vụ cho việc giảng dạy của thầy cô đột ngột phát sáng. Màn hình lần lượt chạy lên những hình ảnh của nó và hấn. Từ những hình ảnh nó cãi nhau cùng hấn, từ những hình ảnh nó nấu ăn cho hấn mỗi sáng đến những hình ảnh tụi nó cùng đi chơi và cuối cùng, màn hình nổi lên một dòng chữ “TÔI THÍCH CÔ! CÔ LÀM BẠN GÁI TÔI NHÉ!”. Nó nhìn chăm chú vào màn hình tivi, cùng lúc đó, hấn không biết xuất hiện từ chỗ nào cầm lấy một bó hoa hồng nhạt bước đến bên nó, mỉm cười nhìn nó:

- Tôi thích cô!

- – Nó im lặng nhìn hấn.

- Làm bạn gái tôi nhé! – Hấn tiếp tục.

- – Nó vẫn im lặng nhìn hấn.

- Chúng ta bắt đầu lại từ đầu nhé! – Hấn nói tiếp.

- – Đáp lại hấn vẫn là sự im lặng.

- Tôi sẽ không bắt nạt cô nữa.

-

- Tôi sẽ làm hết tất cả những gì cô mong muốn.

-

- Cô làm bạn gái tôi nhé! – Hấn lặp lại câu yêu cầu của mình.

- – Đáp lại hấn vẫn là sự im lặng.

- Cô nói gì đi chứ. – Hấn sau một hồi đã không chịu được màn độc thoại một mình của mình nữa, lên tiếng pha giọng bực tức nói.

- Xong rồi chứ? – Nó lạnh lùng hỏi.

- Xong rồi. – Hấn mỉm cười thật tươi với nó.

- Thế tôi đi. – Nó lạnh nhạt quay lưng bước đi.

- Cô sao vậy? Tôi đã tỏ tình như thế rồi mà cô còn muốn gì nữa? – Hấn nắm lấy cánh tay nó bực dọc nói.

- Anh buông ra. – Nó lạnh nhạt nói.

- Cô sao vậy? Chẳng lẽ cô không thích tôi sao?

- Đúng, tôi không thích anh. Vì thế anh hãy thôi cái màn này đi.

- Cô thực sự không thích tôi? – Hấn lặp lại câu hỏi một cách khó khăn.

- Đúng, tôi không thích anh. Anh vui lòng bỏ tay ra giùm.

Hấn dần nói lỏng tay ra khỏi tay nó. Nó nhanh chóng quay lưng bước ra khỏi lớp, đúng như nó dự đoán, bên ngoài lớp là Uyên và Đức cùng với những thành viên khác trong lớp. Họ đứng nhìn nó bằng một ánh mắt ngạc nhiên, nó nhanh chóng bước qua họ đi thẳng xuống cầu thang. Uyên nhanh chóng đuổi theo nó. Nhỏ thấy có gì đó không đúng? Nó rõ ràng thích hấn, tại sao nó lại làm như vậy? Tại sao lại làm đau chính bản thân mình cũng như chính bản thân của nó như thế chứ? Nhỏ quả thật không hiểu.

Bó hoa hồng xinh đẹp trong tay hấn rơi xuống đất, một vài cánh hoa bị rơi ra mặt đất. Hấn không màn đến bó hoa ấy, nhanh chóng bước ra lớp. Hấn không muốn ở nơi đây nữa, hấn muốn đi khỏi nơi này, nơi làm cho hấn cảm thấy nhục nhã và đau khổ. Nơi có nhiều hình ảnh của nó nhất.

Nó bước nhanh ra khỏi trường, Uyên chạy theo nó, không nói cũng không hỏi gì cả, chỉ đơn giản là đi theo nó. Nhỏ biết chắc chắn có chuyện gì đó nên nó mới từ chối hấn như vậy. Nó đi lang thang trên đường, không một chỗ dừng. Nó cứ đi như thế, đi mãi đi mãi, đi mà quên hết tất cả. Nó đi như thế hết cả mấy giờ liền, không nói cũng không ăn uống gì cả. Nó cứ đi cho đến khi quay lại trường từ lúc nào cũng không hay biết. Lúc này trời cũng đã về trưa, nó bước vào trường, bước vào lớp học. Trước mặt nó là một đóa hoa hồng xinh đẹp đang nằm dưới đất, một vài cánh hoa rơi ra nhưng trông nó vẫn rất đẹp. Nó nhặt đóa hồng lên, nâng niu nó như sợ chỉ cần mạnh tay thì nó sẽ vỡ ra vậy. Uyên bước đến sau lưng nó:

- Vũ, tại sao mày lại từ chối Long? Chẳng phải mày thích hấn sao?

- Ừ thì tao thích hấn nhưng tao biết có người còn thích hấn hơn tao. – Nó chậm rãi nói.

- Thích hấn hơn mày? – Uyên ngạc nhiên hỏi.

- Lan Khánh, cô ta thực sự thích hấn.

- Nhưng người hấn thích là mày cơ mà. Lan Khánh cô ta có thích hấn hay không thì người hấn thích cũng là mày, mày cần gì quan tâm đến cô ta như vậy? Chuyện cô ta và hấn quen nhau cũng chỉ là một vở kịch mà thôi.

- Tao biết.

- Mày biết?

- Ừm, hôm dọn vệ sinh tao đã nghe cuộc nói chuyện của hấn và Lan Khánh và tao cũng đã thấy Khánh đau khổ như thế nào khi hấn nói chia tay, khi hấn nói mọi chuyện từ đầu đến cuối chỉ là giả. Lúc đó, tao đã biết Lan Khánh thích hấn như thế nào.

- Cô ta thích hấn thì đã sao? Người hấn thích là mày, bây giờ mày từ chối hấn thì hấn cũng sẽ quay về bên cô ta, chấp nhận cô ta đâu.

- Nhưng nếu tao từ chối hấn thì Lan Khánh sẽ có một cơ hội.

- Vũ ơi là Vũ, sao mày ngốc quá vậy hả?

- Tao không ngốc, tao chỉ cảm thấy mình là người thứ ba mà thôi. Rõ ràng họ là thanh mai trúc mã của nhau, chỉ vì có sự xuất hiện của tao mà họ bị chia rẽ.

- Cô biết như vậy sao? Thế tại sao cô lại còn làm như thế hả? – Một giọng nói đột nhiên vang lên cắt đứt cuộc nói chuyện của nó và Uyên...

....

* Chào các bạn! Mình là Mun, đây là trang blog của mình (Mun Luong Blog): munluong.blogspot.com. Trong trang blog của mình có đầy đủ các truyện dài, truyện ngắn của mình và cả những truyện mà mình sưu tầm được nữa. Mời các bạn ghé đọc.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Của Những Con Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Trương Lệ Vũ, Tôi Phải Giết Chết Cô!

- Cô biết như vậy sao? Thế tại sao cô lại còn làm như thế hả? – Một giọng nói đột nhiên vang lên cắt đứt cuộc nói chuyện của nó và Uyên.

Nó và Uyên quay lại, thoáng bất ngờ trước con người đang đứng trước mặt mình. Là Lan Khánh – người đã mất tích mấy ngày nay. Cô ta bước đến trước mặt nó và Uyên:

- Tôi muốn nói chuyện riêng với cô.

- Không được. – Uyên vội vàng ngăn cản.

- Không sao. Uyên, cậu ra ngoài sân ngồi đợi mình tí đi. – Nó quay qua nói với Uyên.

Uyên nhìn nó rồi cũng lẳng lặng bước ra khỏi lớp. Giờ đây trong phòng học chỉ còn lại nó và Lan Khánh. Nó nhìn Lan Khánh rồi nói:

- Cô muốn nói gì?

- Tôi muốn nói gì à? Cô biết quá rõ rồi chứ? – Lan Khánh cất giọng mỉa mỉa.

- Tôi quả thật không biết cô muốn nói gì.

- Xem ra IQ của cô cũng chẳng cao lắm nhỉ? – Lan Khánh nhìn nó khinh bỉ nói.

- IQ của tôi không cao nhưng cũng không đến nỗi là ngu dốt. – Nó vẫn bình tĩnh nói.

- Khá hay cho sự bình tĩnh và mạnh miệng của cô đấy Lệ Vũ à.

- Cảm ơn cô đã quá khen.

- Tôi muốn nói với cô là cô làm kẻ thứ ba không cảm thấy nhục nhã à?

- Kẻ thứ ba? Cô nói tôi là kẻ thứ ba sao?

- Đúng, chính cô đã phá hoại tình cảm của tôi và Long. Tôi và Long quen nhau từ lâu rồi, tôi cũng đã yêu anh ấy từ rất lâu rồi. Gia đình tôi và anh ấy cũng là một đối tác làm ăn lớn của nhau, thế nào thì cũng sẽ có một ngày tôi và anh ấy kết hôn với nhau. Thế mà chỉ vì sự xuất hiện của cô mà mọi ánh mắt của anh ấy đều hướng về cô, dành tình cảm cho cô và thậm chí là còn cho cô ở chung nhà. Chính cô là cướp mất đi anh ấy trong tay tôi, chính cô là kẻ phá hoại tất cả mọi thứ. – Lan Khánh gào lên trước mặt nó bằng tất cả những sự tức giận.

- Từ đầu cho đến cuối chỉ có cô là yêu hắn. Thế hắn có bao giờ yêu cô chưa? Thế tại sao cô lại dành tình cảm cho hắn ta nhiều như thế chứ? Hắn ta chưa từng yêu cô. – Nó nói.

- Cô thì biết cái gì? Anh ấy yêu tôi, nhất định anh ấy yêu tôi. Chỉ vì sự xuất hiện của cô mà anh ấy mới bỏ tôi. – Lan Khánh hét lên vào mặt nó.

- Cô đừng mù quáng nữa, hắn chưa từng yêu cô đâu. Cô hãy dừng lại đi, hắn ta không yêu cô thế thì hà cớ gì mà cô phải nhiều tình cảm như vậy cho hắn ta.

- Trương Lệ Vũ, cô câm miệng ngay cho tôi. – Lan Khánh hét lên.

- Tôi không im, cô hãy nghe tôi nói đi. Cô đừng mù quáng nữa.

- Trương Lệ Vũ, tôi không có thời gian để đùa co với cô nữa. Hôm nay, tôi bắt cô phải chết. Chỉ khi cô chết thì Long mới trở về với tôi mà thôi.

- Lan Khánh, cô muốn làm gì.

- Tôi muốn làm gì à? Để tôi nói cho cô biết.

Lan Khánh không biết từ đâu lôi ra một con dao. Cô ta giơ lên cao rồi bước từng bước về phía nó. Nó không biết làm gì chỉ có thể từng bước từng

bước lùi lại đằng sau mà thôi. Nó nói:

- Lan Khánh, cô bình tĩnh lại trước đi.

- Bình tĩnh à, tôi đang rất bình tĩnh đây.

Tôi vẫn cứ bước lùi về đằng sau và Lan Khánh vẫn cứ bước tiến về phía nó. Lưng nó chạm phải bức tường, nó không còn đường để chạy nữa. Lan Khánh cười khẩy một cái rồi bước đến đứng trước mặt nó cầm lấy chiếc cằm của nó:

- Trương Lệ Vũ, tôi phải giết chết cô!

Nó nhắm tịt mắt lại chờ đợi nhát dao của Lan Khánh. Nó thầm ước nguyện cho những người yêu thương nó có được một cuộc sống hạnh phúc. Cô khẽ cười, nó sẽ được đi thăm ba mẹ của nó, được sống bên ba mẹ rồi. Lan Khánh đưa tay lên chuẩn bị cho nó “chầu” Diêm Vương thì cùng lúc đó, cánh cửa lớp học đột nhiên bị đá văng ra. Hấn chạy vào, nhìn thấy tình cảnh xảy ra trước mặt liền nhanh chóng kéo Lan Khánh ra khỏi người nó. Nó ngã khụy xuống đất, hấn nhanh chóng chạy đến đỡ lấy nó, để nó dựa vào ngực hấn:

- Lan Khánh, cô đang làm cái gì thế hả? – Hấn hét lên.

- Long...Long...em...em...

- Cô có biết cô đang làm những gì không hả? – Hấn lại hét lên trước mặt Lan Khánh.

- Em phải giết chết cô ta. Chính cô ta là người phá hoại đi tình cảm của chúng ta. Em biết anh yêu em mà, chỉ vì sự妒嫉 của nó mà anh mới bị cô ta mê hoặc thôi. Chỉ cần em giết cô ta thì anh sẽ quay về với em – Lan Khánh nói.

- Tôi chưa từng yêu cô. Từ đầu cho đến cuối chỉ có một mình cô mơ mộng viễn vông mà thôi. – Hấn hét lên dập tắt đi những mơ mộng của Lan Khánh.

- Cái gì? Anh chưa từng yêu em sao? Anh nói dối, chắc chắn là anh yêu em. Chỉ vì sự mê hoặc của cô ta nên anh mới nói như vậy thôi. Phải không Long? Phải không? – Cô ta hét lên.

- Lan Khánh, cô đừng mù quáng nữa. – Nó nói.

- Cô im đi. Hôm nay, tôi bắt cô phải chết tại đây. Trương Lệ Vũ, cô hãy chết đi. – Lan Khánh hét lên rồi chạy đến chỗ nó.

- PHẬP.

Tiếng dao vang lên và sau đó là một màn im lặng đến đáng sợ. Máu tươi dần chảy ra từ khe hở của con dao thấm đẫm cả tay Lan Khánh. Cô ta hoảng sợ lùi lại đằng sau. Cô ta không thể tin vào mắt mình được nữa, người chịu con dao của cô ta không phải là nó mà là hấn. Hấn đã đỡ nhát dao đó cho nó. Lan Khánh hoảng loạn chạy ra khỏi phòng học. Chỉ còn lại nó và hấn, nó hoảng sợ nhìn hấn, ôm chặt hấn:

- Long...Long...anh tại sao lại đỡ nhát dao đó cho tôi chứ?

- Vì tôi yêu em – Hấn ráng nói ra từng chữ một cánh khó khăn.

- Sao anh ngốc quá vậy hả? Rõ ràng tôi đã từ chối anh vậy mà anh vẫn cứ mãi yêu tôi là sao chứ? – Nước mắt rơi giàn giụa trên gương mặt xinh đẹp.

- Tôi không ngốc.

- Long...Long...anh cố gắng lên. Tôi gọi xe cấp cứu, đưa anh đi bệnh viện. – Nó cầm lấy chiếc điện thoại nhanh tay bấm lấy số xe cấp cứu.

Uyên và Đức chạy lên phòng học. Uyên khó khăn lắm mới liên lạc được cho hấn. Khi hấn đến, hấn lại không cho nhò lên cùng hấn mà bắt nhò phải đợi Đức, như vậy sẽ an toàn hơn và để cho hấn tiện tay làm việc hơn nhưng bây giờ hấn lại thành ra như thế này.

Uyên đỡ nó ra khỏi người hấn để Đức cõng hấn xuống dưới cổng để tiện đón xe cấp cứu. Ngoài trời, những hạt mưa không biết rơi xuống từ bao giờ. Không biết là do sự trùng hợp hay là vì ông trời thật sự cảm thấy thương cho hoàn cảnh của nó...

....

* Chào các bạn! Mình là Mun, đây là trang blog của mình (Mun Luong Blog): munluong.blogspot.com. Trong trang blog của mình có đầy đủ các truyện ngắn, truyện dài và cả những truyện mà mình sưu tầm được nữa. Mời các bạn ghé đọc!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Của Những Con Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Câu Trả Lời

Xe cấp cứu nhanh chóng đã xuất hiện trước cổng trường học. Trên xe, nó cầm chặt lấy bàn tay hắn. Bàn tay hắn thật sự rất mịn màng, như tay con gái vậy. Nó thầm ghen tị với hắn và cũng thầm cầu nguyện cho hắn được bình an qua khỏi. Nó chỉ mong hắn có thể qua khỏi mà thôi. Nó yêu hắn. Đúng, nó yêu hắn. Chỉ cần hắn khỏe lại, nó sẽ làm tất cả những gì mà hắn mong muốn. Nó chỉ cần hắn khỏe lại mà thôi...

....

2 tiếng sau

Hắn đã vào phòng cấp cứu được hai tiếng rồi. Các bác sĩ và y tá liên tục chạy ra chạy vào khiến nó, Uyên và Đức vô cùng lo lắng. Nó và Uyên ngồi trên dãy ghế đợi trước phòng cấp cứu cầu nguyện cho hắn. Còn Đức thì đi đi lại lại xem xét tình hình. Nó thực sự rất lo lắng, hắn sẽ không sao chứ? Hắn sẽ không sao chứ?

Đột nhiên, một y tá bước ra từ phòng cấp cứu lên tiếng hỏi cắt đứt đi những suy nghĩ của tụi nó:

- Cho hỏi ai là người nhà của bệnh nhân Huỳnh Bá Long?
- Dạ, tôi. – Cả nó, Uyên và Đức đồng thanh.
- Trong các người có ai là nhóm máu A không? Nạn nhân cần truyền máu gấp nhưng kho máu của bệnh viện đã hết nhóm máu A. – Y tá hỏi.
- Nhóm máu A sao? – Uyên hỏi.
- Đúng vậy. – Cô y tá nói.
- Đức, anh nhóm máu gì? Em và Vũ đều nhóm máu AB cả. – Uyên lo lắng hỏi.
- Anh...anh nhóm máu B. – Đức nói.
- Làm sao? Làm sao bây giờ? Không có ai là nhóm máu A cả. – Uyên lo lắng nói.
- Tôi, tôi nhóm máu A.

Một giọng nói từ đằng sau khiến tất cả mọi người đều bất ngờ. Nó, Uyên và Đức quay lại – là Bảo. Cậu vẫn là cậu, vẫn là nụ cười tươi trên môi dù đang có chuyện gì cấp bách đi chăng nữa. Bảo bước đến nói với cô y tá:

- Tôi nhóm máu A.
- Được, vậy mời anh theo tôi để xét nghiệm nhóm máu. – Cô y tá nói rồi quay lưng bước đi.

Bảo quay lại mỉm cười nhìn nó, đặt tay lên vai nó, nói:

- Cậu yên tâm, đợi mình nhé!

Bảo nói rồi quay lưng bước theo cô y tá vào phòng cấp cứu. Nó ngã khụy xuống ghế đợi. Là Bảo, nó quên mất đi Bảo...

....

Ca phẫu thuật của hắn đã thành công, hắn không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa, tất cả là nhờ công lao của Bảo. Hắn được chuyển đến phòng chăm sóc đặc biệt để tĩnh dưỡng. Nhìn chiếc giường đưa hắn đến phòng chăm sóc, nó định bước theo thì một bàn tay nắm lấy cánh tay nó. Bảo nói:

- Nói chuyện với mình chút nhé!
- Ừm – Nó nói rồi quay qua nhìn Uyên và Đức – Hai người đi trước đi, tao sẽ qua đó sau.
- Ừm – Uyên nói rồi nhanh chóng kéo Đức đi.

Chỉ còn lại nó và Bảo. Bảo mỉm cười với nó rồi nói:

- Mình xuống căn tin nói chuyện nha!
- Ừm.

....

Tại căn tin

Bảo và nó ngồi đối diện nhau, cậu kêu cho nó một ly cà phê sữa mà nó yêu thích. Khi hai ly được bung ra, nó nhìn Bảo:

- Cậu muốn nói gì với mình?
- Cậu chưa trả lời câu hỏi của mình. – Bảo cầm ly cam vắt lên uống một ngụm.
- Mình xin lỗi. – Nó nói.
- Cậu không cần xin lỗi mình, mình chỉ cần câu trả lời của cậu.
- Mình thực sự không thích cậu, mình chỉ xem cậu là người bạn tốt, là người anh trai mà thôi.
- Vậy người cậu thích là ai?
- Minh...mình...
- Cậu không trả lời mình xem như cậu thích mình nhé!
- Minh...mình thích Long.
- Mình biết mà.
- Cậu biết rồi sao?
- Ừm, mình đã biết từ lúc cậu rời khỏi nhà Long rồi. Mình biết là mình không có cơ hội nhưng mình vẫn nuôi một hy vọng nhỏ nhoi nhưng có lẽ là bây giờ chẳng còn hy vọng gì cho mình nữa rồi. – Bảo nhún vai cười nói.
- Mình xin lỗi.
- Cậu không cần xin lỗi mình. Mình chỉ cần cậu hạnh phúc và mãi xem mình là bạn là được rồi.
- Cảm ơn cậu.
- Có gì mà cảm ơn. Thôi, cậu lên phòng với hân đi. Chắc giờ hân cũng tỉnh lại rồi đó.
- Ừm. Tạm biệt cậu.

Nó đứng dậy rồi đi. Chỉ còn lại Bảo ở đó. Cậu xiết chặt ly cam vắt trong tay. Một giọt nước mắt khẽ rơi trên khuôn mặt cậu. Tình yêu mười mấy năm của cậu cuối cùng vẫn chỉ kết thúc lại ở một từ bạn. Có lẽ mãi mãi cậu cũng chẳng thể thắng được hân trong chuyện tình cảm rồi. Cậu khẽ nói chỉ để mình cậu có thể nghe:

- Lệ Vũ, mình thua rồi. Thua suốt bao năm nay rồi.

....

* Chào các bạn! Mình là Mun, đây là trang blog của mình (Mun Luong Blog): munluong.blogspot.com. Trong trang blog của mình có đầy đủ các truyện ngắn, truyện dài và cả những truyện mà mình sưu tầm được nữa. Mời các bạn ghé đọc!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Của Những Con Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Câu Trả Lời (Phần 2)

Tại phòng bệnh

Hắn từ từ mở ra đôi mắt của mình. Mùi thuốc sát trùng nồng nặc khiến hắn cảm thấy khó chịu. Đưa mắt nhìn xung quanh căn phòng trắng toát nửa lạ nửa quen, đây chẳng phải là bệnh viện sao? Vậy là hắn vẫn chưa chết, hắn thậm chí nghĩ có lẽ mạng hắn thật sự lớn quá rồi. Hắn đưa mắt nhìn đến bên cạnh mình, là Uyên và Đức nhưng không thấy nó. Nó đâu rồi? Sao nó không ở đây?

- Long, mày tỉnh rồi. – Đức quan tâm nói.

- Lê Vũ đâu? – Hấn khó nhọc nói.

- Lê Vũ, nó, nó... - Đức đưa mắt nhìn Uyên, anh chẳng biết làm sao cả. Hấn đang bị thương vì nó, nếu nói với hấn rằng hấn vì nó mà hy sinh đến vậy thế mà nó lại chẳng quan tâm, lại chạy theo một tên con trai khác, đã thế tên con trai ấy lại là người thích nó đã lâu, là tình địch của hấn nữa chứ.

- Lê Vũ đâu? – Hấn tức giận quát lên. Vì tức giận mà hấn vô tình chạm vào vết thương, hấn đau đến trắng bệch cả mặt khiến Uyên và Đức bị một phen hú hồn.

- Nó...nó đi toilet/đi mua đồ ăn rồi. – Đức và Uyên cùng đồng thanh nhưng lại trái ý nhau.

- Tóm lại nó đâu rồi? – Hấn thở hắt hắt nói. Trên mặt hấn lấm tẩm những giọt mồ hôi, khuôn mặt vì tức giận cộng với đau đớn mà có phần gì đó đỏ lên.

- Nó đi mua đồ ăn/đi toilet rồi. – Đức và Uyên lại một lần nữa mắc sai lầm.

- Nó đi đâu hả? – Hấn quát lên lần nữa.

- Mày đừng tức giận nữa, tội tao nói thật. Nó đi...đi gặp Bảo rồi. – Đức nói.

Hấn thở hắt hắt, khuôn mặt ánh lên nét thất vọng lẫn đau đớn. Hấn gục mặt xuống, lẳng lặng nằm xuống giường, kéo chăn lên, nói với Uyên và Đức:

- Tao muốn nghỉ ngơi, hai người đi đi.

- Ừm. Vậy anh nghỉ ngơi đi.

Uyên nói rồi kéo tay Đức đi. Có lẽ hấn cần một sự yên tĩnh, cần một không gian để bình tĩnh lại, hấn cần phải chấp nhận thôi, chấp nhận mình đã thua. Ra đến cửa, Uyên và Đức nhìn vào căn phòng hấn đang nằm rồi lại quay lại nhìn nhau rồi lại khẽ nhún vai chịu thua, chuyện của tội nó thì để tội nó tự giải quyết vậy. Minh chẳng thể tham gia được rồi. Uyên và Đức quay lưng rời khỏi đó.

Trong căn phòng lạnh lẽo chỉ còn lại hấn. Hấn nằm đó, khẽ đưa tay gác lên trán mà suy tư. Cuối cùng, hấn vẫn thua. Hấn hy sinh cho nó nhiều như thế cơ mà. Thế mà nó lại chẳng bao giờ nhìn về phía hấn, chẳng bao giờ dành trái tim này cho hấn. Hấn thua, thua thật rồi. Một giọt nước mắt khẽ rơi xuống, hấn thua rồi.

....

Nó mở cửa căn phòng hấn. Nó bước vào, hấn đang ngủ, Uyên và Đức đã thông báo với nó là hấn đã tỉnh lại rồi. Nó nhìn hấn rồi khẽ khàng quay lại đóng cửa phòng bệnh lại. Nó đến đặt lên bàn hộp cháo gà mà hấn thích ăn nhất lên bàn. Lúc nó tạm biệt Bảo và định lên phòng thăm hấn thì nhận được điện thoại của Uyên, nhờ nói hấn tỉnh lại rồi và hiện tại rất khỏe. Nó mừng rỡ định chạy ngay lên phòng bệnh nhưng sức nhớ đến bây giờ cũng đã tối rồi, hấn chắc cũng đói rồi, cả ngày hôm nay có được ăn gì đâu. Nó nhớ hấn rất thích món cháo gà mà nó nấu, thế là liền nhanh chân chạy về nhà nấu ngay để đem cho hấn. Không biết hấn còn thích không nữa?

Nó ngồi ngắm hấn đang ngủ, lâu rồi nó mới được ngắm hấn như vậy. Có lẽ cũng từ lúc nó rời khỏi nhà hấn. Nó thầm nghĩ, hấn quả thật rất đẹp trai nha! Tính tình hấn cũng rất hiền lành, tốt bụng dễ chịu nữa, dù có nhiều lúc hấn quả thật rất hung dữ nhưng chỉ là một chút thôi. Nó ngồi ngắm hấn mà khẽ cười vui vẻ. A, da hấn đẹp quá, trắng và láng mịn quá kia. Nó mỉm cười khẽ đưa tay định chạm vào mặt hấn thì đột nhiên hấn mở mắt ra. Hấn nhìn nó lạnh lùng nói:

- Cô định làm gì?

Bàn tay nó khựng lại giữa không trung, giọng nói hấn sao lại lạnh lùng đến thế? Lạnh lùng như lần đầu tiên hấn gặp nó vậy, thật sự rất lạnh, rất xa cách, cứ như nó và hấn là hai người đứng vậy? Nó rút tay về, lấy lại vẻ mặt vui vẻ, mỉm cười nhìn hấn nói:

- Anh tỉnh lại rồi. Anh còn cảm thấy đau không?

- ... - Hấn im lặng nhìn nó không trả lời.

- Tội...tôi xin lỗi anh, chỉ vì tôi mà anh lại bị thương, thật sự xin lỗi anh. – Nó nói.

- ... – Hấn vẫn im lặng.

- A, vậy thế mọi chuyện qua rồi. – Nó nói.

- Xong rồi chứ? Nếu xong rồi thì mời cô về cho, tôi muốn nghỉ ngơi. – Hấn lạnh lùng nói.

- Tôi...tôi... - Nó quay qua thấy hộp cháo gà trên bàn – Bây giờ cũng tối rồi, chắc anh cũng đói bụng rồi, hay là ăn cháo gà nha! Là món cháo gà mà anh thích nhất đó, tôi đã tự tay nấu cho anh đấy. – Nó ngồi xuống lấy ra một cái chén vừa múc cháo cho hấn vừa nói.

- Tôi không ăn.

- Anh ăn đi, sáng giờ anh cũng có cái gì bỏ vào bụng đâu chứ? – Nó đưa chén cháo đến trước mặt hắn.

- Tôi không ăn. – Hắn lặp lại câu nói vừa rồi.

- Ăn đi, ăn đi mà. Cháo vẫn còn nóng mà. – Nó vẫn đưa chén cháo đến trước mặt hắn.

- Tôi đã nói là không ăn rồi cơ mà. Cô đi, đi ra ngoài ngay cho tôi. Tôi không muốn gặp cô. Chẳng phải cô cũng rất bận sao? Sao không đi lo cho nốt công việc gặp bạn trai của cô đi, đến đây gặp tôi làm gì hả? – Hắn tức giận quát lên gạt phắt chén cháo nóng đang đưa ra trước mặt.

Tiếng quát của hắn vừa dứt cũng là lúc một tiếng xoảng vang lên. Chén cháo nóng rơi xuống đất, vỡ tan tành. Còn nó thì nhăn mặt lại vì chén cháo nóng đổ lên tay. Hắn hốt hoảng nói:

- Lệ Vũ, cô không sao chứ?

- Tôi không sao. - Giọng nó lạnh như băng nói.

Nói không sao thì chỉ là nó nói vậy thôi chứ tay nó đang đau lắm, rất nữa, cả bàn tay phồng rộp đỏ lên hết cơ mà nhưng nó đang rất giận, hắn làm gì mà lại nổi cáu lên với nó như thế chứ? Nó rõ là đang quan tâm hắn cả mà. Lại còn nói đi gặp bạn trai nữa chứ, nó có bạn trai từ lúc nào vậy, chẳng phải chỉ có hắn và Bảo tỏ tình với nó thôi sao? Nó từ chối Bảo rồi, còn hắn, thế mà hắn lại còn đuổi nó, cáu với nó nữa chứ. Nó giận, giận rồi.

Nó khom người xuống nhặt những mảnh chén vụn bỏ vào sọt rác rồi nhanh chóng quay lưng bước vào nhà vệ sinh rửa đi phần vết thương. Sau khi đã xử lý xong vết thương, nó quay ra dọn dẹp hộp cháo rồi cầm lấy quay lưng định bước ra cửa. Nó không nói với hắn bất kì một câu nào, nó giận rồi. Nó định bước ra cửa thì một bàn tay nắm lấy tay nó kéo lại:

- Lệ Vũ, tay cô không sao chứ?

- Mặc kệ tôi. Tôi có sao hay không cũng không liên quan tới anh. – Nó lạnh lùng nói.

- Tôi xin lỗi, tôi thật sự xin lỗi. Chỉ là tôi quá tức giận mà thôi. – Hắn nói.

Nó tức giận quay phắt lại nhìn hắn, nói:

- Chỉ vì quá tức giận? Anh tức giận cái gì chứ? Tôi có làm gì có lỗi với anh đâu chứ? Tôi biết là anh cả ngày hôm nay chưa ăn gì nên quay về nhà nấu cho anh món cháo gà mà anh yêu thích nhất. Tôi biết là anh vì tôi mà bị thương nên cảm thấy rất có lỗi, rất lo sợ, tôi sợ là anh sẽ có chuyện gì, tôi sợ sẽ không có ai như anh quan tâm đến tôi một cách kì lạ như vậy, tôi sợ sẽ không còn ai bầu bạn cho tôi cười mỗi khi tôi buồn và sẽ không còn ai để tôi thích nữa. Tôi sợ, thật sự sợ. Thế mà anh lại còn nổi cáu với tôi? Tôi làm gì anh hả?

Nó nói xong cũng là lúc những giọt nước mắt rơi xuống. Hắn thấy nó rơi nước mắt mà lòng cảm thấy đau, hắn làm nó đau rồi. Có lẽ hắn sai rồi, trong cuộc đua giữa hắn và Bảo, hắn là người thắng cuộc, thắng hoàn toàn. Vậy mà hắn lại cứ ngỡ là mình thua, lại làm đau nó. Hắn thật sự ngốc quá rồi, quá ngốc.

Hắn ngồi dậy, cầm lấy tay nó kéo lại cho gần mình. Cầm hộp cháo gà để lên bàn. Kéo nó ngồi lên giường bên cạnh hắn, cầm lấy bàn tay đang gạt nước mắt của nó ra. Định đưa tay lau nước mắt cho nó thì nó gạt phắt tay hắn ra:

- Không cần.

- Tôi xin lỗi, tôi hiểu lầm cô. Tôi xin lỗi. – Hắn cầm lấy tay nó.

- Hừ. Tôi không cần, bây giờ tôi đi tìm bạn trai. Tôi không thích anh nữa, tôi đi kiếm người khác. – Nó nói.

- Tôi xin lỗi mà, tha lỗi cho tôi nha! Tôi hiểu lầm cô, cô cho tôi rút hết lại những lời vừa nói ha! Bây giờ, đưa tay tôi coi coi có sao không? – Hắn cầm lấy tay nó quan tâm nói.

- Hừ. Giờ mới quan tâm tôi làm gì?

- Cô là bạn gái tôi, quan tâm cô là chuyện bình thường. – Hắn nói.

- Tôi là bạn gái của anh từ bao giờ? – Nó quay lại hỏi.

- Từ bây giờ. – Hắn cười nhăn nhó nói.

- Tôi không thèm. – Nó nói.

- Không thèm cũng phải thèm. Tôi thích cô, cô cũng thích tôi, thế thì hai chúng ta quá hợp ý rồi. Là bạn trai bạn gái của nhau là quá OK.

- Hừ.

Nó chỉ hừ nhẹ một cái rồi cũng ngoan ngoãn đưa tay cho hắn coi. Hắn cầm lấy tay nó thì phù phù rồi hỏi:

- Còn đau không?

- Không đau.

- Còn nói không đau, cô quả là cứng miệng, đã sưng phồng lên như vậy rồi mà còn nói không đau. Ở trong tủ có một chai thuốc đó, lấy ra đi. Tôi bôi cho cô. – Hắn quan tâm nói.

- Ừm – Nó tìm trong cái tủ của phòng bệnh ra một chai thuốc đưa cho hắn để hắn bôi lên.

Sau khi bôi thuốc xong cho nó, hắn nhìn đến bên bàn. Quay qua nhìn nó, nói:

- Tôi muốn ăn cháo.

- Ừm, để tôi lấy cho anh. – Nó mở nắp hộp ra rồi cầm cả nguyên cái hộp đưa đến trước mặt hắn. – Ăn đi.

- Ăn không hết. Cô múc ra chén đi. – Hắn nói.

- Không còn chén để múc, bị anh đập bể rồi. – Nó nói.

- Thế cô đút tôi ăn đi. – Hắn cười cười nói.

- Không có tay à? – Nó hỏi.

- Tôi là người bệnh cơ mà.

- Bị thương ở ngực chứ không phải ở tay.

- Nhưng vẫn bị giảm chức năng ở tay. Suy ra cô đút cho tôi ăn đi.

- Anh giỏi lắm. – Nó nói rồi cũng cầm muỗng đút cho hắn ăn.

Ngoài trời, những hạt mưa lại bắt đầu rơi. Có lẽ là do ông trời đang mừng rỡ cho đôi trai gái đang hạnh phúc bên trong. Rồi một cuộc sống mới sẽ bắt đầu với họ...

....

* Chào các bạn! Minh là Mun, đây là trang blog của mình: munluong.blogspot.com (Mun Luong Blog). Trong trang blog của mình có đầy đủ các truyện ngắn, truyện dài của mình và cả những truyện mà mình sưu tầm được nữa. Mời các bạn ghé đọc!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Của Những Con Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Đôi Cách Xung Hô

Thấm thoát đã một tuần trôi qua, hắn nằm viện cũng đã cảm thấy chán quá rồi. Hằng ngày, chẳng có việc gì làm, chỉ có mấy quyển tạp chí đã quá cũ cộng với chiếc TV chẳng có được mấy kênh khiến hắn phát ngán. Đã vậy, suốt ngày lại còn phải nghe mấy cô y tá với bác sĩ lái nhai mãi bên tai khiến hắn nhức cả đầu. Hắn chỉ mong mau mau được về nhà, thế mà chẳng ai cho hắn về, nào nói là phải ở lại kiểm tra, tịnh dưỡng, toàn là gạt người. Hắn âm ỉ ngồi trên giường, cảm quyển tạp chí tức giận ném đi.

Cùng lúc đó, cánh cửa phòng bệnh mở ra. Nó, Uyên và Đức bước vào. Đức nhìn hắn đang tức giận ngồi trên giường, cười khà khà nói:

- Bạn hiền của tôi ơi, sao bạn tức giận thế hả?

- Tao đang chán vô cùng. Chừng nào tao được xuất viện thế? – Hắn hỏi.

- Chiều... – Đức cà rồn nói.

- Chiều nay hả? – Mắt hắn sáng lên.

- Đúng vậy, là chiều nhưng không phải chiều nay mà là chiều mai. – Đức cười nói.
 - Mà...đám giỗ với ông à. – Hấn tức giận nói.
 - Sao lại không? Ông này đạo này cùi bắp quá rồi. – Đức cười khà khà nói.
 - Mà... - Hấn tức ọc máu nói.
 - Thôi, hai người đừng giỡn nữa. – Nó cắt ngang cuộc đùa giỡn của hấn và Đức. Nó cầm một chén cháo đến trước mặt hấn – Anh ăn đi.
 - Cảm ơn. – Hấn cầm lấy chén cháo trong tay nó rồi nhìn nó bằng một ánh mắt tràn đầy yêu thương khiến hai người kẻ bên có cảm giác kì lạ. Hình như có chuyện gì đó không đúng thì phải. Uyên hết nhìn nó rồi lại nhìn hấn, nói:
 - Hai người có chuyện gì mờ ám phải không?
 - Mờ ám...mờ ám gì đâu chứ? – Nó giật mình.
 - Còn nói không, rõ ràng quá rồi còn gì? Hai người bắt đầu từ lúc nào thế hả? – Uyên nói.
 - Ờ, thì... - Nó không biết nói làm sao.
 - Lâu rồi. Tụi bây nhiều chuyện quá. – Hấn liếc xéo Uyên và Đức khiến cả hai người lạnh cả sống lưng.
 - Xỉa, giấu diếm bạn bè. Tội vô cùng nặng. Phải phạt thôi. – Đức đưa tay vuốt vuốt cằm làm ra vẻ suy tư.
 - Bây giờ mày muốn tự nhảy xuống hay là để tao thả mày xuống. – Hấn cầm chén cháo điềm tỉnh ăn nói với Đức.
- Đức nuốt nước miếng cái ực, ở đây là tầng 10, nếu nhảy xuống thì chắc cũng chẳng còn mạng đâu. Anh vẫn còn yêu đời, yêu Uyên lắm, chưa muốn chết sớm vậy đâu. Anh cười khà khà nói với hấn:
- Thôi, tao không giỡn nữa. Tao xin lỗi, tha cho tao đi.
 - Tạm tha.
- Cả căn phòng bật cười trước sự trẻ con của hấn và Đức. Uyên và Đức ở chơi chút rồi cũng về, trả lại không gian cho hấn và nó. Hấn đưa chén cháo đã ăn không còn một giọt cho nó, nói:
- Vũ, chúng ta quen nhau cũng được một tuần rồi mà đúng không?
 - Đúng. – Nó vừa đẹp chén cháo vừa lười biếng nói với hấn. Nó thừa biết hấn đang định muốn nói gì rồi, cả tuần cứ lải nhải suốt mà không cảm thấy chán.
 - Vậy thì chúng ta đổi cách xưng hô đi. Xưng tôi – anh, tôi – cô xa cách quá. Chúng ta đổi thành anh – em đi. – Hấn nói.
 - Không. – Nó từ chối phũ phàng.
 - Sao vậy?
 - Không thích, nghe ngượng miệng lắm.
 - Ngượng miệng cái gì? Uyên và Đức cũng vậy đấy thôi, có sao đâu.
 - Đó là chuyện của Uyên và Đức nhưng tôi thì không quen.
 - Có sao đâu, chúng ta thử một lần thôi. Sẽ không còn cảm thấy ngượng nữa đâu.
 - Không, tôi nói không là không.
 - Bực bội, giận.
- Hấn nói rồi kéo chăn nằm xuống quay lưng lại với mặt nó, tỏ ý là giận. Hấn nằm im, hấn biết thế nào một hồi nó cũng sẽ năn nỉ hấn mà thôi. Nhưng sao đợi mãi mà chẳng nghe nó nói gì thế này, hấn quay lại nhìn, phát hiện nó đang chăm chú vào một quyển truyện tranh mà chẳng để ý đến hấn. Hấn tức giận ngồi dậy nhìn nó:
- Chẳng quan tâm thật vậy luôn đó hả? Anh giận thật đó.
 - Tùy anh. – Nó nhún vai tỏ ra không quan tâm nói.

- Em...em quá đáng lắm – Hấn ôm một bụng lửa giận nằm xuống kéo chăn lại.

Nó nhìn hấn tức giận mà đột nhiên mỉm cười. Ôm bụng cố nén để không bật cười ra tiếng. Hấn lại giờ trò trẻ con nữa rồi. Lớn rồi mà cứ y như là con nít vậy khiến nó đành lắc đầu bó tay, nó chịu thua rồi. Nó nói:

- Được rồi. Anh – em thì anh – em.

Hấn quay phắt người lại, nhìn nó ánh mắt mừng rỡ:

- Thiệt hả?

- Thiệt. – Nó nói.

- Em không gạt anh chứ?

- Em không gạt anh.

Hấn mừng rỡ cười toe toét như con nít khiến nó lắc đầu bó tay, sau này lại phải khổ dài dài với cái tính trẻ con này của hấn rồi...

....

* Chào các bạn! Mình là Mun, đây là trang blog của mình: munluong.blogspot.com (Mun Luong Blog). Trong trang blog của mình có đầy đủ các truyện ngắn, truyện dài của mình và cả những truyện mà mình sưu tầm được nữa. Mời các bạn ghé đọc!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Của Những Con Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Xuất Viện

Hấn và Đức đang loay hoay dọn đồ đạc để được xuất viện. Hấn vui mừng khôn xiết, cuối cùng hấn cũng đã được thoát ra khỏi cái nơi đầy những sự buồn chán này rồi. Hấn phải về nhà cúng cho ông Địa mới được, cảm ơn ông Địa phù hộ cho hấn thoát khỏi nơi đây.

Nó và Uyên đi làm thủ tục xuất viện cho hấn. Trên đường về, khuôn mặt Uyên có vẻ dăm chiêu suy nghĩ khiến nó cảm thấy lạ. Con bạn của nó bao giờ đã tập trung đến vậy? Nó quay qua hỏi Uyên:

- Mày đang nghĩ gì vậy?

- Tao đang nghĩ là lúc trước mày và hấn ở chung nhà, vì chuyện của Lan Khánh mà mày rời khỏi đó. Thế chẳng phải bây giờ mày nên quay lại rồi sao? – Uyên nói.

- Hấn không có hỏi nên tao cũng chẳng tới. Cái đó lúc trước cũng là do hấn quyết định nên bây giờ cứ để hấn tính. – Nó nhún vai tỏ vẻ không biết nói.

- Mày không dự định quay lại sao? – Uyên hỏi.

- Tùy hấn thôi. – Nó cười nói.

Uyên vẫn định nói gì đó với nó thì phát hiện mình đã quay lại phòng rồi nên cũng đành nhắm mắt cho qua. Chuyện của tụi nó thì cứ để tụi nó tự giải quyết đi. Uyên có làm gì cũng chẳng được. Đã vậy đây còn là chuyện sống chung nữa nên chẳng thể được.

Nó bước vào phòng, nhìn hấn và Đức đang loay hoay dọn đồ. Nó hỏi:

- Hai người xong chưa?

- Xong rồi. – Hấn nói.

- Ừm, vậy chúng ta về nhà thôi.

Cả bốn người cùng nhau rời khỏi bệnh viện. Vừa bước ra khỏi bệnh viện, hấn đã thấy ngay hết tất cả đồ đạc cho Đức và Uyên. Còn mình thì nhanh chóng kéo nó rời khỏi ngay chỗ đó, trước khi Uyên và Đức nổi trận xung thiên lên.

....

Đức vừa ngồi trên xe vừa lăm bằm chửi hấn. Hấn nở lòng nào mà quăng hết tất cả đồ đạc bắt anh dọn về hấn. Hôm nay, anh đang dự định mời Uyên đi chơi, vậy mà lại bị hấn phá hủy hết, tức thật mà. Anh đang lăm bằm đột nhiên nhớ ra một chuyện liên quay qua hỏi Uyên:

- Uyên, sao em với Vũ đi lâu quá vậy?
- Em vừa đi vừa hỏi nó có dự định chuyển về nhà hấn ở như trước không. – Uyên nói.
- Rồi nó nói sao? – Đức hỏi.
- Tùy hấn. – Uyên hỏi.
- Bó tay. – Đức nhún vai nói. – À, mà em có muốn biết dạo này Lan Khánh ra sao không?
- Sao? Em cũng đang tò mò đây. – Uyên hào hứng hỏi anh.
- Để anh kể cho nghe. – Đức nói...

....

Hấn kéo nó đến bãi đỗ xe, nơi đã thấy bác quản gia đứng đấy từ bao giờ bên một chiếc đen thể thao bóng loáng. Hấn kéo nó đến trước mặt bác quản gia rồi ngó quanh chiếc xe đen một lượt.

- Đây là chiếc xe mà cậu chủ yêu cầu ạ. – Bác quản gia cung kính nói.
- Được, rất tốt. – Hấn cầm lấy chiếc chìa khóa xe trong tay quản gia rồi quay qua kéo nó lên xe. Trước khi đi hấn để lại cho bác quản gia một câu nói – Bác có thể về rồi. Nhớ đừng báo cáo với bố mẹ tôi đây.
- Hấn tra chìa khóa vào ổ, xoay tay lái đưa chiếc xe tạo một vòng tròn đẹp mắt rồi chạy mất hút rồi đi. Trên đường, hấn vừa lái xe vừa cười tít té. Nó nhẵn mặt nhìn chiếc xe rồi lại nhìn hấn:
- Anh đủ tuổi lái xe à?
- Không. – Hấn tươi cười nói với nó.
- Vậy tại sao anh lại lái chiếc xe này, vi phạm Luật giao thông đấy. Anh không sợ bị cảnh sát phạt sao? – Nó cần nắn.
- Ai mà dám phạt anh chứ? – Hấn cười cười nói.
- Biết là vậy nhưng cũng đừng nên chạy chứ? Lỡ gặp ai không biết anh thì cho mà chết chắc. – Nó tiếp tục cần nắn.
- Thôi, được rồi. Lần sau anh sẽ không lái nữa, được chưa? – Hấn tề môi nói với nó.
- Vậy mới được chứ. Ủa, mà anh đưa em đi đâu thế? – Nó hỏi.
- Đi gặp bạn cũ...

....

Hấn chở nó đến một bệnh viện tâm thần trong thành phố. Nó khá ngạc nhiên, hấn đưa nó đến đây để làm gì chứ? Nó có người bạn nào trong đây đâu? Nó khó hiểu nhìn lên bảng hiệu của bệnh viện, chắc chắn là không qua mắt rồi. Nhìn về mặt khó hiểu của nó, hấn bật cười nói:

- Vào trong đi rồi sẽ biết.

Hấn đi trước, nó cũng lèo đèo đi theo. Hấn đưa nó đến một khu vực khá sang trọng của bệnh viện. Nó nghĩ chắc đây là dành cho những người giàu. Haizz, có tiền có khác, đến mức bị bệnh tâm thần rồi mà vẫn còn như thế này nữa chứ. Hấn và nó bước vào thang máy, hấn nhấn vào tầng cao nhất. Thanh máy nhanh chóng đưa nó và hấn đến tầng cao nhất. Đây là một tầng hoàn toàn khác với những tầng còn lại, ở đây chỉ có một phòng duy nhất, còn tất cả những gì còn lại thì được trồng hoàn toàn là cây và hoa. Mái nhà thì được làm bằng thủy tinh trong suốt, ánh nắng chiếu vào trong thật đẹp. Nó thầm nghĩ ở đây chắc buổi tối sẽ ngắm sao rất đẹp đây.

Nó ngắm quanh tầng ấy, hoa cỏ quả thật rất đẹp và lọt vào tầm mắt của nó một người con gái đang ngồi cạnh một chậu hoa mà không hay biết có người đang đứng sau lưng mình. Cô ta đang dùng tay chọc chọc phá phá những chiếc lá, những bông hoa trên chậu cây đó. Thi thoảng, cô ta còn giơ tay bứt một cọng cỏ dưới đất. Người con gái đó đẹp vô cùng, làn da cô trắng mịn vô cùng, quả đúng là mỹ nhân mà nhưng sao nhìn cô gái ấy quen quá nhỉ? Nó tròn tròn mắt nhìn, Lan Khánh, đây chẳng phải là Lan Khánh sao? Tại sao cô ta lại ở đây? Tại sao cô ta lại thành ra như vậy? Hàng ngày câu hỏi cứ thế hiện lên trong đầu nó. Hấn khẽ khom người nói nhỏ vào tai nó:

- Bất ngờ lắm đúng không?

- Tại sao, tại sao Lan Khánh lại ở đây? Tại sao cô ta lại thành ra như thế? – Nó quay qua hỏi hấn một cách gấp gáp.

- Em bình tĩnh lại đã. Hôm mà anh đỡ cho em nhát dao, cô ta hoảng loạn chạy ra ngoài và mất tích. Anh cũng không biết tại sao nhưng khi Đức và gia đình cô ta tìm được cô ta thì cô ta đã bị như thế này rồi. – Hấn nói.

Nó nhìn Lan Khánh. Khẽ thấy thương cho Lan Khánh, chắc cô ta vì sốc mà trở nên như vậy. Cũng tại vì cô ta quá yêu mà thôi, cô ta yêu hấn đến mức đây cơ mà. Bây giờ Lan Khánh như vậy cũng tốt, cô ấy sẽ luôn mỉm cười, sẽ không bao giờ thấy đau khổ nữa. Cứ để cô ấy sống như một đứa trẻ như thế nhiều khi lại là tốt cho cô ấy. Nước mắt nó khề rơi, ngoài trời cũng bắt giác rơi xuống những hạt mưa. Cả ba người đồng loạt nhìn lên, đây là ông trời cũng tiếc thương cho Lan Khánh ư?

....

* Chào các bạn! Minh là Mun, đây là trang blog của mình: munluong.blogspot.com (Mun Luong Blog). Trong trang blog của mình có đầy đủ các truyện ngắn, truyện dài và cả những truyện mà mình sưu tầm được nữa. Mời các bạn ghé đọc!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Của Những Con Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Vườn Hoa Dại

Hấn đưa nó rời khỏi bệnh viện. Lúc này, trời cũng đã chợp tối rồi, hấn lái xe chạy quanh thành phố một vòng. Nó đã ngủ quên trên xe từ lúc nào, trên khoe mắt nó vẫn còn đọng lại một giọt nước mắt. Hấn khẽ lắc đầu, nó quá lương thiện rồi, Lan Khánh làm ra những chuyện như vậy với nó mà nó vẫn có thể khóc khi thấy cô ta như vậy. Haizz, hấn nên nói là nó quá lương thiện hay nhu nhược đây. Hấn đảo tay lái đưa nó đến một vùng ngoại ô của thành phố.

Hấn khẽ mỉm cười nhìn nó vẫn còn đang ngủ say sưa, không nỡ đánh thức nó dậy nhưng cũng phải làm thôi, không lẽ để nó ngủ như thế này hoài, thế thì kế hoạch của hấn sẽ tan tành mất. Hấn khẽ khàng lay vai nó:

- Vũ, dậy đi. Dậy đi em.

Nó xoay người quơ thẳng một nắm đấm vào mặt hấn. Nó lằm bằm:

- Để ngủ chút đi mà.

Hấn bị nó đấm một phát có chút bất ngờ nên không né kịp, thế là lãnh trọn cái đấm vào mặt. Hấn một tay ôm mặt, một tay lay nó dậy:

- Dậy, dậy. Em dậy ngay cho anh.

- Đã nói là để cho người ta ngủ chút đi mà. – Nó lại quơ tay loạn xạ khắp nơi. Rất may là lần này hấn có chuẩn bị trước nên không bị ăn đòn như trước nữa.

- Không, dậy ngay cho anh. – Hấn kéo nó dậy.

Nó vùng vằng nhưng vẫn từ từ mở ra đôi mắt của mình. Nó dịu dịu mắt, khẽ vờn vai một cái. Ngủ ngon quá mà. Hấn ôm một bên mặt ngồi dậy nhìn nó, nó quay gương mặt ngây thơ vô tội qua nhìn hấn. Thoáng ngạc nhiên khi một bên má của hấn đỏ gần lên, đang có hiện tượng sưng lên nữa chứ. Nó chớp chớp mắt để kiểm tra xem có thật là mặt hấn đang bị thương không, nó thầm nghĩ không biết ai mà lại có khả năng làm hấn ra nông nổi này thế này. Nó hỏi:

- Anh bị làm sao thế? Ai mà làm anh ra nông nổi này thế?

- Em nghĩ coi là ai? – Hấn trừng trừng mắt nhìn nó.

- Làm sao em biết được? Em đang hỏi anh mà, em đang thắc mắc ai lại có tài năng đến thế đấy. – Nó ngây thơ nói.

- Em thực sự muốn biết đúng không? – Hấn hỏi.

- Đúng, anh nói đi. Em sẽ đi xử hấn giúp anh. – Nó xoắn tay áo lên nói.

- Người đó là em đấy. Chính em đánh anh ra nông nổi này đấy. Rồi mời em đi “xử” giúp anh đi. – Hấn nói.

- Em? Em đánh anh lúc nào chứ? – Nó ngạc nhiên hỏi.

- Lúc này, anh đang kêu em dậy thì em đâm cho anh một cái luôn. – Hấn nói.

- Em quên nói cho anh biết là em có cái tật xấu là lúc em đang ngủ, ai mà làm phiền thì em sẽ quơ quạng lung tung. Em xin lỗi. – Nó ỉu xù nói.

- Em Được, không nói nữa. Coi như là lần đầu, anh tha lỗi cho em nhưng không có lần sau đâu đó, có lần sau là biết tay anh nghe chưa? – Hấn gằn giọng nói.

- Em biết rồi. – Nó tè môi nói. - Ủa, mà đây là đâu thế?

- Quên mất, nhanh lên. Đi theo anh. – Hấn bước xuống xe, đi vòng qua mở cửa cho nó rồi kéo nó đi. – Ngoan, nhắm mắt lại. Khi nào anh kêu thì mở mắt ra.

- Anh muốn làm gì vậy? – Nó hỏi.

- Chút sẽ biết.

Hấn lấy tay bịt mắt nó lại rồi dẫn nó đi về phía trước. Được một quãng thì hấn buông tay ra nhưng vẫn không quên dặn nó không được mở mắt ra. Hấn bước về phía trước, đứng trước mặt nó. Khẽ vỗ tay một cái, một loạt ánh sáng hiện lên, hấn mỉm cười nhìn nó:

- Em có thể mở mắt ra được rồi.

Nó mở mắt ra và hiện ra trước mặt nó là một vườn hoa đại xinh đẹp. Nó đưa tay che miệng vì bất ngờ. Cả một khu vườn toàn là những loài hoa đại cùng với những ngọn đèn được hấn khéo léo bố trí làm sáng lên cả một khu vườn và tạo lên thêm cả sự lãng mạn. Nó định mở miệng nói thì hấn đưa tay lên miệng ra hiệu cho nó im lặng rồi lấy từ sau lưng ra một cái bảng:

- EM KHÔNG CẦN NÓI, CHỈ CẦN GẬT ĐẦU HOẶC LẮC ĐẦU THÔI!

Nó gật đầu nhìn hấn. Hấn lại lấy ra một cái bảng khác:

- EM CÓ BIẾT HÔM NAY LÀ NGÀY GÌ KHÔNG?

Nó lắc đầu. Hấn lại lấy ra một cái bảng nữa:

- HÔM NAY LÀ SINH NHẬT ANH.

Nó ngạc nhiên nhìn hấn, định mở miệng nó thì hấn lại ra hiệu cho nó im lặng. Hấn lấy ra một cái bảng nữa:

- ANH MUỐN EM TẶNG QUÀ CHO ANH.

- ANH MUỐN EM HỨA VỚI ANH LÀ...

- SẼ MÃI MÃI Ở BÊN ANH...

- YÊU ANH VÀ...

- SẴN SÀNG LÀM CON DÂU CỦA BA MẸ ANH VÀ LÀM MẸ CỦA CÁC CON ANH!!!

Hấn cầm chiếc bảng bước đến trước mặt nó, lên tiếng hỏi nó đang trong trình trạng chôn chân tại chỗ như trời trồng:

- Em đồng ý chứ?

- Em không đồng ý. – Nó nói dứt khoát.

- Tại sao em không đồng ý? – Hấn ngạc nhiên hỏi.

- Rõ ràng là anh đòi hỏi quá đáng, em và anh mới chính thức ở bên nhau chưa được một tháng mà anh đã tính tới chuyện tương lai. Có phải là quá xa vời không?

- Anh chỉ muốn đánh dấu chủ quyền trước thôi. Biết đâu được sau này em lại lật lọng không yêu anh nữa thì anh chẳng phải sẽ bị thiệt sao? Thế thì anh phải biết tính toán một chút chứ.

- Em không cần biết, em không đồng ý.

- Em...

- Chuyện đó tính sau, bây giờ em đói rồi, em muốn ăn. – Nó nói.

- Em. Anh không cho em ăn. Em trả lời anh trước đã.

- Em không cần biết, em muốn ăn, em đói rồi. Nếu anh mà không cho em ăn thì em sẽ không suy nghĩ lại đâu, anh sẽ không có cơ hội em đồng ý đâu.

Nó khoanh tay quay mặt đi nơi khác. Hấn bắt lực buông tấm bảng xuống bàn, nói:

- Được, ăn.

Nó cười hí hửng ngồi vào bàn ăn chung với hấn. Không phải là nó không đồng ý với hấn mà nó thấy còn quá sớm để nghĩ đến chuyện đó. Nó còn yêu độc thân lắm, với lại nó và hấn cũng chỉ mới 17 tuổi thôi mà. Lo chi sớm. Nó còn rất nhiều chuyện chưa làm, nó chưa muốn bị gia đình trói buộc đâu. Nó là người yêu tự do cơ mà.

Hấn hậm hực ngồi ăn, hấn nhất định phải có cách làm cho nó đồng ý. À, chẳng phải ba mẹ nó rất thích hấn sao? Hấn sẽ nhờ sự trợ giúp của nhạc phụ nhạc mẫu đại nhân vậy. Thật ra hấn chỉ muốn cầu hôn nó trước thôi, để cho mọi người biết nó là vị hôn thê của hấn để không ai dám đụng đến nó còn việc đám cưới sớm hay muộn thì tùy vào nó quyết định. Tất cả cũng chỉ vì hấn yêu nó quá thôi, vậy mà nó chẳng hiểu gì cả.

....

* Chào các bạn! Mình là Mun, đây là trang blog của mình: munluong.blogspot.com (Mun Luong Blog). Trong trang blog của mình có đầy đủ các truyện ngắn, truyện dài và cả những truyện mà mình sưu tầm được nữa. Mời các bạn ghé đọc!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Của Những Con Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Con Thật Sự Yêu Vũ A!

Sau khi dùng xong bữa tối thì hấn đưa nó về nhà. Vừa bước xuống xe, nó chào tạm biệt hấn rồi chuẩn bị bước vào nhà thì hấn đã nhanh chân lách qua người nó bước thẳng vào nhà. Nó thoáng ngạc nhiên nhưng cũng nhanh chóng hiểu ra vấn đề của sự việc, nó đuổi theo hấn kêu í ới:

- Long, anh làm gì vậy?

- Anh vào chào hỏi ba mẹ em. – Hấn thân nhiên đáp nhưng chân vẫn không dừng lại, thậm chí còn có xu hướng bước nhanh hơn.

- Anh chào hỏi họ làm gì? – Nó vừa bước theo hấn vừa nói.

- Một lát em sẽ biết. – Hấn quay qua hôn gió nó một cái rồi nhanh chóng bước vào cửa nhà.

Hấn bước lên thềm nhà nó đã thấy ba mẹ nó ngồi ở sofa. Ba nó đang đọc báo còn mẹ nó đang xem tivi. Nó nhào đến ôm lấy cổ ba mẹ, nói:

- Ba mẹ, con về rồi.

- Con gái của mẹ, con đi đâu cả ngày vậy hả? – Mẹ nó hỏi.

- Dạ con đi... - Nó chưa biết trả lời làm sao thì hấn đã nhanh nhẹn chào hỏi ba mẹ nó:

- Con chào hai bác.

Ba mẹ nó dời ánh mắt về phía cửa ra vào. Cả hai người đều thoáng ngạc nhiên nhưng vẫn nhanh chóng lấy lại nét bình tĩnh hằng ngày. Ba nó nhìn nó, nói:

- Con vào phòng chuẩn bị nước mời cậu ấy đi.

- Dạ. – Nó nhìn hấn rồi cũng nhanh chóng rời đi.

- Mời cậu ngồi. – Ba nó nói.

Hấn bước vào, ngồi yên vị ngay ngắn trước mặt ba mẹ nó. Ba mẹ nó lấy lại sự lạnh lùng khi đứng trên thương trường nhìn hấn chứ không còn là sự quý mến như lần đầu cả ba gặp nhau. Hấn có sự ngạc nhiên, chẳng phải ba mẹ nó rất yêu quý hấn sao? Sao lại có thái độ như kẻ thù thế kia chứ? Hấn quả thật không hiểu tại sao?

Hấn lấy lại vẻ bình tĩnh, lễ phép lên tiếng:

- Con chào hai bác, hai bác vẫn khỏe chứ ạ?
- Chúng tôi vẫn khỏe. Xin hỏi hôm nay cậu đến đây có chuyện gì? – Ba nó lên tiếng.
- Dạ, con muốn xin phép cho con và Vũ được yêu nhau. Con và Vũ thật sự yêu nhau, xin hai bác có thể chấp nhận cho tụi con. – Hấn nói.
- Yêu cậu hay là tiếp tục chịu khổ? – Lần này là mẹ nó nói.
- Dạ? – Hấn ngạc nhiên trước câu hỏi của mẹ nó.
- Cậu tưởng chúng tôi trong thời gian qua không biết gì sao? Chỉ là chúng tôi không nói thôi. – Mẹ nó nói.
- Dạ, hai bác có thể nghe con giải thích không ạ? – Hấn nói.
- Cậu có gì để giải thích cho chúng tôi? Mọi chuyện cũng đã rõ, cậu hại con tôi đau khổ, thậm chí là còn suýt mất mạng. Dù cậu đã cứu nó nhưng những nỗi đau cậu gây ra cho nó, cậu có thể đền bù sao? – Mẹ nó nói.
- Dạ, thưa bác. Những chuyện xảy ra lúc đó chỉ là hiểu lầm. – Hấn nói.
- Cậu không cần giải thích gì cả, tôi biết chuyện cậu và cô Lan Khánh. Cũng vì cậu mà một cô tiểu thư có thể biến thành bộ dạng như hiện tại thì đũa con gái của chúng tôi cậu có thể làm nó trở thành như thế nào? – Mẹ nó tiếp tục.
- Thưa bác, mọi chuyện không phải như bác nghĩ đâu. Tất cả là do Lan Khánh quá si tình thôi ạ, con thật sự không yêu cô ta. Người con yêu là Vũ ạ. – Hấn nói.
- Làm sao tôi biết được cậu có phải lúc yêu những người con gái khác cậu cũng nói như vậy? – Mẹ nó nói.
- Thưa bác, con thật sự yêu Vũ ạ! Lần đó, những việc của con và Lan Khánh chỉ là muốn để cho Vũ nhận ra được tình cảm của mình thôi nhưng con thật sự không ngờ là mọi chuyện lại xảy ra đến mức độ đó. Tất cả mọi chuyện đều là do Lan Khánh tự làm ạ. – Hấn cố gắng giải thích.
- Cậu không cần giải thích nữa, chúng tôi sẽ không đồng ý cho cậu và con gái tôi quen nhau đâu. Từ lần gặp đầu tiên, cậu đã lừa gạt chúng tôi rồi. Thế thì làm sao tôi biết được những lần sau đó là cậu nói thật hay chỉ là giả dối. – Người im lặng từ nãy đến giờ đột nhiên lên tiếng. Ba nó nói một cách dứt khoát.
- Ba mẹ, những gì mà anh ấy nói là thật đấy ạ. Mọi chuyện đều là tự một mình Lan Khánh làm ra ạ. – Nó không biết đã đứng từ đằng sau tự bao giờ. Nó đặt khay nước xuống bàn rồi nhanh chóng ngồi xuống kế bên hấn. – Ba mẹ, lần đó là do Lan Khánh quá yêu mà làm ra những chuyện không suy nghĩ như thế thôi ạ. Long không có lỗi gì đâu ạ. Anh ấy chỉ muốn làm con nhận thấy được tình cảm của mình mà thôi. Anh ấy thật sự yêu con và con cũng yêu anh ấy, xin ba mẹ đừng làm khó anh ấy nữa.
- Vũ, sao con có thể nói như vậy? Dù đã biết là Lan Khánh quá si tình nhưng nếu không phải cậu ta cho cô ta cơ hội thì làm sao cô ta có thể làm ra được những chuyện như thế? – Mẹ nó nhìn nó nói.
- Ba mẹ, đó chỉ là những chuyện ngoài ý muốn thôi ạ. Không ai biết được Lan Khánh sẽ làm ra những chuyện như vậy. – Nó nói.
- Thôi được rồi, mọi người không cần cãi nhau nữa. Vũ, con yêu cậu ấy đúng không? – Ba nó hỏi.
- Dạ vâng. – Nó hít một hơi nói.
- Vậy ý của con là muốn về công ty của cậu Long làm và dọn về nhà cậu ta ở tiếp. – Ba nó nói.
- Thưa ba mẹ, con không có ý dọn về nhà của Long ở tiếp. Con chỉ muốn ba mẹ đồng ý cho con và anh ấy được yêu nhau. – Nó nói.
- Được, ba đồng ý. Ba sẽ xem như những lỗi lầm của cậu ta lần trước được xóa bỏ nhưng nếu cậu ta dám làm con đau khổ một lần nữa thì đến lúc đó đừng trách tại sao ba lại không nói trước. – Ba nó nói.
- Ông à... - Mẹ nó lên tiếng phản đối.
- Bà đừng ngăn cản tụi nó nữa. – Ba nó nói.
- Dạ, con cảm ơn ba. – Nó mừng rỡ.
- Ừm, thôi cũng khuya rồi. Ba mẹ đi nghỉ trước đây. – Ba nó nói.
- Dạ, ba mẹ ngủ ngon ạ. – Nó nói.
- Ừm, con cũng vậy.

Ba nó đứng dậy bước lên lầu. Mẹ nó cũng bước theo. Mẹ nó dù rất không đồng ý nhưng vẫn không làm trái được ý của chồng mình, đành chấp nhận cho hai đứa vậy. Giờ đây, chỉ còn lại nó và hấn. Nó quay qua nhìn hấn:

- Anh cũng nên về rồi đấy.
- Em đang đuổi khách đấy à? – Hấn hỏi.
- Đúng vậy. – Nó nói rồi nhanh chóng kéo hấn ra ngoài.

Nó và hấn đi bên nhau ra ngoài nhưng không ai lên tiếng bất cứ một câu nào cả. Hấn quay qua nhìn nó, nói:

- Nếu lúc này ba mẹ em không đồng ý thì em sẽ làm gì?
- Bỏ nhà đi với anh. – Nó nói.
- Em thật sự dám làm sao? – Hấn dừng lại, nhẹ nhàng xoay nó đối diện mình hỏi.
- Đúng vậy, chúng ta phải trải qua biết bao nhiêu là thăng trầm mới có ngày hôm nay thì em phải giữ gìn chứ. – Nó nói.

Hấn nhìn nó rồi bất ngờ cúi thấp người xuống vào nhẹ nhàng đặt lên môi nó một nụ hôn. Một nụ hôn vô cùng ngọt ngào, một nụ hôn tràn đầy sự yêu thương. Hấn rời khỏi môi nó, hỏi:

- Cảm giác thế nào?
- Chẳng có gì. Anh vẫn chưa đủ tuổi làm những chuyện này đâu nha! – Nó nói.
- Anh 18 tuổi rồi. Hôm nay là sinh nhật anh ấy. Anh đã bước qua tuổi 18 rồi, em cũng vậy mà. – Hấn nháy mắt tinh nghịch nhìn nó rồi nhanh chóng chạy mất.
- Anh, đứng lại đó cho em. – Nó nhanh chóng chạy theo hấn. Cả hai cùng nhau cười giòn dưới ánh trăng tràn ngập tình yêu thương...

....

* Chào các bạn! Mình là Mun, đây là trang blog của mình: munluong.blogspot.com (Mun Luong Blog). Trong trang blog của mình có đầy đủ các truyện ngắn, truyện dài và cả những truyện mình sưu tầm được nữa. Mời các bạn ghé đọc!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Của Những Con Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Tạm Biệt Bảo

Hấn đang đứng trước cổng nhà nó, từ ngày ba mẹ nó chấp nhận cho nó yêu hấn thì sáng nào hấn cũng đảm nhận việc đưa đón nó. Chính hấn đã yêu cầu như vậy chỉ vì hấn muốn có hấn và nó có thêm thời gian ở bên nhau mà thôi. Nó chạy lon ton từ trong nhà ra, chạy đến bên hấn:

- Mình đi thôi.
- Sao em lúc nào cũng lè mề thế hả? – Hấn hỏi.
- Kệ em.– Nó tề môi với hấn.
- Đi thôi.

Hấn nói rồi nắm lấy tay nó bước lên xe. Chiếc xe nhanh chóng rời đi. Trên xe nó và hấn cứ cãi nhau ầm ĩ khiến bác tài xế cũng phải lắc đầu chịu thua. Mà lý do cãi nhau của hai đứa phải chỉ có lý cũng ờn mà lý do của hai lại có mức độ tào lao quá cao. Diễn hình như xe chạy ngang qua một con mèo chẳng hạn là cả hai đứa lại cãi nhau để biết được đó là mèo đực hay mèo cái. Ấy vậy mà hai đứa lại yêu nhau...

....

Tùng...Tùng...Tùng...

Ba tiếng trống vang lên báo hiệu giờ học đã đến. Tất cả mọi người nhanh chóng vào lớp. Cô Thủy bước vào khiến cả lớp bất ngờ, tiết đầu đầu phải là tiết

của cô cơ chứ? Sao cô lại đến đây? Cô Thủy đứng trước lớp với vẻ mặt buồn rười rượi:

- Hôm nay cô đến đây để thông báo với các em một tin buồn. – Cô nói.

Cả lớp im lặng để nghe cô nói:

- Từ ngày hôm nay, bạn Bảo sẽ không đến lớp nữa. Bạn ấy đã chuyển đi rồi.

Cả lớp bắt đầu bàn tán về Bảo. Uyên, Đức, nó và hân bất ngờ vô cùng trước thông báo của cô. Sao Bảo đi mà không báo cho ai biết thế? Bảo đi trong im lặng thế à? Nó đứng phắt dậy hỏi cô:

- Thưa cô, Bảo chuyển đi đâu vậy cô?

- À, cô nghe nói là bạn quay về nước thì phải. – Cô Thủy nói.

- Chuyển bay lúc mấy giờ vậy cô? – Nó hỏi.

- Theo cô biết thì là 10h hôm nay đó em. – Cô Thủy nói.

- Em cảm ơn cô.

Nó nói xong rồi cũng nhanh chóng đứng dậy rời khỏi lớp. Hân, Uyên và Đức cũng nhanh chóng chạy theo nó. Lúc đó, điện thoại hân nhận được một tin nhắn. Sau khi đọc xong tin nhắn, hân quay qua nói với nó:

- Em cùng với Uyên đi đến sân bay đi, anh có chuyện đột xuất rồi. Đức, mày đưa Vũ và Uyên tới sân bay đi. Tao bận xúi việc.

- Xong việc anh đến sân bay kịp không? – Nó hỏi.

- Chắc không đâu, em nói với Bảo là anh xin lỗi, anh không đến tiễn cậu ta được. – Hân nói.

- Ừm. – Nó nói rồi nhanh chóng rời khỏi đó.

Hân cầm điện thoại đi ra vườn sau của trường...

....

Tại sân bay

“Chuyến bay từ Việt sang Mỹ sẽ bắt đầu trong 5 phút nữa.” Bảo nhìn quanh rồi đứng dậy kéo vali chuẩn bị bước vào trong. Đột nhiên một giọng nói khiến Bảo dừng chân lại, cậu quay người lại:

- Bảo, đứng lại đó. – Nó kêu lớn.

- Vũ, sao cậu lại đến đây? Có cả Uyên và Đức nữa. – Bảo hỏi.

- Tụi tôi không đến đây để cậu chơi trò đi không trừ biệt à? – Đức nói.

- Đúng rồi đó, sao anh đi mà không nói với ai thế hả? – Uyên hỏi.

- Tại tôi có chuyện gấp nên mới chưa kịp thông báo với mọi người thôi. – Bảo nói.

- Chuyện gì mà gấp đến độ cậu không thể gọi cho mình một cuộc để thông báo vậy? – Nó hỏi.

- À, chẳng có chuyện gì quan trọng đâu. Chỉ là mình phải quay về bên đó một thời gian thôi. – Bảo nói.

- Thế thì bao giờ cậu mới quay về đây? – Nó hỏi.

- Chắc có thể là vài năm nữa. Cũng không lâu đâu. – Bảo cười nói.

- Ừm, vậy là mình yên tâm rồi. Mình cứ tưởng cậu sẽ không trở về nữa chứ. – Nó thở phào nói.

- À, Vũ này. Mình muốn nói với cậu là dù sao đi nữa thì chúng ta vẫn là bạn thân. Mình sẵn sàng cho cậu mượn bờ vai mỗi khi buồn đây. – Bảo chỉ vào vai mình nói.

- Bảo... Cậu nhất định phải quay về sớm đây. – Nó òa khóc ôm chầm lấy Bảo.

- Đây, đừng khóc nữa. Mình sẽ quay về sớm mà. – Bảo nói. – Thôi, máy bay sắp cất cánh rồi, mình phải đi đây.

Bảo nói rồi tạm biệt mọi người quay lưng rồi đi. Nó, Uyên và Đức đợi đến khi bóng Bảo khuất đi rồi mới rời đi. Trên xe, nó nhận được một tin nhắn từ Bảo:

“Vũ, chúng ta sẽ mãi là bạn thân của nhau nhé! Mặc dù cậu không thể dành cho mình tình yêu nhưng tình bạn của cậu cũng đã đủ cho mình rồi. Mình biết từ nhỏ đến lớn mình luôn thua anh ta nhưng dù sao thì mình cũng thắng được anh ta ở tình bạn. Chắc có lẽ cậu không biết “anh ta” mà mình đang nhắc đến là ai vì cậu quên rồi. Đó là Bá Long đấy, chắc vì sự việc đó mà cậu đã quên đi. Thực ra lúc nhỏ, cả mình, cậu và Long là những người bạn thân của nhau nhưng cậu luôn thích anh ta, dành cho anh ta một tình cảm lớn hơn tình bạn. Rồi vì sự việc năm đó của gia đình cậu mà cả ba đứa bị tách ra, đến khi mình gặp lại cậu thì mình mới biết là cậu đã quên đi chuyện của ba đứa. Lúc đó, mình nghĩ đấy là ông trời đã cho mình cơ hội, để mình có thể giành được tình cảm của cậu nhưng có lẽ mình vẫn thua như lúc nhỏ, cậu vẫn thích Long. Có lẽ mình đã quá ích kỉ rồi nhưng xin cậu hãy tha lỗi cho mình nhé! Chúng ta vẫn là bạn thân của nhau nhé!

- Bạn thân của cậu – ”

Một dòng ký ức quay về trong nó. Từ những sự việc xảy ra lúc nhỏ đến những chuyện xảy ra năm đó và rồi kết thúc ở giấc mơ ấy, con ác mộng đã dày vò nó những hơn 10 năm qua. Người con trai trong giấc mơ ấy là hấn, người con trai làm con ác mộng của cậu đi phần nào, là người con trai nó đã yêu những hơn 10 năm qua. Nước mắt nó đã lưng tròng. Nó hét lên:

- Đức, anh đưa tôi qua nhà Long đi. Nhanh lên!

Đức và Uyên bất ngờ trước thái độ đột ngột này của nó nhưng rồi cũng nhanh chóng làm theo lời nó, đảo tay lái, tăng tốc để chạy về hướng nhà hấn một cách nhanh nhất. Chiếc xe của Đức dừng lại trước nhà hấn cũng là lúc hấn vừa mới về nhà. Nó mở cửa xe chạy như bay đến ôm chầm lấy hấn:

- Long, thì ra anh là người mà em yêu từ lâu. Thì ra anh chính là người trong giấc mơ ấy, là người mà em vẫn chờ đợi.

Hấn bất ngờ trước lời nói của nó. Hấn gỡ tay nó ra, xoay người lại đứng đối diện với nó, khó hiểu hỏi:

- Em sao vậy? Sao lại khóc như vậy? Anh là người em vẫn chờ đợi là sao?

- Anh là anh ấy, là người bạn thuở nhỏ cùng em và Bảo, là người mà em thích nhất. – Nó nói.

- Bạn thân của em và Bảo? Em là bé con sao? – Hấn như nhớ ra điều gì đó hỏi.

- Đúng vậy, em là bé con. Là bé con đây. – Nó nói.

Hấn ôm chầm lấy nó, nói:

- Không ngờ Trái Đất lại tròn như vậy, người mà anh chờ đợi, người mà anh yêu bấy lâu nay lại chính là em, lại chính là người khiến anh rung động một lần nữa. Thì ra là em.

Hấn cứ thế ôm lấy nó, để nó khóc ướt hết cả áo mình. Cả hai đều vỡ òa trong hạnh phúc, thì ra người mà mình đợi suốt bấy lâu nay lại chính là người đang đứng trước mặt mình. Uyên và Đức cũng dần hiểu ra được vấn đề, cả hai người đều thầm chúc mừng cho cả hai người. Trên bầu trời xanh, một chiếc máy bay bay ngang qua...

....

* Chào các bạn! Mình là Mun, đây là trang blog của mình: munluong.blogspot.com (Mun Luong Blog). Trong trang blog của mình có đầy đủ các truyện ngắn, truyện dài và cả những truyện mà mình sưu tầm được nữa. Mời các bạn ghé đọc!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Của Những Con Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Dây Chuyền Cặp

6.00 a.m

Nó đang nằm trên giường cuộn tròn mình như một con mèo. Nó vẫn còn đang chìm sâu trong giấc mộng hồng xinh đẹp thì tiếng chuông điện thoại đáng ghét hằng ngày lại vang lên. Nó quờ quạng tìm chiếc điện thoại mà mắt vẫn còn nhắm chặt, đưa điện thoại kề vào tai rồi cất giọng ngái ngủ:

- Alo.

- Em vẫn còn ngủ hả? Dậy mau nếu không muốn trễ học. – Bên đầu dây bên kia đã cất giọng sang sảng nói.

- Bây giờ còn sớm mà. Để em ngủ chút thôi. – Nó nài nỉ.

- Sớm cái gì mà sớm, 7h rồi đó. Nhanh lên, anh đợi em ở dưới đây nè! – Hấn nói tỉnh bơ.

- Cái gì? 7h? – Nó nhảy dựng lên, quăng chiếc điện thoại không thương tiếc rồi bay thẳng xuống giường chạy vào nhà vệ sinh.

Hấn tắt máy, trong lòng thầm mừng rỡ vì lừa được nó. Tất cả cũng tại nó đó thôi, không biết cái tật xấu ngủ nướng này của nó lòi ở đâu ra. Hấn nhớ hồi nó ở nhà hấn, sáng nào nó cũng dậy thật sớm nấu đồ ăn sáng, thế mà bây giờ. Haizz...

Nó bước ra khỏi nhà vệ sinh trong một trạng thái đã chinh tề hoàn toàn sau 5' vận dụng hết công lực. Nó chạy đến trước bàn học vợ lấy cái cặp, không quên ngo qua đồng hồ xem đã trễ bao nhiêu phút rồi. Ỉ, khoan, sao đồng hồ lại điểm là 6h5' thế nhỉ? Chẳng phải là 7h5' sao? Nó cầm lấy điện thoại xem, vẫn là 6h5'. Nó tức giận đùng đùng chạy xuống lầu.

- Huỳnh Bá Long!!! Anh dám lừa em – Vừa bước ra khỏi cổng nó đã hét ầm cả lên.

- Em ra rồi. Nhanh thế nhỉ? – Hấn cười cười nhìn nó.

- Sao anh dám lừa em? Mới có 6h mà anh nói 7h, làm em chạy muốn hụt mạng có biết không hả? – Nó tiếp tục vận dụng cái chất giọng ngàn vàng của mình hét vào tai hấn.

- Há? Mới 6h há? Anh đâu biết, đồng hồ nhà anh điểm là 7h mà. Chắc nó lại hư nữa rồi. – Hấn giả bộ thất mãc.

- Thôi đi, anh lừa ai tin hả? – Nó nói.

- Thôi, không giỡn với em nữa. Anh kêu em dậy sớm để đi với anh đến nơi này. Chắc chắn sẽ khiến em bất ngờ đấy. – Hấn nháy mắt với nó rồi kéo tụt nó vào xe của mình.

- Ồ...

Chiếc xe nhanh chóng lẩn bánh rồi đi. Nó dù không biết gì nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi yên trên xe để hấn đưa đi. Hôm nay, trông hấn có vẻ lạ nhỉ? Hấn hay giỡn giỡn như thế bao giờ thế? Nó đa nghi nhìn hấn vẫn còn đang cười toe toét ngồi kế bên mình.

Chiếc xe dừng lại trước một nhà hàng sang trọng. Hấn bước xuống xe, đi vòng qua cửa xe bên kia nhanh chóng kéo nó rời khỏi bước vào nhà hàng. Nhà hàng sang trọng được thiết kế một cách thật tinh tế theo phong cách cổ điển. Cả nhà hàng được sơn một màu xanh đen tối nhưng với những ngọn đèn màu vàng nhạt như ánh nắng mặt trời lại làm cho cả nhà hàng trở nên sáng mới hơn hấn. Nội thất gỗ được đặt ngay ngắn và thẳng đều tạo nên một sự sang trọng. Thiết kế của nhà hàng tuy có chút lạnh lẽo nhưng lại có gì đó ấm áp.

Nó nhìn nhà hàng đến độ không chớp mắt khiến hấn bật cười, đưa tay cốc vào đầu nó một cái:

- Em làm gì mà nhìn dữ vậy? Nhỏ lớn chưa thấy nhà hàng sao? – Hấn nửa đùa nửa thật nói.

- Không phải là chưa thấy mà là chưa thấy một nhà hàng nào lại đẹp đến như vậy, sang trọng đến vậy. – Nó nói.

- Đây là nhà hàng của nhà anh đấy, do mẹ anh quản lí. – Hấn nói.

- Cái gì? Nhà hàng? Chẳng phải nhà anh là tập đoàn sản xuất đá quý sao, sao bây giờ lại có nhà hàng nữa? – Nó bắt ngờ hỏi.

- Tập đoàn sản xuất đá quý là của ba anh còn nhà hàng này là do gia đình bên mẹ anh mở. – Hấn vừa giải thích vừa kéo nó đến ngồi kế bên một cửa sổ, nơi có thể nhìn rõ nhất được khung cảnh của thành phố.

- Há? Em mới biết là nhà anh lại có gia thế đến thế đấy. – Nó nói.

- Ngưỡng mộ không? – Hấn hỏi.

- Không, cần gì em phải ngưỡng mộ. – Nó phớt lờ nói.

- Em... Được rồi, giỏi lắm – Hấn nói.

- Ủa, mà sao nhà hàng không có bất kì người khách nào thế? – Nó hỏi.

- Anh kêu mẹ hôm nay không mở cửa để anh dẫn bạn gái đến rồi. – Hấn tỉnh bơ nói.

- Anh, sao anh lại có thể cản trở việc làm ăn của mẹ anh như thế? – Nó nói.

- Chẳng cản trở gì, anh đã xin nhưng mẹ anh chỉ cho có 1 tiếng đồng hồ. Có nghĩa là đến 7h30' nhà hàng sẽ lại mở cửa như thường lệ. – Hấn nói.

- Em ủng hộ mẹ anh. Như vậy sẽ tốt hơn là để con trai của bà làm hao tổn hết một ngày làm ăn của bà. – Nó đồng tình nói.

- Em giống mẹ anh thế nhỉ? Mẹ chồng nàng dâu chưa gì đã hợp ý nhau rồi, vậy sao em không nhanh chóng gả về cho anh đi? – Mắt hắn sáng rõ lên.
- Em không đồng ý, chuyện đó còn lâu lắm. Em phải từ từ suy nghĩ xem có nên lấy một người như anh không? – Nó không thương tiếc tạt thẳng cho hắn một gáo nước lạnh.
- Em làm anh tổn thương quá! – Hắn giả bộ đau thương nói.
- Hờ hờ...

Hắn thôi không giỡn với nó nữa, đưa tay vỗ một cái ra hiệu cho phục vụ mang thức ăn ra. Những đĩa thức ăn đẹp mắt nhanh chóng được bày ra trước mặt nó và hắn. Từng đĩa, từng đĩa một, tất cả đều được bày trí và chế biến rất công phu khiến chỉ cần nhìn vào là người ta đã biết được mùi vị của thức ăn. Nó hỏi hắn:

- Em có thể ăn rồi chứ?
- Chưa, vẫn còn một món nữa.

Hắn nói rồi đưa tay vỗ một cái nữa. Một đĩa thức ăn được đẩy nắp cẩn thận được bung ra bởi một người đầu bếp. Người đầu bếp đặt đĩa thức ăn lên giữa bàn rồi nói:

- Mời cậu chủ và cô Trương dùng ngon miệng.

Người đầu bếp nhanh chóng rời đi. Hắn nhìn nó nói:

- Em nhắm mắt lại đi.
- Chỉ vậy? – Nó hỏi.
- Rồi em sẽ biết.

Nó nhắm mắt lại. Hắn mở chiếc lồng đựng đĩa thức ăn vừa được người đầu bếp mang ra, bên trong không phải là thức ăn mà là một chiếc hộp. Hắn mở chiếc hộp ra, cầm lấy vật trong đó ra rồi đứng dậy bước đến bên cạnh nó, vòng tay qua người nó... Nó mở mắt ra và bất ngờ, đó là một sợi dây chuyền với cái mặt là một ổ khóa được đính những hạt đá quý thật long lanh.

- Đẹp quá! – Nó thốt lên.
- Thích không? – Hắn hỏi.
- Thích. – Nó cười.
- Vậy để anh đeo cho em. – Hắn cài sợi dây chuyền lên cổ nó rồi quay lại chỗ mình ngồi xuống. – Sợi dây chuyền này còn có một sợi khác nữa.

Hắn đưa tay chỉ vào cổ mình, một sợi dây y như sợi của nó nhưng mặt dây chuyền lại là một chiếc chìa khóa. Hắn nói:

- Sợi dây chuyền của anh và em đang đeo là dây chuyền cặp. Dây của anh chỉ là một dây bình thường nhưng dây của em thì khác đây, nó chứa một bí mật đây.
- Bí mật gì thế? – Nó hỏi.
- Khi em dùng chiếc chìa khóa này mở ra ổ khóa trên cổ em thì em sẽ biết được. – Hắn cười nói.
- Vậy đưa chìa khóa cho em đi. – Nó đưa tay về phía hắn ý muốn lấy chiếc chìa khóa trên cổ hắn nhưng hắn lại lắc đầu nói:
- Đến khi nào cần thì anh sẽ đưa nó cho em.
- Khi nào cần là khi nào chứ? – Nó hỏi.
- Khi đó em sẽ biết. – Hắn hỏi.
- Bí ẩn vậy. Không cho em biết trước được sao? – Nó nói.
- Không thể. Thôi, em ăn đi. Sắp trễ học rồi đây. – Hắn nói.
- Ồ...

Nó rất muốn biết bên trong dây chuyền của nó có gì nhưng nếu hắn đã không chịu nói thì đành vậy. Muốn lấy chìa khóa trên cổ hắn là chuyện vô cùng khó, không dễ dàng gì mà làm được đâu. Thôi thì cứ để đến khi nào hắn chịu nói vậy...

....

* Chào các bạn! Mình là Mun, đây là trang blog của mình: munluong.blogspot.com (Mun Luong Blog). Trong trang blog của mình có đầy đủ các truyện ngắn, truyện dài và cả những truyện mà mình sưu tầm được. Mời các bạn ghé đọc!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Của Những Con Mưa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Ghen Vô Lý

Ba năm sau

Một cô gái với quần áo công sở ôm vừa phải làm tôn lên dáng mảnh mai xinh đẹp của mình. Mái tóc đen mượt xõa dài đến ngang thắt lưng càng làm tăng thêm vẻ quyến rũ của cô gái. Cô gái bước nhanh về phía phòng Tổng giám đốc, sợi dây chuyền hình ô khóa ẩn hiện thấp thoáng trên cổ cô...

Nó chẳng thèm gõ cửa mà đá phăng cánh cửa bước thẳng vào phòng hắn. Hắn và một số vị lãnh đạo đang bàn công việc trong phòng có một phen hú hồn nhưng họ chẳng ngạc nhiên vì chuyện này xảy ra hằng ngày như cơm bữa.

Ai trong công ty này mà chẳng biết, Tổng giám đốc của công ty này có một cô người yêu là trưởng phòng kế toán ở đây. Cô gái ấy là một người tài giỏi, con gái nuôi của một tập đoàn nổi tiếng nhưng lại không đến công ty gia đình làm mà lại chạy đến một công ty ở ngoài để làm việc, ai ngờ đâu công ty ấy lại chính là công ty của người yêu cô ấy, cô gái căm tuyệt đối anh người yêu của mình lấy việc công làm việc tư. Và với sự tài giỏi của mình thì cô gái trong vòng chỉ vòn vẹn một năm đã từ một nhân viên thực tập trở thành trưởng phòng. Tuy nhiên, cô gái lại là một người vô cùng nóng tính mà anh chàng kia lại còn hay làm những chuyện khiến cô gái tức giận, ấy thế mà cặp đôi này lại chẳng ai nhường nhịn ai, vì thế mới có tình cảnh cô người yêu hằng ngày đập cửa phòng Tổng giám đốc hỏi tội và đến chiều là lại có một vị Tổng giám đốc leo đéo đuổi theo cô gái để xin lỗi. Haizz...

Nó đưa mắt liếc những vị lãnh đạo già đang ngồi trong phòng với ý bảo ra ngoài. Những vị lãnh đạo già nhanh chóng biết ý mà rời khỏi để tránh bị thương oan uôn và còn để dành không gian cho cặp đôi này “trò chuyện yêu đương”. Trong phòng chỉ còn lại nó và hắn, nó quay lưng lại đóng cánh cửa một cái “gầm” rồi bước đến trước bàn làm việc của hắn đặt tệp tài liệu xuống bàn của hắn:

- Anh làm gì vậy hả?

- Anh làm gì hả? – Hắn nhìn nó cười nham nhở.

- Em hỏi anh là tại sao anh lại tự ý quyết định mọi chuyện như thế hả? Tại sao anh lại tự ý đổi em thành trợ lý đặc biệt của anh mà không hỏi ý kiến của em hả? Còn sa thải nhân viên ưu tú nhất của phòng em nữa chứ. – Nó tức giận nói.

- Em còn hỏi anh, tất cả là anh vì em đó đấy thôi. Em đừng nói với anh là em không biết thằng đó để ý em đấy nhé? Bộ hắn ta không biết em là người yêu của Tổng giám đốc anh hay sao mà lại có thể cứ áp sát em, còn kè kè theo em nữa chứ. Vì thế hắn ta bị sa thải. – Hắn nói.

- Chuyện đó em có thể tự giải quyết được, không cần anh nhún tay vào. – Nó nói.

- Em có thể tự giải quyết sao lại để hắn đây đưa đến tận bây giờ. Anh thấy hắn ta cứ nhìn em, nhìn như hận không thể đem em thẳng một cái thuộc về mình. Vì thế, anh vì muốn bảo vệ cho em mà diệt tận gốc hắn ta. – Hắn nói.

- Thôi thì cứ cho là anh bảo vệ em đi, vậy còn chuyện làm trợ lý đặc biệt cho anh thì sao?

- Cũng vì bảo vệ cho em, anh phải đề phòng những kẻ như hắn ta đang lảng vảng khắp công ty. Mà anh thì chỉ cần một người nào dám để ý đến em là anh sẽ ra tay sa thải ngay, không cần biết đó là ai, lập được bao nhiêu công.

- Anh đừng có vô lý. Bộ chỉ cần một người nào nhìn em là anh sẽ sa thải sao? Như vậy công ty này còn hoạt động được bao lâu hả?

- Vì thế nên anh chuyển em làm trợ lý đặc biệt của anh, để anh có thể ở bên em, như vậy sẽ không còn ai dám làm như thế với em, anh sẽ không phải sa thải họ và công ty anh sẽ hoạt động bình thường.

- Em không làm, em không muốn làm trợ lý đặc biệt của anh.

- Tại sao em lại không chịu? Bộ em thích những kẻ đeo theo em đó hả?

- Anh đừng có quá đáng nha. Anh ghen vô lý vừa thôi. – Nó tức giận quát lên trước mặt hắn.

- Anh ghen vô lý? Rõ ràng là em thích những kẻ đeo theo em rồi, em hết yêu anh rồi chứ gì? – Hấn cũng quát lên trước mặt nó.
- Anh đừng có ghen vô lý như vậy? Em có làm gì chưa hả? – Nó nói.
- Đợi em làm gì nữa sao? – Hấn nói.
- Anh...Được, anh muốn làm gì thì làm đi. Em không quan tâm. – Nó tức giận quay lưng định bước ra ngoài.
- Em đi đâu đó? – Hấn hỏi.
- Em đi về viết đơn từ chức. Sẵn tiện nói với mọi người chúng ta chia tay, em không thể tiếp tục yêu đương với một người yêu đương vô có như anh. – Nó nói với hấn rồi nhanh chóng mở cửa bước ra khỏi phòng hấn. Trước khi đi, nó không quên đóng cửa một cái “gầm”. (Tội nghiệp cái cửa quá!).

Hấn tức giận ngồi xuống ghế, nói:

- Chia tay thì chia tay, ai thèm quan tâm chứ? Bộ em tưởng anh thèm quan tâm lắm chắc.

Những nhân viên ở ngoài phòng thăm lắng đầu cảm thán:

- Haizz, lại nữa. Bây giờ mạnh miệng chia tay này nọ, đến chiều lại lèo đèo theo trưởng phòng năn nỉ.
- Các người có tin là tôi sẵn sàng đuổi việc các người ngay không? – Hấn không biết xuất hiện từ đâu nói.
- Dạ, thưa tổng giám đốc. – Nhân viên nói.
- Lo làm việc của các người đi. – Hấn nói rồi quay lưng quay về phòng.

Những nhân viên thở phào nhẹ nhõm rồi cũng nhanh chóng quay về làm việc của mình.

....

Nó tức giận rời khỏi công ty. Vừa đi nó vừa chửi rủa hấn:

- Đồ đáng ghét, nói yêu người ta, nói lo cho người ta. Vậy mà nói chia tay không phản đối gì cả, cũng không thèm đuổi theo. Đúng là đồ đáng ghét.

Nó dậm chân tức giận. Điện thoại của nó đột nhiên reo lên. Nó lôi trong giỏ ra chiếc điện thoại, không thèm nhìn đến số đang gọi đến liền bắt máy:

- Alo. – Nó bực dọc nói.
- Sao vậy? Con lại cãi nhau với Bá Long nữa à? – Từ điện thoại vang lên một giọng nói ôn hòa.

Nó giật mình nhìn lại điện thoại, là mẹ nó. Nó mỉm cười giả lả nói:

- Dạ, đâu có đâu. Tại con đang bực mình thôi ạ. Mà mẹ gọi con có chi không ạ?
- À, mẹ Long vừa gọi cho mẹ. Bà ấy nói tối nay con với Long đến nhà hàng cũ để hai bên gia đình gặp nhau bàn chuyện hai đứa. – Mẹ nó nói.
- Bàn chuyện hai đứa? Chuyện gì thế mẹ? – Nó hỏi.
- Tối rồi con sẽ biết. – Mẹ nó nói.
- Dạ, vâng ạ. – Nó nói.
- Ừm, đến sớm nha! – Mẹ nó nói rồi tắt máy.

Nó dù đang rất không muốn nhưng vẫn phải gọi cho hấn. Nó phải gọi đến cuộc thứ ba thì hấn mới bắt máy. Nó tức giận:

- Anh làm gì mà tận bây giờ mới bắt máy thế hả?
- Anh bận. – Hấn nói. – Sao? Hối hận rồi hả?
- Có anh đấy, em gọi để báo mẹ anh vừa hẹn hai gia đình tối nay gặp nhau tại nhà hàng cũ để bàn chuyện của chúng ta. – Nó nói.
- Chuyện chúng ta? – Hấn hỏi.
- Ừm. – Nó chỉ ậm ờ cho qua.
- Ừm, em đang ở đâu đó? – Hấn hỏi.

- Anh hỏi làm gì?
- Anh là bạn trai em không hỏi được à?
- Chúng ta chia tay rồi.

Nó không đợi hắn trả lời liền cúp máy. Nó thậm chí rửa hắn rồi nhanh chóng vào gara lấy xe để về nhà. Nó còn phải chuẩn bị cho tối nay nữa.

....

* Chào các bạn! Mình là Mun, đây là trang blog của mình: munluong.blogspot.com (Mun Luong Blog). Trong trang blog của mình có đầy đủ các truyện ngắn, truyện dài và cả những truyện mà mình sưu tầm được. Mời các bạn ghé đọc!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Của Những Con Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Bữa Ăn Tối

Nó đứng trước gương chỉnh lại quần áo cũng như là tóc cho chỉnh tề để chuẩn bị đi gặp ba mẹ hắn. Nó nhìn đồng hồ cũng đã hơn 6h rồi, chắc bây giờ hắn cũng đã đến đó rồi, nó cầm chiếc túi của mình bước ra khỏi lầu chuẩn bị đi. Ba mẹ nó đã đi ra ngoài từ chiều để đi dạo cùng ba mẹ hắn còn Uyên lại đi hẹn hò cùng Đức rồi. Nó vừa bước ra khỏi cửa đã thấy một chiếc ô tô đen bóng đang dừng trước cổng. Nó khẽ cười rồi cũng nhanh chóng bước đến:

- Anh đến đây làm gì?
- Vì em làm việc lâu lắc quá khiến ba mẹ anh đợi lâu nên anh đến đón. – Hắn nói.
- Anh nói như vậy ai tin hả? Ba mẹ hẹn chúng ta 7h, bây giờ chỉ mới 6h hơn, họ không thể đi tìm em sớm như vậy được. Cái này là do anh đến đón em đúng không? – Nó giễu cợt hắn.
- Cái này do em tự suy diễn. Nhanh lên, đừng để ba mẹ đợi. – Hắn nói xong rồi nhanh chóng quay lưng bước vào xe.

Nó đứng ở ngoài nhìn hắn khẽ cười. Đón người ta thì nói là đón người ta đi, mà mề hoa lá hẹ làm gì thể không biết. Đúng là trẻ con quá rồi. Nó nhanh chóng mở cửa bước vào xe ngồi trên ghế phụ lái. Chiếc xe nhanh chóng lăn bánh rồi khỏi nhà nó.

....

Chiếc xe dừng lại trước nhà hàng của mẹ hắn. Hắn và nó bước xuống xe, nó nhìn quanh nhà hàng. Vẫn như xưa nhưng lại có thêm phần lộng lẫy và sang trọng hơn so với ba năm trước. Nó định bước vào thì bước đến, đưa tay ra trước mặt nó nói:

- Choàng vào đi.
- Làm gì? – Nó hỏi.
- Chúng ta là người yêu của nhau thì phải thân mật chứ. – Hắn nói.
- Chúng ta chia tay rồi. – Nó lạnh lùng bước qua người hắn đi về phía trước.

Hắn có phần ngạc nhiên nhưng vẫn có thể hiểu là nó vẫn còn đang giận chuyện lúc sáng, khẽ cười rồi cũng nhanh chóng chạy theo nó. Hắn chạy đến kế bên nó, kéo tay nó choàng qua tay mình rồi bước vào trong:

- Trong mắt mọi người em và anh vẫn là người yêu của nhau.

Nó bật cười trước sự trẻ con của hắn nhưng vẫn không rút tay ra khỏi. Nó và hắn cứ thế xánh đôi cùng nhau bước vào trong nhà hàng. Cả hai đến một căn phòng VIP ở cuối cùng của dãy phòng. Hắn đẩy cửa bước vào trong. Vừa bước vào, hắn và nó đã thấy hai bên gia đình ngồi đó nói chuyện với nhau từ bao giờ. Hai bà mẹ đang nói chuyện phiếm rất vui vẻ còn hai ông bố đang bàn chuyện làm ăn với nhau. Mẹ nó hỏi:

- Hai đứa đến rồi à? Ngồi đi.
- Dạ. – Nó mỉm cười gật đầu chào hỏi ba mẹ hắn.

- Hai đứa qua đây ngồi kể bên mẹ. – Mẹ hần đột nhiên lên tiếng.

- Dạ. – Nó buông tay hần ra bước đến ngồi kể bên mẹ hần.

- Chúng ta gọi thức ăn trước nha! – Mẹ hần nói.

- Dạ.

Mẹ hần gọi một vài món ăn được gọi là đặc sản của quán mình lên. Nhanh như cắt, chiếc bàn trống trơn đã đầy ắp thức ăn. Hai bên gia đình vừa ăn vừa nói chuyện với nhau vui vẻ. Mẹ hần gấp cho nó một vài miếng thịt trên bàn, nó cũng lễ phép gấp lại. Bữa ăn diễn ra một cách suôn sẻ. Sau khi ăn xong, thức ăn đã được dọn dẹp sạch sẽ, mẹ hần mới lên tiếng:

- Hôm nay, tôi hẹn hai bên gia đình gặp mặt không chỉ để cùng nhau dùng bữa tối mà còn để cùng nhau bàn chuyện của hai đứa đây.

- Dạ. – Cả hần và nó đồng thanh.

- Cũng như chúng ta đã biết, hai đứa nó yêu nhau cũng đã được ba năm rồi nhưng tình cảm hai đứa chẳng được tốt lắm, cứ cãi nhau mãi. Vì thế, tôi nghĩ là hai đứa không hợp nhau, không nên để hai đứa tiếp tục quen nhau nữa. Tôi nghĩ là chúng nó nên chia tay nhau để cả hai có thể tìm được hạnh phúc riêng của nhau. – Mẹ hần nói.

- Con không đồng ý, hai nói chúng con hay cãi nhau, chúng con yêu nhau vô cùng. – Hần phản đối.

- Con và anh ấy chỉ đơn giản là cãi nhau vì những chuyện vặt vãnh thôi. Chúng con vẫn yêu nhau, đó chỉ là cách để chúng con biểu lộ tình cảm thôi. – Nó nói.

- Mẹ lại không nghĩ vậy, hai đứa yêu nhau lâu như vậy rồi cơ mà, tại sao lại còn cãi nhau để bồi đắp tình cảm hay là từ đầu hai đứa đã không có tình cảm với nhau. Nếu đã vậy thì hãy chia tay đi để cả hai đều được hạnh phúc. – Mẹ hần nói.

- Ai nói chúng con không yêu nhau? Chúng con yêu nhau vô cùng ấy chứ. – Hần vừa dứt lời liền quay qua ôm nó và đặt lên môi nó một nụ hôn – Chúng con yêu nhau ấy chứ?

- Đúng vậy. Tụi con thực sự yêu nhau. – Nó thêm vào.

- Vậy sao đến bây giờ tụi con còn chưa chịu cưới nhau? Định dây dưa để gạt mấy ông bà già này à? – Mẹ nó nói.

- Không, tụi con định sẽ kết hôn sớm. Chắc sẽ khoảng cuối năm nay ấy ạ. Chỉ là chưa thông báo cho người lớn thôi ạ. – Nó nói.

- À, thế à? – Mẹ hần hỏi.

- Dạ vâng. – Hần trả lời.

Đột nhiên cả hai bà mẹ đều phá lên cười khiến nó và hần ngạc nhiên, tại sao hai người lại cười chứ? Hai ông bố nhìn về mặt ngạc nhiên của hai đứa con cũng cảm thấy tiếc, liền lên tiếng giải thích:

- Hai bà đang gạt hai đứa đấy. – Ba hần nói.

- Dạ? – Nó và hần đồng thanh.

- Họ đang đầu đầu không biết làm sao cho hai đứa cưới nhanh nhanh, đã vậy cả hai lại còn suốt ngày cãi nhau làm cho hai bà đau đầu nhức óc. Khó khăn lắm hôm nay mới nghĩ ra kế này để lừa hai đứa đấy. – Ba nó nói.

- Mẹ dám lừa con. – Cả nó và hần đều đồng thanh.

- Tại sao mẹ lại không dám? – Cả hai bà mẹ lại cùng đồng thanh khiến cả căn phòng bật cười còn nó và hần lại tức giận vô cùng.

Thế là nó và hần bị hai bà mẹ bỏ mặt qua một bên vì cuối cùng hai đứa cũng đã chịu cưới nhau rồi nên bây giờ hai đứa chẳng quan trọng nữa. Hai bà mẹ nhanh chóng lấy lý do phải bàn bạc chuyện đám cưới của hai đứa mà hai đứa sáng lại phải đi làm sớm nên đuổi nó và hần về. Nó và hần đành ngậm ngùi ra về.

....

Hần chở nó về nhà. Chiếc xe dừng lại trước cửa nhà nó. Cả hai người trên đường về nhà đều không nói chuyện với nhau câu nào, cả hai đang suy nghĩ về chuyện đám cưới. Cả hai đều không biết là đối phương còn giận không? Sẽ chấp nhận cưới chứ? Hai người cứ thế chìm vào trầm mặc mà quên cả thời gian. Đến khi nó giật mình định mở dây an toàn bước xuống xe thì đột nhiên hần nắm lấy tay nó kéo lại, do dây an toàn đã được mở nên nó mất thăng bằng mà ngã vào lòng hần. Hần nhanh chóng đặt lên môi nó một nụ hôn dài, cả hai cứ hôn cho đến khi đều sắp ngạt thở thì mới buông nhau ra:

- Em đồng ý cưới anh chứ? – Hần nói.

- Bây giờ cũng đâu thay đổi được gì. – Nó nói.
- Em đừng giận anh nữa, anh xin lỗi, là anh ghen vô lý. Cũng chỉ tại anh yêu em quá thôi. – Hấn nói lí nhí.
- Em cũng xin lỗi anh, em sẽ làm theo lời anh. Lên làm trợ lý của anh, dù sao em cũng chẳng thích người ta suốt ngày ngắm nhìn em. – Nó nói.

Hấn lại đặt lên môi nó một nụ hôn dài và sâu nữa. Cả hai hôn nhau, hôn nhau đến quên cả thời gian. Hôn cho cả những thời gian giận hờn nhau trước kia...

....

* Chào các bạn! Mình là Mun, đây là trang blog của mình: munluong.blogspot.com (Mun Luong Blog). Trong trang blog của mình có đầy đủ các truyện ngắn, truyện dài và của những truyện mà mình sưu tầm được nữa. Mời các bạn ghé đọc!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Của Những Con Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Cãi Nhau

Nó đang nằm trên phòng đọc tiểu thuyết thì có tiếng mẹ gọi vọng từ dưới nhà lên:

- Vũ ơi, xuống đây chút đi con.
- Dạ. – Nó vội vã chạy xuống lầu. Không biết có chuyện gì mà mẹ lại kêu nó xuống thế nhỉ?

Nó chạy xuống lầu đã thấy ba mẹ đang ngồi đối diện với Uyên và Đức, còn có cả hấn nữa. Nó nhú mào, chuyện gì thế này? Sau tập trung đông đủ dữ vậy. Hấn thấy nó liền vẫy tay nó lại ngồi kế bên mình. Khi nó đã yên vị thì Uyên nói:

- Dạ thưa ba mẹ, con và Đức muốn làm đám cưới.
- Hả? – Nó và hấn đồng thanh.
- Ba mẹ đang dự định làm đám cưới cho Vũ, hay con với Đức làm chung ngày luôn đi. – Mẹ Uyên nói.
- Không, con muốn làm đám cưới trước, con muốn cuối tháng này cưới. – Uyên dứt khoát nói.
- Hả? – Lần này cả mẹ Uyên cùng với nó và hấn đồng thanh.
- Sao con lại quyết định gấp như vậy? – Ba Uyên hỏi.
- Dạ, con thấy rằng con và Đức yêu nhau cũng đã lâu rồi, tụi con cũng đã đính hôn rồi. Bây giờ con nghĩ cũng đến lúc cho tụi con cưới nhau rồi. – Uyên nói.
- Nhưng làm gấp vậy, làm sao chuẩn bị kịp. – Nó hỏi.
- Tao đã tính toán xong xuôi hết cả rồi. – Uyên nói.
- Được, vậy ba mẹ đồng ý cho con cưới. – Ba Uyên nói.
- Con cảm ơn ba. – Uyên cười nói.
- Mà này, Đức. Tụi bây chuẩn bị được những gì rồi? – Hấn hỏi.
- Chẳng có gì cả, tụi tao chỉ mới hỏi ý kiến trước thôi. – Đức nói.
- Hả? Chưa chọn nhà hàng? – Hấn hỏi.
- Chưa. – Đức trả lời.
- Chưa thử váy cưới?

- Chưa. Nói tóm lại là chưa gì hết. – Đức nhận mạnh nói.
- Hả? Vậy sao hai người đòi cưới gấp vậy? – Nó hỏi.
- Tôi không biết. Đột nhiên Uyên đòi vậy thôi. – Đức nhún vai nói.

Tất cả mọi ánh mắt ở đây đều đổ dồn vào Uyên. Uyên nhìn mọi người nói:

- Chẳng có gì cả, tại con muốn cưới thế thôi.
- Uyên, nếu chẳng có gì thì con dời đám cưới lại đi. Gấp như vậy chẳng làm kịp gì đâu. – Mẹ Uyên khuyên.
- Không. Con sẽ không dời. – Uyên nói.
- Bà đừng xen vào, cứ để cho bọn trẻ tính toán đi. – Ba Uyên nói rồi bỏ đi lên lầu. – Ba ủng hộ các con. – Mẹ Uyên cũng nhanh chóng đứng dậy bước theo ba Uyên.

Còn lại bốn đứa tụi nó, nó quay qua hỏi Uyên:

- Rồi chừng nào mày định đi thử áo cưới? Chọn nhà hàng nữa?
- Mai. Ngày mai bốn đứa mình đi lo hết tất cả. – Uyên nói.
- Mày định trong vòng một ngày lo hết tất cả? – Nó hỏi.
- Ừm.
- Rồi xong, mai khổ rồi. – Hấn than.

Đức quay qua nhìn Uyên, giờ tay cầm lấy bàn tay Uyên đặt vào tay mình, anh nhỏ giọng nói:

- Uyên này, hay chúng ta dời đám cưới lại được không? Như vậy chúng ta sẽ có nhiều thời gian để chuẩn bị hơn.
- Không, em tuyệt đối không dời. – Uyên nói.
- Sao em lại cố chấp như thế hả? Rốt cuộc là em muốn cái gì hả? Anh chiều em quá rồi em đâm ra bướng bỉnh như thế hả? – Đức đột nhiên quát lên.
- Đúng rồi, em cố chấp, vô lý như thế đấy. Chà bằng được như cô ta. – Uyên khinh bỉ nói.
- Em có ý gì? – Đức hỏi.
- Em có ý gì anh không biết à? Em ghét cô ta, cô ta chẳng ra gì cả, cô ta là một người mưu tính, là kẻ thứ ba. Cô ta chẳng ra gì cả. Em ghét cô ta. – Uyên tức giận nói.
- BỐP.

Cả căn phòng đờ đẫn trước việc đang xảy ra trước mắt mình. Đức đứng hình, bàn tay vẫn còn trên không trung. Năm dấu tay in hằn rõ ràng trên làn da trắng nõn của Uyên. Đức đã tát Uyên...

- Anh đánh em sao? – Uyên nói.
- Đúng, anh đánh em đấy. Em có biết là em quá đáng đúng không? Anh nói cho em biết cô ấy chẳng làm gì sai cả, cô ấy chẳng có lỗi gì cả. Người có lỗi hoàn toàn là em, người phá hoại hạnh phúc của người khác là em, em mới là kẻ thứ ba chứ không phải cô ấy. Anh cấm em xúc phạm đến cô ấy, nếu anh nghe bất cứ lời nói nào của em xúc phạm đến cô ấy thì chúng ta hủy hôn ngay lập tức. – Đức nhấn mạnh nói.
- Anh muốn hủy hôn với em? – Uyên hỏi.
- Đúng, anh muốn hủy hôn. – Đức nói dứt khoát.
- Được, anh muốn hủy hôn, em chấp nhận, chúng ta hủy hôn. Từ lúc cô ta xuất hiện, chúng ta cãi nhau, chúng ta bất hòa cũng vì cô ta. Có phải anh đã hết yêu em từ lâu rồi đúng không? – Uyên nức nở nói. - Đúng, em là người đến sau, em là người thứ ba. Em là người có lỗi hoàn toàn, vì vậy chúng ta hủy hôn đi. Em buông tay, em trả anh lại cho cô ấy đấy.

Uyên nói rồi quay lưng bước thẳng lên phòng. Đức ngồi phịch xuống ghế sofa. Anh quá mệt mỏi rồi. Hấn và nó ngo ngoe nhìn nhau, có chuyện gì vậy. Mới vừa nãy còn đang bàn chuyện chuẩn bị cho đám cưới mà bây giờ đã hủy hôn.

- O, Uyên sao vậy? – Nó hỏi.

- Haizz, cô ấy lại trẻ con ấy mà. – Đức nói. – Thôi, về thôi Long. Mai mình còn phải đi sớm nữa.

- Ừm, về thôi. – Long quay qua tạm biệt nó rồi cùng Đức ra về.

Nó thấy có điều gì đó là lạ. Tính cách của Uyên hằng ngày dù nhiều lúc có giờ tính trẻ con nhưng không đến nỗi là như ngày hôm nay. Lúc này Uyên có nhắc đến cô ta, cô ta là ai? Sao lại có thể khiến Uyên tức giận đến thế chứ? Nó nhất định phải hỏi cho ra lẽ chuyện này mới được...

Hắn và Đức bước ra xe. Khi đã yên vị trên xe, hắn quay qua nhìn thẳng bạn thân đang đờ đẫn ngồi ở ghế kế bên:

- Mày có muốn đi đâu dạo không?

- Mày chở tao ra ngoài bờ sông đi. – Đức nói.

- Ừm, tao đưa mày ra đó nhưng đến đó mày phải giải thích cho tao biết chuyện gì đang xảy ra. – Hắn nói.

- Ừm.

Chiếc xe bắt đầu lăn bánh rồi chạy vút đi trong bóng tối...

....

* Chào các bạn! Mình là Mun, đây là trang blog của mình: munluong.blogspot.com (Mun Luong BLog). Trong trang blog của mình có đầy đủ các truyện ngắn, truyện dài và cả những truyện mà mình sưu tầm được nữa. Mời các bạn ghé đọc!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Của Những Con Mưa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Cãi Nhau

Nó đang nằm trên phòng đọc tiểu thuyết thì có tiếng mẹ gọi vọng từ dưới nhà lên:

- Vũ ơi, xuống đây chút đi con.

- Dạ. – Nó vội vã chạy xuống lầu. Không biết có chuyện gì mà mẹ lại kêu nó xuống thế nhỉ?

Nó chạy xuống lầu đã thấy ba mẹ đang ngồi đối diện với Uyên và Đức, còn có cả hắn nữa. Nó nhủ mày, chuyện gì thế này? Sau tập trung đông đủ dữ vậy. Hắn thấy nó liền vẫy tay nó lại ngồi kế bên mình. Khi nó đã yên vị thì Uyên nói:

- Dạ thưa ba mẹ, con và Đức muốn làm đám cưới.

- Hà? – Nó và hắn đồng thanh.

- Ba mẹ đang dự định làm đám cưới cho Vũ, hay con với Đức làm chung ngày luôn đi. – Mẹ Uyên nói.

- Không, con muốn làm đám cưới trước, con muốn cuối tháng này cưới. – Uyên dứt khoát nói.

- Hà? – Lần này cả mẹ Uyên cùng với nó và hắn đồng thanh.

- Sao con lại quyết định gấp như vậy? – Ba Uyên hỏi.

- Dạ, con thấy rằng con và Đức yêu nhau cũng đã lâu rồi, tụi con cũng đã đính hôn rồi. Bây giờ con nghĩ cũng đến lúc cho tụi con cưới nhau rồi. – Uyên nói.

- Nhưng làm gấp vậy, làm sao chuẩn bị kịp. – Nó hỏi.

- Tao đã tính toán xong xuôi hết cả rồi. – Uyên nói.

- Được, vậy ba mẹ đồng ý cho con cưới. – Ba Uyên nói.

- Con cảm ơn ba. – Uyên cười nói.

- Mà này, Đức. Tụi bây chuẩn bị được những gì rồi? – Hấn hỏi.

- Chẳng có gì cả, tụi tao chỉ mới hỏi ý kiến trước thôi. – Đức nói.

- Hả? Chưa chọn nhà hàng? – Hấn hỏi.

- Chưa. – Đức trả lời.

- Chưa thử váy cưới?

- Chưa. Nói tóm lại là chưa gì hết. – Đức nhận mạnh nói.

- Hả? Vậy sao hai người đòi cưới gấp vậy? – Nó hỏi.

- Tôi không biết. Đột nhiên Uyên đòi vậy thôi. – Đức nhún vai nói.

Tất cả mọi ánh mắt ở đây đều đổ dồn vào Uyên. Uyên nhìn mọi người nói:

- Chẳng có gì cả, tại con muốn cưới thế thôi.

- Uyên, nếu chẳng có gì thì con dời đám cưới lại đi. Gấp như vậy chẳng làm kịp gì đâu. – Mẹ Uyên khuyên.

- Không. Con sẽ không dời. – Uyên nói.

- Bà đừng xen vào, cứ để cho bọn trẻ tính toán đi. – Ba Uyên nói rồi bỏ đi lên lầu. – Ba ủng hộ các con. – Mẹ Uyên cũng nhanh chóng đứng dậy bước theo ba Uyên.

Còn lại bốn đứa tụi nó, nó quay qua hỏi Uyên:

- Rồi chừng nào mày định đi thử áo cưới? Chọn nhà hàng nữa?

- Mai. Ngày mai bốn đứa mình đi lo hết tất cả. – Uyên nói.

- Mày định trong vòng một ngày lo hết tất cả? – Nó hỏi.

- Ừm.

- Rồi xong, mai khổ rồi. – Hấn than.

Đức quay qua nhìn Uyên, giờ tay cầm lấy bàn tay Uyên đặt vào tay mình, anh nhỏ giọng nói:

- Uyên này, hay chúng ta dời đám cưới lại được không? Như vậy chúng ta sẽ có nhiều thời gian để chuẩn bị hơn.

- Không, em tuyệt đối không dời. – Uyên nói.

- Sao em lại cố chấp như thế hả? Rốt cuộc là em muốn cái gì hả? Anh chiều em quá rồi em đâm ra bướng bỉnh như thế hả? – Đức đột nhiên quát lên.

- Đúng rồi, em cố chấp, vô lý như thế đấy. Chả bằng được như cô ta. – Uyên khinh bỉ nói.

- Em có ý gì? – Đức hỏi.

- Em có ý gì anh không biết à? Em ghét cô ta, cô ta chẳng ra gì cả, cô ta là một người mưu tính, là kẻ thứ ba. Cô ta chẳng ra gì cả. Em ghét cô ta. – Uyên tức giận nói.

- BỐP.

Cả căn phòng dờ dẩn trước việc đang xảy ra trước mắt mình. Đức đứng hình, bàn tay vẫn còn trên không trung. Năm dấu tay in hằn rõ ràng trên làn da trắng nõn của Uyên. Đức đã tát Uyên...

- Anh đánh em sao? – Uyên nói.

- Đúng, anh đánh em đấy. Em có biết là em quá đáng đúng không? Anh nói cho em biết cô ấy chẳng làm gì sai cả, cô ấy chẳng có lỗi gì cả. Người có lỗi hoàn toàn là em, người phá hoại hạnh phúc của người khác là em, em mới là kẻ thứ ba chứ không phải cô ấy. Anh cấm em xúc phạm đến cô ấy, nếu anh nghe bất cứ lời nói nào của em xúc phạm đến cô ấy thì chúng ta hủy hôn ngay lập tức. – Đức nhận mạnh nói.

- Anh muốn hủy hôn với em? – Uyên hỏi.

- Đúng, anh muốn hủy hôn. – Đức nói dứt khoát.

- Được, anh muốn hủy hôn, em chấp nhận, chúng ta hủy hôn. Từ lúc cô ta xuất hiện, chúng ta cãi nhau, chúng ta bất hòa cũng vì cô ta. Có phải anh đã hết yêu em từ lâu rồi đúng không? – Uyên nức nở nói. - Đúng, em là người đến sau, em là người thứ ba. Em là người có lỗi hoàn toàn, vì vậy chúng ta hủy hôn đi. Em buông tay, em trả anh lại cho cô ấy đấy.

Uyên nói rồi quay lưng bước thẳng lên phòng. Đức ngồi phịch xuống ghế sofa. Anh quá mệt mỏi rồi. Hấn và nó ngơ ngác nhìn nhau, có chuyện gì vậy. Mới vừa nãy còn đang bàn chuyện chuẩn bị cho đám cưới mà bây giờ đã hủy hôn.

- Ô, Uyên sao vậy? – Nó hỏi.

- Haizz, cô ấy lại trẻ con ấy mà. – Đức nói. – Thôi, về thôi Long. Mai mình còn phải đi sớm nữa.

- Ừm, về thôi. – Long quay qua tạm biệt nó rồi cùng Đức ra về.

Nó thấy có điều gì đó là lạ. Tính cách của Uyên hằng ngày dù nhiều lúc có giờ tính trẻ con nhưng không đến nỗi là như ngày hôm nay. Lúc này Uyên có nhắc đến cô ta, cô ta là ai? Sao lại có thể khiến Uyên tức giận đến thế chứ? Nó nhất định phải hỏi cho ra lẽ chuyện này mới được...

Hấn và Đức bước ra xe. Khi đã yên vị trên xe, hấn quay qua nhìn thẳng bạn thân đang dờ dẩn ngồi ở ghế kế bên:

- Mà có muốn đi đâu dạo không?

- Mà chờ tao ra ngoài bờ sông đi. – Đức nói.

- Ừm, tao đưa mày ra đó nhưng đến đó mày phải giải thích cho tao biết chuyện gì đang xảy ra. – Hấn nói.

- Ừm.

Chiếc xe bắt đầu lăn bánh rồi chạy vút đi trong bóng tối...

....

* Chào các bạn! Mình là Mun, đây là trang blog của mình: munluong.blogspot.com (Mun Luong BLog). Trong trang blog của mình có đầy đủ các truyện ngắn, truyện dài và cả những truyện mà mình sưu tầm được nữa. Mời các bạn ghé đọc!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Của Những Con Mưa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Hiểu Lầm

Sáng, nó và Uyên chuẩn bị đi đến biệt thự của cô gái ấy. Cô gái ấy đã rời khỏi nhà cha mẹ nuôi của cô ấy để dọn đến một ngôi nhà ở vùng ngoại ô của Đức để sống. Uyên và nó tới đó, hai người bước vào nhà và một điều bất ngờ hiện ra trước mắt. Cô gái ấy đang ngồi trên ghế sofa bắt chéo chân để xem TV. Uyên bước đến:

- Cô, chân của cô?

- Uyên, sao cô lại đến đây? – Cô gái ấy hỏi.

- Tôi hỏi là chân của cô, sao lại như vậy? – Uyên hỏi.

- Cô đã thấy rồi thì tôi cũng chẳng cần giấu giếm gì nữa cả, tôi chẳng bị gì cả. – Cô gái hất mặt nói.

- Cô lừa Đức sao? Cô lừa sự quan tâm của anh ấy sao hả? – Uyên tức giận chạy đến cầm lấy tay cô ta hỏi.

Cô ta hất tay của Uyên ra, đứng dậy quát thẳng vào mặt Uyên:

- Tôi lừa anh ta đấy, cô thấy sao hả? Tại anh ấy ngu mà thôi.

- Cô...cô đúng là đồ trơ trẽn. – Uyên nói.

- Đây là kế hoạch của cô và gia đình cha mẹ nuôi của cô đúng không? – Nó lên tiếng hỏi.

- Cô là ai mà lại xen vào chuyện của chúng tôi hả? – Cô ta quát thẳng vào mặt nó.

- Tôi là ai cô không cần biết, chỉ cần trả lời câu hỏi của tôi. – Nó lạnh lùng quét mắt qua người cô ta làm cô ta lạnh sống lưng nói.

- Đúng vậy. – Cô ta nói.

- Cô muốn làm vậy để Đức cảm thấy có lỗi với cô rồi cưới cô để cô có thể moi tiền của gia đình anh ấy để cứu vãn cái công ty đổ nát nhà cô đúng không? Thật ra cô không phải trẻ mồ côi gì cả, cô là con gái ruột của họ. – Nó nói.

- Đúng vậy. – Cô ta cười khẩy nói. – Nhưng mà các người biết cũng đã muộn rồi, theo như tôi biết thì Đức chẳng phải đã hủy hôn với cô ta rồi sao? Anh ấy sẽ chọn tôi thôi.

- Cô, sao cô lại có thể dễ dàng như thế hả? – Uyên tức giận nói.

- Tôi dễ dàng vậy đó. Cảm ơn các người cũng đã đến đây, hai người đã giúp cho kế hoạch của tôi thành công thêm một phần nữa. – Cô ta nói.

- Ý cô là gì? – Nó hỏi.

- Cô là Vũ đúng không? Đức và Long, chồng sắp cưới của cô đang trên đường tới đây đó. À kia kia, họ đến rồi, các người hãy đợi đấy nhé!

Cô ta nói rồi ngã khụy xuống đất khóc lóc thê thảm. Nó và Uyên bất ngờ trước sự thay đổi của cô ta, quá bất ngờ rồi. Cô ta vừa khóc vừa lết đến ôm lấy chân của Uyên:

- Uyên, tôi xin lỗi. Tôi không có ý cảm dỗ Đức đâu. Cô đừng trách tôi, anh ấy hủy hôn với cô tôi hoàn toàn không biết gì cả, cô đừng trách tôi mà. Đừng đánh tôi nữa mà. Cô Vũ ơi, xin cô tha cho tôi đi.

Tất cả màn diễn của cô ta đều được thu vào tầm mắt của hấn và Đức. Cả hai người giận đến sôi cả người, anh bước đến giật lấy tay Uyên kéo ra sau làm nhỏ trong bất ngờ mà mất thăng bằng ngã xuống đất. Anh nhanh chóng chạy đến đỡ lấy cô gái ấy để cô ngồi lại trên sofa. Anh quay qua Uyên quát:

- Cô làm gì vậy hả? Sao cô lại có thể ức hiếp một cô gái tàn tật như cô ấy hả?

Uyên lồm cồm ngồi dậy từ dưới đất, lòng cô lạnh băng, Đức quả thật không tin nhỏ. Nhỏ đứng dậy, phui sạch bụi đất trên người mình, đứng thẳng người, ngẩng cao đầu nhìn Đức:

- Anh thật sự tin lời của cô ta à? Anh thà tin lời của cô ta mà không tin tôi, anh rốt cuộc có hiểu tôi không hả? Tôi là con người sẵn sàng làm ra những chuyện dễ dàng này à? – Uyên quát thẳng vào mặt anh.

- Không phải tôi không tin cô mà là cô làm những chuyện tôi không thể tin được. Từ những thái độ dạo này của cô cũng đã đủ để chứng minh chuyện này là do cô làm. – Đức nói.

- Thì ra là vậy, tôi và anh yêu nhau suốt bao nhiêu năm, trải qua bao nhiêu chuyện, cuối cùng anh lại không tin tôi mà đi tin con đàn bà dễ dàng kia à? – Uyên tức giận quát thẳng vào mặt Đức.

- BỐP.

Đức tát Uyên, đây là cái tát thứ hai rồi. Uyên cười khẩy, những giọt nước mắt bắt đầu rơi:

- Haha, ra là vậy. Tôi thua rồi. Tôi còn định là trong lần gặp mặt chiều nay sẽ xin lỗi anh, nói với anh là tôi thái độ dạo này của tôi đã sai, sẽ cùng anh chăm sóc cô ta, đền bù lỗi lầm cho cô ta nhưng bây giờ có lẽ không cần nữa rồi. Vì cô ta không đáng nhận được điều đó. – Uyên đột nhiên bật cười lớn rồi quay lưng bước thẳng ra ngoài.

- Lệ Vũ, tôi cũng quá thất vọng về cô rồi. – Đức quay qua nói với nó.

- Anh tin cô ta chứ không thêm tin tôi và Uyên, vậy thì anh cứ chìm đắm trong sự lừa dối của cô ta đi. – Nó nói với anh rồi quay qua hấn. Nó bước đến cầm lấy tay hấn. – Đi, chúng ta đuổi theo Uyên đi Long.

Trái với sự mong muốn nó, hấn không đi cùng nó mà hất cánh tay của nó ra. Hấn lạnh lùng nói với nó:

- Tôi quá thất vọng về cô. Uyên dù có vì một lúc mạnh động mà làm vậy còn cô, cô là người ngoài cuộc không lẽ cũng mù quáng theo Uyên. Chuyện này làm tôi quá thất vọng về cô rồi Lệ Vũ à.

- Anh không tin tôi. Tùy anh thôi, người mù quáng là hai người chứ không phải tôi và Uyên, hai người cứ tiếp tục bị cô ta lừa dối rồi hối hận đi. – Nó quay qua cô ta nói – À, quên tôi nói với cô chuyện này, công ty của cha mẹ cô đã phá sản trong sáng nay rồi, chuẩn bị gánh nợ đầy lưng đi nhé!

Nó lấy từ trong túi xách của mình ra một tệp tài liệu và một máy ghi âm, nói:

- Đây là tất cả những chuyện cô ta đã làm.

Nó đặt tất cả tài liệu lên bàn rồi nhanh chóng qua lưng bước ra ngoài. Hắn cầm tệp tài liệu mở ra xem, những hành động, những số liệu và cả những hình ảnh trong đây khiến anh và hắn hoa mắt. Hắn mở máy ghi âm lên, đoạn đối thoại giữa ba người lúc này lập tức được phát lên. Đức xanh mặt nhìn cô gái đang ngồi trên ghế sofa:

- Cô...cô dám làm ra những chuyện như thế này sao? Cô gái trong sáng, ngây thơ ngày trước đâu rồi hả? – Đức nói.

- Cô ta chết rồi, chết từ cái ngày anh hủy hôn với cô ta. Cô gái ngây thơ ấy yêu anh, yêu say đắm, vậy mà anh lại thẳng tay vô tình gạt bỏ cô ấy. – Cô ta đứng thẳng dậy nói với Đức.

- Cô, cô giỏi lắm – Đức chẳng nói gì nữa, vút thẳng tệp tài liệu xuống đất rồi chạy như bay ra ngoài.

- Cô hãy đợi đấy, tôi sẽ khiến gia đình cô không bao giờ ngóc lên được nữa. – Hắn nói rồi cũng chạy ra ngoài.

Cô ta khụy xuống đất, thế là hết, hết thật rồi. Cô ta cứ ngỡ sẽ có được Đức, đến phút cuối này, Đức vẫn mãi chẳng dành cho cô. Lần này, cô đã hại chính mình rồi, hại luôn cả gia đình mình rồi. Trong căn biệt thự ở vùng ngoại ô, có một cô gái ngồi trên mặt đất khóc, khóc cho sai lầm và cho cả tình yêu của mình...

....

* Chào các bạn! Mình là Mun, đây là trang blog của mình: munluong.blogspot.com (Mun Luong Blog). Trong trang blog của mình có đầy đủ các truyện ngắn, truyện dài và cả những truyện mà mình sưu tầm được nữa. Mời các bạn ghé đọc!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Của Những Con Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Trở Về

Nó vừa bước ra khỏi căn nhà vừa mới xảy ra những chuyện kia thì điện thoại của nó reo lên, là mẹ Uyên. Mẹ gọi nó giờ này chi thế nhỉ? Nó nhấn nghe:

- Dạ, ba mẹ.

- Con và Uyên đi đâu từ sớm thế? Có chàng trai đến đây tìm hai con đây này. – Mẹ Uyên nói.

- Ai thế mẹ? – Nó hỏi.

- Về nhà đi rồi biết. – Mẹ Uyên nói.

- Dạ. Bây giờ con đang bận, mẹ nói với chàng trai đó bữa khác đến được không? – Nó nói.

- Sao thế được? Người ta đến tìm hai con vất vả lắm đấy? Hai đứa về nhà nhanh đi. – Mẹ Uyên nói.

- Nhanh lên đấy. – Mẹ Uyên nói.

Mẹ Uyên nói rồi tắt máy. Nó nhấn gọi cho Uyên nhưng không được, Uyên ngay cả xe cũng chẳng lái đi. Không biết nhỏ đi đâu được với tâm trạng đó và với đi bộ chứ? Ở đây là vùng ngoại ô, nhỏ đâu thể nào bắt xe được. Nó lo lắng cho Uyên nhưng bây giờ nó cũng phải về nhà, nó thầm oán trách không biết tên nào lại tìm nó đúng lúc như thế này. Nó đành lấy điện thoại gọi cho Đức, dù nó biết tình trạng của hai người bây giờ nhưng dù sao đó cũng là hiểu lầm, Đức vẫn cần cùng Uyên hàn gắn lại. Đầu dây bên kia vang lên tiếng chuông thì đã nghe thấy tiếng Đức:

- Lệ Vũ, Uyên sao rồi? Cô ấy đang ở đâu?

- Tôi đang cần anh đi tìm Uyên đây. Tốt nhất anh nên tìm cho ra cô ấy và an ủi tốt cho cô ấy, bằng không tôi không dễ yên cho anh đâu. – Nó nói.

- Tại sao cô lại tha thứ cho tôi? – Đức hỏi.

- Đáng lẽ tôi sẽ không cần nhờ đến anh nhưng tôi biết dù sao anh vẫn rất yêu Uyên, chỉ do một phút bốc đồng nên mới như vậy. Với lại hiện tại tôi có công việc đột xuất, không tìm Uyên được. – Nó nói.

- Cảm ơn cô đã cho tôi cơ hội. – Đức nói.

- Không cần cảm ơn tôi. Lo mà đi tìm Uyên đi. – Nó nói rồi không để Đức nói thêm gì cả liền ngắt máy, nó phải về nhà nhanh trước khi mẹ lại gọi đến.

....

Nó lái xe về nhà. Bước vào nhà để xem xem tên nào lại có thể làm mẹ gọi giết một nó và Uyên về như thế này. Nó bước vào nhà, một thân người bảnh trai đang đứng trước mặt nó. Một người mà nó rất đỗi quen thuộc, một người mà nó đã không gặp ba năm rồi. Bảo cười nhìn nó:

- Sao vậy? Thấy mình đẹp trai quá nên chết lâm sàn à?
- Cậu đi có ba năm mà tự tin quá nhỉ? – Nó nói.
- Tất nhiên. – Bảo cười.
- Vũ, con về rồi đó à? Bảo đợi con lâu lắm rồi đó. – Mẹ nó bước xuống từ lầu nói.
- Mẹ, Uyên có việc bận quá nên không về kịp. – Nó nói.
- Vậy thì tiếc quá, mình muốn gặp mặt đủ cả đám cơ. – Bảo nói.
- Bữa khác đi. – Nó cười.

Đột nhiên từ ngoài cửa bước vào một chàng trai nữa, hấn đến và nói:

- Mẹ, con đến rồi.
- Long cũng đến rồi kìa. Đức đâu rồi con? – Mẹ nó hỏi.
- Dạ, Đức bận việc nên không về kịp ạ. – Hấn nói.
- Ồ, có vẻ hôm nay mình xui quá rồi. – Bảo nói.
- Chắc vậy đó. – Long nói. – Lâu quá không gặp rồi.
- Lâu quá không gặp. – Bảo nói. – Hôm nay mình định rủ các bạn đi chơi một bữa nhưng có vẻ là không đúng lúc rồi, vậy thôi mình hẹn các bạn bữa khác vậy.

Bảo nói rồi quay qua nhìn mẹ Uyên:

- Dạ thôi chào cô, con về ạ. Bữa khác con sẽ đến ạ.
- Ừm, con về đi. – Mẹ Uyên nói.

Bảo đi đến kế bên nó, nói:

- Vũ, bữa nào hai chúng ta nói chuyện riêng nhé! Mình có chuyện muốn nói với cậu.
- Chuyện gì thế? – Nó nói, nó thấy rằng trong giọng nói của Bảo có vẻ rất quan trọng.
- Mai một cậu sẽ biết. – Bảo nói.
- Cậu đừng có mơ tưởng tới cô ấy đấy, bây giờ cô ấy đã là vợ sắp cưới của tôi rồi. – Long tức giận kéo nó lại để nó nằm gọn trong lòng hấn nói.
- Haha, tôi biết rồi. Tôi không dám cướp đi vợ của tổng giám đốc Huỳnh đâu. – Bảo đùa.
- Vậy thì tốt. – Hấn nói.
- Anh làm gì vậy? Bỏ tôi ra nhanh lên. – Nó bực bội nói muốn thoát khỏi vòng tay hấn nhưng hấn lại càng siết chặt hơn nữa.

Mẹ nhỏ và Bảo bật cười trước hai người, gần thành vợ chồng đến nơi rồi mà còn như thế đấy. Không biết sau này về chung một nhà thì sẽ ra sao đây? Bảo chào tạm biệt mọi người rồi cũng ra về, mẹ nhỏ cũng đuổi khéo hai đứa này ra khỏi nhà, bà nhìn là biết hai đứa lại cãi nhau nữa rồi. Đuổi tụi nó đi cho êm nhà êm cửa, mắc công lát nữa lại phải thu dọn nhà cửa. Haizzz...

Hấn thầm cảm ơn mẹ đã tạo cơ hội cho mình. Hấn phải nhanh nhanh xin lỗi nó mới được. Hấn kéo nó lên xe, nó giằng co đòi xuống xe nhưng không được. Nó bực mình ngồi trên xe:

- Anh làm gì vậy hả? Thả tôi xuống nhanh lên.
- Em ngồi yên đấy đi. Anh chở em đi ăn, chắc giờ em cũng đói rồi. – Hấn nói.

- Tôi không thèm, tha tôi xuống nhanh lên. Tôi không cần nói chuyện với người khinh thường mình, với người vừa mới thất vọng về mình. – Nó nói.

- Anh xin lỗi. – Hấn nói.

- Anh không cần xin lỗi. Anh không có lỗi, tất cả là do tôi làm sai, là tôi khiến Uyên càng lún sâu hơn vào lỗi lầm của cô ấy.

Hấn lái xe tấp vào lề đường. Nó định bước xuống xe thì đã bị hấn quay qua áp lên một nụ hôn. Nó giãy giụa nhưng không được, đành làm theo hấn, để mặc hấn hôn cho đã, không đáp trả hấn cũng không từ chối hấn, nó cứ lặng im như vậy để mặc hấn. Hấn sau một hồi hôn đến gần ngạt cả hơi thở mới chịu buông nó ra, hấn nói:

- Anh xin lỗi, là anh không tin em

- Tôi đã nói anh không có lỗi. – Nó nói.

- Là anh không chịu hiểu em, anh không chịu suy nghĩ, là do anh sai. Em tha lỗi cho anh đi, anh xin em. – Hấn nói.

- Tôi đã nói anh không có lỗi. – Nó lặp lại lần nữa.

- Anh xin em đấy, tha lỗi cho anh đi. Anh xin em, đừng rời xa anh, anh sẽ không sống được nếu thiếu em đâu. – Hấn nói. – Hay là em đánh anh đi, đánh anh đi, đánh cho em hả giận đi.

Hấn cầm tay nó đánh tới tấp vào người mình. Nó đau lòng giựt tay ra khỏi hấn, quát lên:

- Anh làm sao thế hả?

Hấn lại nắm lấy tay nó đánh vào người mình, hấn nói:

- Đến khi nào em hết giận anh sẽ thôi không đánh nữa.

- Anh... - Nó nghẹn họng.

Nó đưa tay gạt ghế lái của hấn để ghế ngã xuống thành một chiếc giường. Hấn do quá bất ngờ mà ngã nhào về sau, nó nhanh chóng nhận cơ hội đấy mà đè người xuống người hấn, nó đặt môi mình lên môi hấn bắt đầu hôn. Hấn thoáng bất ngờ trước hành động của nó nhưng rồi hấn cũng nhanh chóng hiểu ra được nó đã tha lỗi cho mình. Hấn chuyển từ thế bị động sang chủ động, hấn lật người nó để nó nằm dưới thân mình rồi lại áp môi mình vào môi nó, cả hai cứ dây dưa một lúc. Đến khi cả hai đều sắp nghẹt thở thì hấn mới buông nó ra:

- Em tha lỗi cho anh rồi nhé! – Hấn nói.

- Em chưa từng nói là anh có lỗi. – Nó nói.

- Em mạnh miệng lắm. – Hấn nhéo mũi nó.

- À này, sao đột nhiên anh lại nói là đừng bỏ rơi anh, em chưa từng nói là sẽ bỏ rơi anh mà? Có chuyện gì sao? – Nó hỏi.

- Không có gì. – Hấn đỏ mặt nói.

- Có phải là vì Bảo về không? – Nó nói.

- Ừm – Hấn khẽ “ừ”.

- Anh ngốc quá rồi đấy, em đã là vợ sắp cưới của anh rồi, em chưa từng nói là em yêu Bảo, anh lo gì chứ? Lúc trước em đã không chọn Bảo thì chắc chắn sau này em cũng sẽ không chọn Bảo vì em chỉ yêu anh thôi.

- Anh sợ em sẽ suy nghĩ lại, chúng ta dù đã yêu nhau hơn ba năm rồi nhưng chúng ta vẫn luôn cãi nhau, anh vẫn chỉ làm cho em tức giận. Trong khi đó, Bảo lại luôn làm cho em cười, anh sợ em sẽ bỏ anh mà đến với Bảo.

- Chẳng phải ông bà ta có câu “Thương nhau lắm cắn nhau đau” đó sao? Anh và em cãi nhau là chỉ vì chúng ta bướng bỉnh quá thôi nhưng chỉ cần chúng ta vẫn yêu nhau là được rồi. Cãi nhau để yêu nhau hơn cơ mà.

- Cảm ơn em

- Cảm ơn em chuyện gì?

- Cảm ơn em đã yêu anh.

- Anh đừng có tào lao.

Hấn lại đặt lên môi nó một nụ hôn nữa mà triền miên. Đang hôn đắm say thì có người gõ cửa xe hấn, người đó cứ kiên trì gõ cửa khiến hấn tức giận.

Định ngóc dậy mắng cho người đó một trận ra hồn thì đó là một cảnh sát giao thông già. Hấn và nó nhanh chóng xuống xe:

- Hai bạn trẻ, có chuyện gì thì về nhà làm nhá! Ở đây là đường để người ta đi lại chứ không phải chỗ để hai bạn trò chuyện hôn hít đâu. Biết là yêu nhau là tốt nhưng phải biết chọn chỗ. – Ông cảnh sát xé tờ giấy phạt đưa cho hấn mà vẫn không quên “nhắc nhở” tận tình đôi bạn trẻ.
- Dạ, cảm ơn bác đã nhắc nhở. – Hấn ngượng ngùng nhanh chóng đóng tiền phạt rồi chở nó chạy biến đi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Của Những Con Mưa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.